

NEDOSTATEK DŮKAZŮ

James
Patterson

AL
press

edice

KIOKAN

*Věnováno Palm Beach Day School;
Shirley a řediteli Jacku Thompsonovi*

Prolog

JAK SE JMENUJETE, PANE?

THOMPSON: Jsem doktor Thompson z berkshireské nemocnice.

Kolik výstřelů jste slyšel?

CROSS: Mnoho.

THOMPSON: Jak se jmenujete, pane?

CROSS: Alex Cross.

THOMPSON: Máte problémy s dýcháním? Bolí vás něco?

CROSS: Bolí mě břicho. Cítím, jak z něj vytéká nějaká tekutina.

Špatně se mi dýchá.

THOMPSON: Víte, že jste byl zasažen?

CROSS: Ano. Dvakrát. Je mrtvý? Řezník? Michael Sullivan?

THOMPSON: Nevím. Zemřelo několik mužů. Dejte mi kyslíkovou masku. Napíchněte dvě nitrožilní kanily. Dva litry fýzáku. Teď vás zvedneme, pane Crossi, a okamžitě vás převezeme do nemocnice. Držte se. Pořád mě slyšíte? Vnímáte mě?

CROSS: Moje děti... Řekněte jim, že je mám rád.

První část

NIKDO TĚ NIKDY NEBUDE
MILOVAT TAK JAKO JÁ – 1993

Kapitola 1

„JSEM TĚHOTNÁ, ALEXI.“

Všechno z té noci si pamatuji tak jasně, jako by se to stalo včera. I teď, po všech těch letech, po tom všem, co se přihodilo, po všech těch vyřešených i nevyřešených vraždách.

Stál jsem v tmavé ložnici, lehce objímal Marii kolem pasu a bradu jsem měl položenou na jejím rameni. Bylo mi tenkrát třicet jedna a nikdy v životě jsem nebyl šťastnější.

Nic se ani zdaleka neblížilo tomu, co jsme měli společně, Maria, Damon, Jannie a já.

Byl podzim roku 1993. Teď mi to připadá jako před milionem let.

Byly dvě ráno a naše miminko Jannie trpělo dusivým kašlem. Ta malá chudinka byla vzhůru většinu noci, většinu posledních několika nocí, většinu posledních několika měsíců, většinu svého mladého života. Maria chovala Jannii v náručí, broukala jí „You Are So Beautiful“ a já měl paže okolo Marie a houpal ji.

Byl jsem to já, kdo vstal jako první, ale ať jsem zkoušel cokoliv, nepodařilo se mi Jannii znovu uspat. Asi po hodině přišla Maria a miminko si ode mě vzala. Oba jsme šli časně ráno do práce. Já pracoval na případu vraždy.

„Ty jsi těhotná?“ řekl jsem u Mariina ramene.

„Spatné načasování, co Alexi? Vidíš v budoucnosti další dětské nemoci? Špinavé plenky? Noci jako tahle?“

„Být vzhůru takhle pozdě nebo časně, či jak to vlastně je, se mi moc nelíbí, to je pravda. Ale náš život se mi moc líbí. A jsem rád, že budeme mít další miminko.“

Přitiskl jsem Marii k sobě a pustil hudbu v pohyblivé hračce zavěšené nad Janelleinou postýlkou. Tančili jsme na místě na melodii „Someone to Watch Over Me“.

Pak mi věnovala jeden z těch svých částečně nesmělých, částečně potrhлých úsměvů, které jsem tak miloval snad od našeho prvního večera. Seznámili jsme se na pohotovosti nemocnice svatého Antonína. Maria tam přivezla svého klienta, postřeleného člena gangu. Byla oddanou sociální pracovnící a chovala se ochránářsky – hlavně proto, že jsem byl obávaný detektiv z oddělení vražd metropolitní policie a ona policii moc nedůvěřovala. Koneckonců já také ne.

Sevřel jsem ji trochu pevněji. „Jsem šťastný a ty to víš. Jsem rád, že jsi těhotná. Oslavíme to. Dojdu pro šampaňské.“

„Líbí se ti být velký táta, vid’?“

„To jo. I když nevím přesně proč.“

„Baví tě miminka plačící uprostřed noci?“

„Tohle pomine. Je to tak, Janelle? *Mladá dámo, mluvím s tebou.*“

Maria odvrátila hlavu od kvílejícího děcka a sladce mě políbila na rty. Její ústa byla vždy měkká, lákavá, sexy. Miloval jsem její polibky – kdykoliv a kdekoliv.

Konečně se vymanila z mého objetí. „Vrať se do postele, Alexi. Nemá smysl, abychom byli vzhůru oba. Vyspi se trochu i za mě.“

V tom okamžiku jsem si všiml v ložnici ještě něčeho a rozesmál jsem se. Nemohl jsem si pomoci.

„Co je tady k smíchu?“ zeptala se Maria s úsměvem.

Ukázal jsem prstem a ona to uviděla také. *Tři jablka* – každé nakousnuté malými dětskými zoubky. Jablka ležela na nohách tri plyšáků, různobarevných dinosaurů. Hned jsme poznali, kdo si tahle hrál. Náš chlapeček Damon, který už dospěl do batolícího věku, strávil nějaký čas v pokoji své sestřičky Jannie.

Ve dveřích jsem se ohlédl a uviděl na Mariině tváři ten její neodolatelný úsměv. Mrkla na mě – nikdy na to nezapomenu – a zašeptala: „Miluju tě, Alexi. Nikdo tě nikdy nebude milovat tak jako já.“

Kapitola 2

ŠEDESÁT KILOMETRŮ SEVERNĚ od Washingtonu, v Baltimore, ignorovali dva sebejistí zabijáci mezi pětadvaceti a třiceti nápis JEN PRO ČLENY a nakráčeli do společenského klubu svatého Františka v South High Street nedaleko od přístavu. Oba muži byli po zuby ozbrojení a usmívali se jako dva kabaretní komici.

Toho večera bylo v klubu sedmadvacet mafiánských bossů a jejich poskoků, kteří hráli karty, popíjeli grappu a espresso a dívali se na televizi, kde prohrávali Bullets s Knicks. Náhle se v místnosti rozhostilo napjaté ticho.

Nikdo nemohl jen tak vstoupit do klubu svatého Františka z Assisi, zvláště když byl nezvaný a ozbrojený.

Jeden z vetřelců, muž jménem Michael Sullivan, ve dveřích klidně zasalutoval přítomným. To je ale přča, pomyslel si Sullivan. Všichni tihle drsní chlapi tady jen tak sedí a melou pantem. Jeho společník nebo *parťák* Jimmy „Klobouk“ Galati se rozhlédl po místnosti zpod krempy ošuntělé černé plstěné hučky, jakou nosil Squiggy v *Laverne & Shirley*. Společenský klub byl celkem typický – židle s rovnými opěradly, karetní stolky, provizorní bar, suky vylézající z dřevěného obložení.

„Copak, žádný uvítací výbor? Žádná kapela?“ zeptal se Sullivan, který žil pro konflikty jakéhokoliv druhu, slovní i fyzické. Vždycky při nich stál s Jimmym Kloboukem proti všem ostatním od jejich patnácti, kdy utekli ze svých domovů v Brooklynu.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se jeden pěšák, který výhruzně vstal od jednoho z vratkých karetních stolků. Mohl měřit tak metr osmdesát a vážil přes metrák, zjevně trávil hodně času v posilovně.

„To je Řezník ze Sliga. Už jste o něm slyšeli?“ řekl Jimmy Klobouk. „Jsme z New Yorku. Už jste slyšeli o New Yorku?“

Kapitola 3

SVALNATÝ MAFIÁNSKÝ POSKOK NEREAGOVAL, ale starší muž v černém obleku zvedl ruku jako nějaký kněz a pomalu promluvil angličtinou s hrozným přízvukem. „Čemu vděčíme žatu čest?“ zeptal se. „O Řezníkovi jsme samozřejmě slyšeli. Proč jste ale tady v Baltimore? Co pro vás můžeme udělat?“

„Jenom projíždíme,“ odpověděl Michael Sullivan. „Musíme odvést ve Washingtonu nějakou prácičku pro pana Maggionea. Už jste pánové slyšeli o panu Maggioneovi?“

Hlavy v místnosti přikývly. Tón, ve kterém se rozhovor dosud nesl, naznačoval, že se jedná o zcela vážnou věc. Dominie Maggione řídil rodinu v New Yorku, která ovládala většinu východního pobřeží až dolů po Atlantu.

Všichni v místnosti věděli, kdo je Dominie Maggione, a že je Řezník jeho nejbezohlednější zabiják. Říkalo se o něm, že na své oběti používá řeznické nože, skalpely a palice. Reportér z *Newsday* napsal o jedné jeho vraždě: „Tohle nemohla udělat žádná lidská bytost.“ Řezník byl obávaný v mafiánských i policejních kruzích. Všechny přítomné tedy překvapilo, že je tak mladý a se svými dlouhými blond vlasy a výraznými modrými očima vypadá jako filmový herec.

„A co trochu úcty? Často to slovo slyším, ale v tomhle klubu to nevidím,“ prohlásil Jimmy Klobouk, o kterém se stejně jako o Řezníkovi říkalo, že s oblibou amputuje ruce v zápěstí a nohy v kotníku.

Poskok, který předtím vstal, se náhle vrhl kupředu, ale Řezníkova paže vylétla rychlostí blesku, uřízla muži špičku nosu a pak ušní lalůček. Napadený se chytil na dvou místech za hlavu a ustoupil tak rychle, že ztratil rovnováhu a tvrdě dopadl na dřevěnou podlahu.

Řezník byl rychlý a zjevně tak dobrý s nožem, jak sliboval. Působil jako sicilský vrah ze starých časů a také se v jižním Brooklynu od jednoho takového naučil zacházet s nožem. Amputace a lámání kostí si osvojil velmi snadno. Považoval je za svou obchodní značku, symbol své krutosti.

Jimmy Klobouk držel v ruce poloautomatickou pistoli ráže .45. Byl také známý jako Jimmy Ochránce a kryl Řezníkovi záda. Pokaždé.

Michael Sullivan se pomalu vydal po místnosti. Odkopl několik karetních stolků, vypnul televizi a vytáhl ze zásuvky stroj na espresso. Všichni tušili, že někdo zemře. Ale proč? Proč na ně Dominie Maggione vypustil toho šílence?

„Vidím, že očekáváte malé představení,“ řekl. „Poznám vám to na očích. *Cítím to*. Tak jo, sakra, nerad bych někoho zklamal.“

Sullivan si náhle klekl na jedno koleno a bodl zraněnou gorilu ležící na zemi. Zarážel nůž do krku, do obličeje a do hrudi, dokud se tělo nepřestalo hýbat. Bylo těžké ta bodnutí spočítat, ale muselo jich být nejméně deset.

Pak udělal něco podivného. Napřímil se nad mrtvolou a uklonil se. Jako by to pro něj bylo jen velké představení, divadelní výstup.

Nakonec se Řezník obrátil zády do místnosti a bezstarostně zamířil ke dveřím. Nikoho ani ničeho se nebál. Zavolal přes rameno: „Rád jsem vás poznal, pánové. Příště projevte trochu úcty. Aspoň panu Maggioneovi, když už ne mně a panu Jimmymu Kloboukovi.“

Jimmy Klobouk se usmál a cvrnkl do krempy svého klobouku. „Jo, je *fakt* dobrej,“ řekl. „A co teprve kdybyste ho viděli s motorovou pilou...“

Kapitola 4

ŘEZNÍK A JIMMY KLOBOUK se návštěvě ve společenském klubu Františka z Assisi smáli, až se za břicho popadali, skoro celou cestu po 1-95 do Washingtonu, kde je v následujících dvou dnech čekal ne-

snadný úkol. Pan Maggione jim přikázal, aby se cestou zastavili v Baltimore a udělali dojem. Don podezíral několik tamních kápu, že ho podvádějí. Řezník soudil, že odvedli dobrou práci.

To byla součást jeho čím dál větší proslulosti: nejen že je dobrý ve vraždění, ale také spolehlivý jako infarkt u tlust'ocha, který se krmí smaženými vejci a slaninou.

Vjeli do Washingtonu a vzali to po vyhlídkové trase kolem Washingtonova památníku a dalších významných staveb. „My country'tis of Thee,“ zazpíval falešně Jimmy Klobouk.

Sullivan se chraptivě zasmál. „Ty jsi ale srandista, Jamesi. Kde ses sakra naučil tuhle vlasteneckou odrhovačku?“

„Ve farní škole svatého Patrika v Brooklynu, kde jsem se naučil různý věci, co končí na „-ní“ – čtení, psaní, počítání – a kde jsem poznal toho šíleného parchanta Michaela Seana Sullivana.“

O dvacet minut později zaparkovali pontiac a připojili se k večerní promenádě mládeže v M Street v Georgetownu. Partičky zhulených chuligánů z vysoké a on s Jimmym, dvojice geniálních profesionálních zabijáků, pomyslel si Sullivan. Tak kdo si vede v životě lépe? Kdo to zvládá a kdo ne?

„Napadlo tě někdy, že bys měl jít na vejšku?“ zeptal se Klobouk.

„Nemohl jsem si dovolit přestat vydělávat. V osmnácti jsem už měl pětasedmdesát táců ročně. A kromě toho svou práci miluju!“

Zastavili se U Charlese Malonea, v místní nálevně, kterou si z nějakeho Sullivanovi neznámého důvodu oblíbili washingtonští vysokoškoláci. Řezník a Jimmy Klobouk neabsolvovali ani střední školu, ale v baru Sullivan bez problémů navázal rozhovor se dvěma sotva dvacetiletými studentkami. Hodně četl a většinu z toho si pamatoval, takže mohl rozmlouvat prakticky s kýmkoliv. Jeho repertoár toho večera zahrnoval nedávný útok na americké vojáky v Somálsku, několik nejnovějších filmů a dokonce i trochu poezie z období romantismu – Blakea a Keatse – která zřejmě udělala na dámy z vysoké dojem.

Ke svému šarmu byl Sullivan navíc fešák a dobře to věděl. Štíhlý, ale vypracovaný, vysoký, s delšími blond vlasy a úsměvem, který oslnil každého, na koho ho použil.

Nebylo tedy nijak překvapivé, že na něj dvacetiletá Marianne Rileyová z Burkittsvillu začala nepokrytě dělat oči a dotýkala se ho tak, jak to emancipovaná děvčata dělají.

Sullivan se k té dívce vonící po květinách naklonil blíž. „Marianne, Marianne... to bývala písnička. Ve stylu calypso? „Marianne, Marianne“?“

„To jsem ještě nebyla na světě,“ opáčila studentka, ale mrkla na něho. Měla nádherné zelené oči, plné rudé rty a ve vlasech roztomilou kostkovanou mašli. Sullivan hned na začátku poznal, že Marianne je malá koketa, a to se mu líbilo. Taky si rád hrál.

„Chápu. A co pánové Keats, Blake a Byron, ti nežili dřív, než ses narodila?“ pošádlil ji a přidal svůj nejzářivější úsměv. Pak zvedl její ruku a lehce ji políbil. Odvedl ji od barové stoličky a udělal s ní pár tanečních otoček na hudbu Rolling Stones z džuboxu.

„Kam to jdeme?“ zeptala se. „Kam si *myslíte*, že jdeme, pane?“

„Ne moc daleko,“ odpověděl Michael Sullivan. „Slečno.“

„Ne moc daleko?“ podivila se Marianne. „Co to znamená?“

„Uvidíš. Neboj se. Důvěřuj mi.“

Zasmála se, štípla ho do tváře a zasmála se znovu. „Jak bych mohla odolat těm tvým zabijáckým očím?“

Kapitola 5

MARIANNE SI POMYSLELA, že sejí tomu milému chlapíkovi z New Yorku vlastně ani nechce vzdorovat. Kromě toho byla v baru v

ulici M v bezpečí. Co by se jí tam mohlo stát. Co by jí kdo mohl provést? Pustit v džuboxu New Kids on the Block?

„Trochu mi vadí to světlo,“ řekl, když ji vedl do zadní části baru.

„Myslíš si, že jsi nějaký Tom Cruise, vid’? Zabere ten velký úsměv na každou? Dostaneš vždycky, co chceš?“ zeptala se.

Ale usmívala se přitom, provokovala, vybízela, aby pokračoval.

„Já nevím, M. M. Někdy to asi funguje.“

Pak ji políbil v šeré chodbě za barem a byl to tak dobrý a sladký polibek, jak jen mohla doufat. Rozhodně mnohem romantičtější, než čekala.

„*No páni.*“ Vydechla a zamávala před obličejem rukou jako vějířem. Byl to vtip, i když ne tak docela.

„Je tady trochu horko, co?“ utrousil Sullivan a studentce se po tváři znovu rozlil úsměv. „Trochu vydýcháno, nemyslíš?“

„Promiň, ale nikam s tebou nepůjdu. Tohle není ani rande.“

„Chápu,“ přikývl. „Ani mě nenapadlo, že bys se mnou odešla. Vůbec mi to nepřišlo na mysl.“

„Jistě že ne. Na to jsi příliš velký gentleman.“

Znovu ji políbil, tentokrát vášnivěji. Marianne se líbilo, že se nenechal snadno odbýt, i když na tom nezáleželo, nikam se nehne. Nikdy to nedělala, aspoň zatím.

„Umíš moc dobře líbat,“ pochválila ho, „to musím uznat.“

„Máš na tom lví podíl,“ opáčil. „Vlastně jsi to ty, kdo skvěle líbá. Tohle byl nejlepší polibek v mém životě,“ zažertoval.

Sullivan se opřel zády o dveře – a náhle se vpotáceli na pánské toalety. Jimmy Klobouk se před ně postavil zvenčí, aby je hlídal. Vždycky kryl Řezníkovi záda.

„Ne, ne, ne,“ řekla Marianne, ale neubránila se smíchu nad tím, co se právě stalo. *Pánské toalety*? To bylo opravdu legrační. Bláznivé, ale legrační. Takové věci dělali studenti na vysoké.

„Ty si fakt myslíš, že ti všechno projde, vid’?“ zeptala se ho.

„Odpověď zní ano. Většinou si dělám, co chci, Marianne.“

Náhle držel v ruce skalpel, jehož ostří se jí zablesklo kousek od krku, a ve vteřině bylo všechno jinak. „A máš pravdu, tohle není rande. Neříkej ani slovo, Marianne, nebo bude poslední ve tvém životě. Na to přísahám při očích své matky.“

Kapitola 6

„NA TOM SKALPELU už je krev,“ pronesl Řezník chraptivým šepotem, který ji měl k smrti vyděsit. „Vidíš ji?“

Pak se dotkl rozkroku svých džínů. „*Tohle* ostří ti tolik neublíží.“ Zamával jí nožem před očima. „Ale *tohle* by ti mohlo ublížit hodně. Třeba ti nadosmrti zohavit obličej. Nedělám si legraci, studentko.“

Rozepnul si kalhoty a přitiskl Marianne ostří ke krku – ale neřízl ji. Zvedl jí sukni a odhrnul stranou modré kalhotky.

„Nechci tě říznout,“ řekl. „A ty to poznáš, vid’?“

Stěží byla schopná promluvit. „Já nevím.“

„Dávám ti své slovo, Marianne.“

Pak do dívky vnikl, pomalu, aby ji to nebolelo. Věděl, že by se tam neměl dlouho zdržovat, ale nechtěl se vzdát její těsné pochvy. *Sakra, vždyť Marianne už nikdy neuvidím.*

Ještě že byla natolik chytrá, že nekřičela ani se nesnažila bránit koleny nebo nehty. Když skončil, ukázal jí několik fotografií, které s sebou nosil. Chtěl se pojistit, že správně pochopí situaci.

„Tyhle fotky jsem udělal osobně. *Podívej* se na ně, Marianne. Pamatuj si, že o dnešním večeru nesmíš mluvit. S nikým, hlavně ne s policií. Chápeš?“

Přikývla, aniž by se na něj podívala.

„Potřebuju, abys to řekla *nahlas*, holčičko, a přitom se na mě podívala, i když to možná bude bolestné.“

„Chápu,“ přikývla. „Nikdy to nikomu neřeknu.“

„Podívej se na mě.“

Jejich oči se setkaly a on uviděl, jak moc se změnilý. Spatřil v nich strach a nenávist, a to ho potěšilo. Byl za tím dávný příběh z mládí v Brooklynu, historka syna a otce, kterou si nechával pro sebe.

„Hodná holka. Samotného mě to překvapuje, ale mám tě rád. Našel jsem v tobě *zálibení*. Sbohem, Marianne, Marianne.“

Než odešel, prohledal jí kabelku a vzal si peněženku. „Pojistka,“ vysvětlil. „Nikommu ani slovo.“

Pak otevřel dveře a byl pryč. Marianne Rileyová se zhroutila na dlaždice a roztrásla se po celém těle. Nikdy nezapomene na to, co se právě stalo – zvlášť na ty děsivé fotografie.

Kapitola 7

„KDO JE TO VZHŮRU tak brzo ráno? Dobrotivé nebe, podívejte se na ně! Není tohle Damon Cross? A tohle malá Janelle Crossová?“

Babička Nana dorazila přesně v půl sedmé, aby se postarala o děti, jak to dělala každý všední den ráno. Když rozrazila kuchyňské dveře, právě jsem krmil Damona ovesnou kaší, zatímco Maria pohupovala Jannií, aby si odříhla. Ta znovu plakala, chudinka nemocná.

„Tytěž děti, co byly vzhůru uprostřed noci,“ řekl jsem, když jsem se snažil trefit lžící do Damonovy kroucí se pusy.

„Damon to umí sám,“ upozornila mě Nana a hekla, když položila na kuchyňskou linku těžkou tašku.

Vypadalo to, jako kdyby přinesla teplé sušenky a – bylo by to vůbec možné? – domácí broskvový džem. K tomu svůj obvyklý výběr knih pro ten den. *Borůvky pro Sal, Dar mágu.*

Obrátil jsem se k synkovi: „Nana říká, že se umíš nakrmit sám, kamaráde. Ty to přede mnou tajíš?“

„Damone, vezmi si lžící,“ řekla.

A on to samozřejmě udělal. Babičce Naně se nikdo neodvážil vzdorovat.

„Další bod pro tebe,“ ocenil jsem ji a vzal si sušenku. Bůh buď pochválen za teplé sušenky! Pak přišla ta pomalá, delikátní chuť nebe na zemi. „Buď požehnána, stařeno. Chvála ti.“

Nato se ozvala Maria: „Alex v poslední době moc neposlouchá, Nanno. Má moc práce s vyšetřováním vraždy. Už jsem mu říkala, že se Damon umí najíst sám. Aspoň většinou, když zrovna nekrmí stěny a strop.“

Nana přikývla. „Jen ať se snaží, nebo bude mít hlad. Chceš zůstat o hladu, Damone? To určitě ne, vid', hochu?“

Maria si začala shromažďovat papíry do práce. Předchozího večera nad nimi seděla přes půlnoc. Jako sociální pracovnice měla případů nad hlavu. Z věšáku u zadních dveří si vzala fialovou šálu a svůj oblíbený klobouk, který výborně ladil se zbytkem oblečení, jež bylo převážně černé a modré.

„Mám tě ráda, Damone Crossi.“ Doběhla ke stolu a políbila našeho chlapečka. „Tebe mám *taky* ráda, Jannie Grossová. Dokonce i po téhle noci.“ Dala jí pusu na obě tváře.

Potom objala a políbila i Nanu. „A tebe přímo miluju.“

Nana se rozzářila, jako by ji právě někdo představil samotnému Ježíši nebo možná Panně Marii. „Ty jsi náš poklad, Marie.“

„Já tady asi ani nejsem,“ ozval jsem se ze svého místa u kuchyňských dveří.

„Jo, to už víme,“ utrousila Nana.

Než jsem mohl odejít do práce, musel jsem se s každým políbit, obejmout a ujistit ho o své lásce. Bylo to možná staromódní, ale naše rodina mohla posloužit jako argument proti tvrzení těch, co si myslí, že v téhle uspěchané době už nemají lidé čas na zábavu a lásku. My jsme rozhodně měli obojího spoustu.

„Ahoj, máme vás rádi, ahoj, máme vás rádi,“ volali jsme s Marií jednohlasně, když jsme spolu vycházeli ze dveří.

Kapitola 8

STEJNĚ JAKO KAŽDÉ RÁNO jsem odvezl Marii do práce na sídlišti s městskými byty pro chudší vrstvy Potomac Gardens. Bylo to jen patnáct nebo dvacet minut od Čtvrté ulice a měli jsme je sami pro sebe.

Jeli jsme v černém porsche, posledním důkazu o penězích, které jsem si vydělal za tři roky soukromé praxe psychologa, než jsem nastoupil na plný úvazek k washingtonské policii. Maria měla bílou toyotu Corolla, kterou jsem neměl rád, ale ona si ji oblíbila.

Když jsme toho rána jeli po ulici G, zdálo se mi, že je duchem nepřítomná.

„Není ti něco?“ zeptal jsem se.

Zasmála se a zamrkala na mě.

„Jsem trochu unavená. Ale navzdory tomu je mi celkem fajn. Právě jsem přemýšlela o případu, který jsem včera konzultovala, abych pomohla Marii Pugatchové. Jde o jednu dívku z univerzity George Washingtona. Byla znásilněna na pánských toaletách v jednom baru v ulici M.“

Zamračil jsem se a potřásl hlavou. „Byl v tom zapletený nějaký jiný vysokoškolák?“

„Říká, že ne, ale jinak o tom nechce mluvit.“

Zvedl jsem obočí. „Takže toho násilníka možná znala? Třeba to byl její profesor.“

„Ta dívka něco takového rezolutně popírá, Alexi. Přisáhá, že to nebyl nikdo, koho zná.“

„Ty jí věříš?“

„Myslím, že ano. Ale samozřejmě jsem důvěřivá a ona vypadá moc mile.“

Nechtěl jsem strkat nos moc daleko do Mariiných věcí. Tohle jsme jeden druhému nedělali – nebo se aspoň snažili.

„Chceš, abych v tom něco udělal?“ zeptal jsem se.

Maria zavrtěla hlavou. „Máš moc práce. Dneska si s tou dívkou – Marianne – znova promluví. Snad se mi ji podaří přimět, aby byla trochu sdílnější.“

O pár minut později jsem zastavil před obytným blokem Potomac Gardens v ulici G mezi Třináctou ulicí a Pennsylvania Avenue. Maria tam nastoupila dobrovolně poté, co opustila mnohem pohodlnější a klidnější místo v Georgetownu. Myslím, že to udělala proto, že v Gardens žila až do svých osmnácti, kdy se přestěhovala do Villanova.

„Pusu,“ řekla Maria. „Potřebuju pusu. A pořádnou. Ne na tvář, ale na rty.“

Naklonil jsem se k ní a políbil ji – a pak ještě jednou. Chvilku jsme se mazlili na předních sedadlech a mě napadlo, jak moc ji miluji a jaké mám štěstí, že je moje. A nejlepší na tom bylo, že Maria cítila totéž ke mně.

„Musím jít,“ prohlásila nakonec a vystoupila z auta.

Potom se však naklonila zpátky dovnitř. „Možná tak nevypadám, ale jsem šťastná. Moc šťastná.“

A znovu na mě zamrkala.

Díval jsem se, jak stoupá po příkrém kamenném schodišti k domu, v němž pracovala. Bylo mi smutno, že se mi vzdaluje, stejně jako skoro každé ráno.

Napadlo mě, jestli se otočí, aby se podívala, zda jsem už odjel. Pak to udělala – uviděla, že tam stále jsem, usmála se a zamávala jako blázen nebo aspoň jako někdo bláznivě zamilovaný. Potom zmizela uvnitř.

Totéž jsme dělali prakticky každý den, ale nemohl jsem se toho nažít. Zvlášť toho Mariina mrknutí. *Nikdo tě nikdy nebude milovat tak jako já.*

Ani na okamžik jsem o tom nepochyboval.

Kapitola 9

V TĚCH DNECH JSEM byl do detektivní práce celý žhavý – pořád v pohybu, o všem informovaný. Proto jsem se postupně začal čím dál víc podílet na náročných prestižních případech. Ten poslední mezi ně však bohužel nepatřil.

Pokud washingtonská policie věděla, italská mafie ve Washingtonu nikdy ve velkém neoperovala, pravděpodobně kvůli dohodám uzavřeným s jistými agenturami jako FBI a CIA. Nedávno se však v New Yorku sešlo pět rodin, které se dohodly na podnikání ve Washingtonu, Baltimore a v části Virginie. Nebylo překvapivé, že místní zločinecké bosse a zvláště Asiaty, kteří ovládali obchod s kokainem a heroinem, tento vývoj nijak nenadchl.

Čínský drogový boss jménem Jiang An-Lo nechal týden předtím popravit dva vyslance italské mafie, což nebyl moc chytrý krok. Newyorský gang údajně vyslal špičkového zabijáka, aby to s Jiangem vyřídil.

To všechno jsem se dozvěděl na hodinové ranní poradě na policejním ústředí. Teď jsme s Johnem Sampsonem jeli za Jiangem. Podnikal v dvoupatrovém řadovém domě na rohu ulic M a Osmnácté v Northeast. Tvořili jsme jeden ze dvou týmů detektivů pověřených toho dne sledováním v rámci akce, kterou jsme nazvali „Operace pól“.

Zaparkovali jsme mezi Devatenáctou a Dvacátou ulicí a zahájili sledování. Z domu Jianga An-Loa oprýskávala žlutá omítka a zvenčí působil dost sešle. Hliněný dvorek pokrývaly odpadky a vypadal jako smetiště. Většina okem byla zatlučená překližkou nebo plechem. Přesto byl Jiang velká ryba v obchodě s drogami.

Už se oteplilo a mnoho lidí z okolí se procházelo nebo klábosilo před domy.

„V čem to Jiang vlastně jede? V extázi, heroinu?“ zeptal se Sampson.

„Vozí sem andělský prach. Distribuuje ho po východním pobřeží – Washington, Filadelfie, Atlanta, New York. Slušně to vynáší, proto by to Italové rádi převzali. Co si myslíš o jmenování Louise Frenche v FBI?“

„Já toho chlapa neznám. Ale *jmenovali* ho, takže je jasný, že se na tu práci nehodí.“

Zasmál jsem se Sampsonově vtipu, ve kterém bylo hodně pravdy; pak jsme se pohodlně opřeli a čekali, až se objeví tým nájemných vrahů vyslaných mafií a pokusí se odstranit Jianga An-Loa. Tedy pokud byly naše informace správné.

„Co o tom zabijákovi víme?“ zeptal se Sampson.

„Podle všeho je to Ir,“ řekl jsem a pohlédl na Johna, abych viděl, jak zareaguje.

Sampson pozvedl obočí a pak se otočil ke mně. „A cože dělá pro mafií?“

„Říká se o něm, že je třída. A taky cvok. Přezdívali mu Řezník.“

Zatímco jsme mluvili, začal ulici M přecházet shrbený stařík. Rozvážně se rozhlížel vlevo a vpravo a pomalu potahoval z cigarety. Zkřížil cestu hubenému bělochovi s hliníkovou francouzskou holí. Oba loudové na sebe uprostřed ulice vážně pokývli.

„Podívej na ty chlápky,“ řekl Sampson a usmál se. „Takhle dopadneme my.“

„Možná. Když budeme mít štěstí.“

A potom se Jiang An-Lo objevil toho dne poprvé na veřejnosti.

Kapitola 10

JIANG BYL VYSOKÝ a vychrtlý, jako by držel hladovku. Jeho rozježená černá bradka mu sahala skoro až na hrudník.

Drogový boss měl pověst lstivého, ctižádostivého a někdy až zbytečně krutého muže, který se choval, jako by to všechno pro něj byla jen velká, nebezpečná hra. Vyrostl v ulicích Šanghaje, odkud odešel do Hongkongu, pak do Bagdádu a nakonec do Washingtonu, kde vládl několika čtvrtím jako novodobý čínský diktátor.

Přelétl jsem pohledem po ulici M a pátral po známkách hrozících problémů. Dva Jiangovi tělesní strážci se chovali ostražitě a mě napadlo, jestli ho někdo nevaroval. A pokud ano, tak kdo? Nějaký podplacený policista? To rozhodně nebylo vyloučené.

Také jsem přemýšlel, jak je ten irský vrah asi dobrý.

„Už si nás ty gorily všimly?“ zeptal se Sampson.

„Počítám, že ano, John. Máme tady hlavně odstrašující funkci.“

„Zabiják nás taky viděl?“

„Rozhodně, jestli tady je a je co k čemu.“

Když byl Jiang An-Lo asi půl bloku daleko od nablýskaného černého mercedesu, vjelo do ulice M další auto, buick LeSabre. Zrychlilo, motor zařval a pneumatiky zakvilely, jak se pálily o asfalt.

Jiangovi osobní strážci se s pistolemi v rukou otočili k rozjetému autu. Sampson a já jsme otevřeli dveře našeho vozu. „Odstrašující, to určitě,“ zamumlal můj parťák.

Jiang zaváhal, ale jen na okamžik. Pak zamířil dlouhými kroky zpátky k domu, z něhož vyšel. Vypadal, jako by se snažil běžet v noční košili. Správně odhadl, že kdyby pokračoval k mercedesu, nebezpečí by se nevyhnul.

Všichni jsme se ale mýlili. Jiang, osobní strážci, Sampson i já.

Výstřely přišly *zpoza* drogového dealera, z protější strany ulice.

Tři hlasitá prasknutí z *pušky*.

Jiang padl na chodník a zůstal bez hnutí ležet. Z boku hlavy mu stříkala krev jako ze zahradní hadice. Pochyboval jsem, že by mohl být naživu.

Otočil jsem se a zvedl oči ke střeše hnědého domu spojené s dalšími střechami lemujícími protější stranu ulice M.

Stál na ni blondák, který náhle udělal něco velice podivného: *Uklonil se naším směrem*. Nevěřil jsem vlastním očím. Proč se klaní?

Pak se přikrčil za nízkou zídku a zmizel mi z očí.

Rozběhli jsme se se Sampsonem přes ulici a vstoupili do domu. Když jsme celí udýchaní dorazili na střechu, nikoho jsme tam neviděli. Střelec byl pryč.

Byl to ten irský zabiják Řezník? Nájemný vrah vyslaný newyorskou mafií?

Stále jsem nemohl uvěřit tomu, co jsem viděl. Nepřekvapilo mě, že dostal Jianga tak snadno. Vyrazilo mi dech, že se po svém výkonu uklonil.

Kapitola 11

PRO ŘEZNÍKA BYLO velmi snadné splynout s davem na-foukaných vysokoškolských studentů v kampusu univerzity Georgea Washingtona. Měl na sobě džíny a šedé pomačkané tričko s nápisem „Katedra tělesné výchovy“ a v podpaží nesl knížku od Isaaca Asimova. Celé dopoledne četl na různých lavičkách jeho *Nadaci*, díval se po studentkách, ale hlavně stopoval Marianne, Marianne. Jo, byl trochu obseďantní. Ve srovnání s jeho ostatními problémy to však nestálo za řeč.

Ta dívka se mu *opravdu* líbila a on ji sledoval už čtyřiaadvacet hodin, během kterých mu zlomila srdce. Neposlechla ho a mluvila. Věděl to jistě, protože ji slyšel hovořit s její nejlepší kamarádkou Cindi o „poradkyni“, s níž se setkala před několika dny. Pak odešla na druhé „sezení“ a porušila tak jeho výslovný příkaz.

Chyba, Marianne.

Po polední přednášce o užvaněné britské literatuře osmnáctého století odešla Marianne, Marianne z kampusu a on ji sledoval ve skupince asi dvaceti studentů. Hned poznal, že má namířeno domů. *Výborně.*

Možná už jí pro ten den skončila výuka, nebo měla třeba velkou pauzu mezi hodinami. Ať tak či tak, na tom nesešlo. Porušila pravidla a musela pykat.

Jakmile věděl, kam jde, rozhodl se ji předběhnout. Jako studentka posledního ročníku mohla bydlet mimo kampus. Se Cindi si našly byt se dvěma ložnicemi v Davis Street kousek od Třicáté deváté ulice. Byl ve třetím patře domu bez výtahu a on se dostal dovnitř bez problémů. Zámek na dveřích byl pro smích.

Rozhodl se, že si při čekání udělá pohodlí, zul se a svlékl do naha. Nechtěl mít totiž šaty od krve.

Pak už jen čekal, četl si a lelkoval. Jakmile Marianne vstoupila do svého pokoje, sevřel ji Řezník oběma rukama a přiložil jí k hrdlu skalpel.

„Ahoj, Marianne, Marianne,“ zašeptal. „Nepovídal jsem ti, abys mlčela?“

„Nikomu jsem o tom nepověděla,“ bránila se. „Opravdu.“

„Lžeš. Varoval jsem tě, co se stane. Dokonce jsem ti to *ukázal*, sakra.“

„Mlčela jsem. Přísahám.“

„Také jsem přísahal, Marianne. Na oči své matky.“

Zničehonic pohnul rukou a prořízl studentce zleva doprava hrdlo. Pak ji řízl ještě jednou, opačným směrem.

Zatímco s chroptěním umírala na podlaze, pořídil několik snímků.

Prvotřídní záběry, o tom nebylo pochyb. Nechtěl na Marianne, Marianne nikdy zapomenout.

Kapitola 12

NÁSLEDUJÍCÍ VEČER BYL ŘEZNÍK stále ve Washingtonu. Věděl přesně, co si o tom Jimmy Klobouk myslí, ale Jimmy byl příliš zbabělý a opatrný na to, aby se zeptal: *Máš vůbec ponětí, co to vlastně děláš? Nebo Proč jsme pořád ještě ve Washingtonu?*

Popravdě řečeno dobře věděl, co dělá. Řídil ukradený chevrolet Caprice s tmavými okny částí Washingtonu známou jako Southeast, pátral po *konkrétním* domu, chystal se znovu zabíjet, a to všechno kvůli Marianne, Marianne a její upovídánosti.

Dobře si tu adresu pamatoval a bylo mu jasné, že už je blízko. Musel se postarat ještě o jednu záležitost a pak konečně vyrazí s Jimmym do New Yorku. Případ uzavřen.

„Tyhle ulice mi připomínají domov,“ ozval se Jimmy Klobouk na sedadle spolujezdce. Snažil se mluvit tak, aby to vypadalo, že mu je úplně jedno, že se potloukají po Washingtonu tak dlouho poté, co zabili toho Číňana.

„Pročpak?“ zeptal se Řezník ironickým tónem. Věděl, co Jimmy odpoví. Věděl to skoro pokaždé. Musel však uznat, že ho Jimmyho předvídatelnost většinu času uklidňuje.

„Všechno se tady rozpadá přímo před očima. Přesně jako v Brooklyn. Vidiš ty negry na každém rohu? Kdo jinej by tady mohl takhle žít?“

Michael Sullivan se usmál, ale nebyl to šťastný úsměv. Klobouk dokázal být někdy pořádně otravný. „Politici to takhle chtěli, dokázali by to tady dát do pořádku. Nebylo by to tak těžké, Jimmy.“

„Ach jo, Mikey, ty seš tak dojemnej. Možná bys měl jít do politiky.“ Jimmy Klobouk potřásl hlavou a obrátil se k bočnímu okénku. Neměl zacházet příliš daleko.

„A tebe *nezajímá*, co tady děláme? Nemyslíš si, že jsem větší cvok než poslední feťák na Coney Islandu? Třeba bys chtěl vyskočit z auta, zamířit na nádraží Union a nasednout do vlaku do New Yorku, Jimmy.“

Řezník se usmíval, když to říkal, takže Klobouk usoudil, že bude nejspíš v pořádku, když se také zasměje. Nejspíš. Ale byl už svědkem

toho, jak Sullivan zabil dva své „kamarády“, jednoho baseballovou pálkou, druhého hasákem. Opatrnosti není nikdy dost.

„Tak co tady děláme, když už bychom měli být zpátky v New Yorku?“ zeptal se Klobouk.

Řezník pokrčil rameny. „Hledám dům jednoho polda.“

Klobouk zavřel oči. „Proboha. Poldu ne. Proč poldu?“ Pak si stáhl svou hučku přes obličej. „Nevidím zlo,“ zamumlal.

Řezník znovu pokrčil rameny, ale tentokrát pobaveně. „Důvěřuj mi. Copak jsem tě někdy zklamal? Zašel jsem někdy příliš daleko?“

Oba se tomu zasmáli. Zašel Michael Sullivan někdy příliš daleko? Lepší by bylo ptát se, kdy to *neudělal*.

Trvalo ještě dalších dvacet minut, než našli dům, který hledali. Byl jednopatrový, se sedlovou střechou, vypadal jako nedávno natřený a v oknech měl truhlíky s květinami.

„Tady bydlí polda? Vypadá to docela dobře. Pěkně udržovaný.“

„Jo, Jimmy, ale já jsem v pokušení nakráčēt dovnitř a udělat tam trochu zmatek. Třeba použít pilu. Pořídit pár fotek.“

Klobouk sebou trhl. „Je to opravdu dobrej nápad? Teď mluvím vážně.“

Řezník mávl rukou. „Já vím, že mluvíš. Poznám to, Jamesi. Cítím teplo, jak se ti přehřívá mozek.“

„Jmenuje se ten polda nějak?“ zeptal se Klobouk. „Ne že by na tom záleželo.“

„Taky nezáleží. Ten chlap se jmenuje Alex Cross.“

Kapitola 13

ŘEZNÍK ZAPARKOVAL ASI o blok dál ve Čtvrté ulici. Pěšky se rychle vrátil k poldově útulnému domku. Sehnal správnou adresu pro něj byla hračka. Pomohly vazby mafie na FBI. Oběhl z boku dům a snažil se, aby ho nikdo nezahlédl, i když na tom vcelku nezáleželo. Lidé ve čtvrtích jako tahle nemluví o tom, co vidí.

Teď to musel odbýt rychle. Dovnitř a ven za pár vteřin. Potom zpátky do Brooklynu oslavit svou poslední práci a nechat si za ni zaplatit.

Prošel hustým pruhem pachysandry obrůstající zadní verandu a vytáhl se nahoru. Pak proklouzl kuchyňskými dveřmi, které zasténaly jako raněné zvíře.

Zatím žádný problém. Dovnitř se dostal docela snadno. Předpokládal, že i zbytek bude hračka.

V kuchyni nikdo nebyl.

Že by byl dům prázdný?

Vtom uslyšel dětský pláč a vytáhl berettu. Z levé kapsy vylovil skalpel.

Vypadalo to slibně. Miminka v domě připraví každého o ostražitost. Za podobných okolností už zabíjel, v Brooklynu a Queensu. Jednoho policejního informátora rozřezal na kousky přímo v jeho kuchyni a nacpal do lednice jako varování.

Jako stín prošel krátkou chodbou. Nevydal žádný zvuk.

Nahlédl do malého obývacího pokoje, nebo co to vlastně bylo.

To, co tam uviděl, nečekal. Vysoký, pohledný muž vyměňoval plíny dvěma malým dětem. Zdálo se, že je v tom docela dobrý. Sullivan to poznal, protože se před lety musel v Brooklynu starat o své tři usmrkané bratry. Tenkrát se něco napřebaloval.

„Vy jste paní domu?“ zeptal se.

Chlapík – *detektiv Alex Cross* – vzhlédl a nezdálo se, že by se ho bál. Vypadalo to, jako by ho ani nepřekvapilo, že je Řezník v domě, přestože musel být šokovaný a nejspíš i vyděšený. Ten polda měl rozhodně kuráž. Nebyl ozbrojený, v ruce držel pokakané plínky, a přece se tvářil jakoby nic.

„Kdo jste?“ zeptal se detektiv Cross, skoro jako by měl situaci pod kontrolou.

Řezník založil ruce na prsou a držel pistoli tak, aby na ni děti neviděly. Jo, měl děcka docela rád. To s dospělými měl problémy. Jako třeba se svým fotrem, aby uvedl jeden názorný příklad.

„Nevíte, proč tady jsem? Nemáte ponětí?“

„Možná vím. Odhaduji, že jste ten zabiják ze včerejška. Ale proč jste *tady*, v mém domě? To není správné.“

Sullivan pokrčil rameny. „Správné? Spatné? Kdo to má rozlišit? O mně se povídá, že jsem trochu blázen. Možná je to tím. Co vy na to? Říkají mi Řezník.“

Cross přikývl. „To jsem slyšel. Neubližujte mým dětem. Nikdo tady není, jenom já. Jejich matka není doma.“

„A proč bych jim ubližoval? Nebo vám před jejich očima? To není můj styl. A víte co? Jdu pryč. Jak jsem řekl – jsem *blázen*. Měl jste kliku. Ahoj, děti.“

Pak se zabiják uklonil stejně jako poté, co zabil Jianga An-Loa.

Řezník se obrátil a odešel z domu stejnou cestou, kudy přišel. Detektiva tam nechal stát, aby se sám pokusil přijít na to, co to mělo znamenat. V jeho šílenství však byla logika – každý jeho krok vždycky dával smysl. Věděl, co dělá, proč a kdy.

Kapitola 14

TO SETKÁNÍ S ŘEZNÍKEM mnou otřásl víc než cokoli, co se mi dosud jako policistovi přihodilo. *Vrah přišel do mého domu. Až do obývacího pokoje, kde byly mé děti.*

A co jsem si o tom měl myslet? Že se mi dostalo varování? Že mám štěstí, že jsem naživu? Vrah ušetřil mou rodinu. Ale proč k nám vůbec chodil?

Následující den byl nejhorší za celou dobu, co jsem byl u policie. Zatímco můj dům střežil hlídkový vůz, mě si zavolali na tři různé schůze, kde se řešil neúspěch při sledování Jianga An-Loa. Mluvílo se o vnitřním vyšetřování, prvním, které by se mě týkalo.

Kvůli těm neplánovaným schůzím a papírování navíc jsem měl zpoždění, když jsem toho večera vyzvedával Marii v Potomac Gardens. Cítil jsem se provinile. Ještě jsem si nezvykl na to, že tráví čas na místech jako tohle, zvláště po setmění. Teď už byla tma. A Maria byla znovu těhotná.

Dorazil jsem na sídliště něco po čtvrt na osm. Maria na mě nečekala venku jako obvykle.

Zaparkoval jsem a vystoupil z auta. Zamířil jsem k její kanceláři, která se nacházela v přízemí poblíž prostor pro údržbáře. Nakonec jsem se rozběhl.

Uviděl jsem Marii vycházet z hlavního vchodu, a všechno bylo rázem v pořádku. Kabelu měla tak nacpanou papíry, že ani nešla zavřít. V náručí nesla složky, které se už do tašky nevešly.

Přesto se jí podařilo zamávat na mě a usmát se, když uviděla, jak jí jdu naproti. Skoro nikdy se na mě nezlobila kvůli mým drobným prohřeškům – jako když jsem pro ni třeba přijel s půlhodinovým zpožděním.

Bylo mi jedno, jestli je to směšné nebo staromódní, ale co jsme se znali, vzrušoval mě pouhý pohled na ni. Na prvním místě byla Maria a moje rodina a teprve na druhém práce. Cítil jsem, že je to tak správně.

Maria dokázala nádherně vyslovit mé jméno. „*Alexi, Alexi!*“ zavolala na mě a zamávala jednou rukou, když jsem se k ní rozběhl. Něko-

lik místních grázlíků opírajících se o plot se otočilo naším směrem a zasmálo se.

„Ahoj, krásko,“ zavolal jsem. „Promiň, že jdu pozdě.“

„To nevadí. Taky jsem měla hodně práce. Hej, Reubene! Ty žárlíš, fešáku?“ křikla na jednoho z týpků u plotu.

Zasmál se a opáčil: „To by se ti líbilo, vid', Marie? Přeješ si, abys měla mě místo něj.“

„Jo, jasně. Leda ve tvým snu.“

Políbili jsme se, ale nijak zvlášť vášnivě, protože jsme stáli před místem, kde pracovala, a ti grázlíci nás sledovali, ale dost zamilovaně na to, abychom ukázali, že to myslíme vážně. Pak jsem jí vzal spisy a zamířili jsme k autu.

„Neseš mi knížky,“ poškádlila mě Maria. „To je milé, Alexi.“

„Ponesu i *tebe*, když budeš chtít.“

„Celý den se mi po tobě stýskalo. Dokonce víc než obvykle,“ řekla a znovu se usmála. Pak si opřela hlavu o mé rameno. „Moc tě miluju.“

Maria se mi nejprve zhroutila do náručí a teprve pak jsem uslyšel výstřely. Dvě vzdálená prasknutí, která nezněla nijak nebezpečně. Střelce jsem vůbec nezahlédl. Nevěděl jsem ani přesně, odkud se střílelo.

Maria zašeptala: „Ach Alexi,“ a pak ztichla a znehybněla. Nepoznal jsem, jestli dýchá.

Než jsem si uvědomil, co se stalo, vyklouzla mi a spadla na chodník. Dostala zásah do hrudi nebo do horní části břicha. Byla tma a já byl moc zmatený na to, abych to dokázal určit přesněji.

Pokusil jsem se ji krýt vlastním tělem, ale všiml jsem si, že jí z rány tryská krev. Zvedl jsem ji do náručí a rozběhl se.

Byl jsem celý od krve. Myslím, že jsem křičel, ale nevím přesně, co se dělo poté, kdy jsem si uvědomil, že Marii někdo postřelil a vypadá to vážně.

Těsně za mnou utíkali dva místní grázlíci. Jedním z nich byl Reuben. Možná nám chtěli pomoci, ale já nevěděl, jestli Marii ještě něco pomůže. Báł jsem se, že nesu už jen její mrtvé tělo.

Kapitola 15

NEMOCNICE SVATÉHO ANTONÍNA byla nedaleko a já běžel s bezvládnou Marií v náručí tak rychle, jak jsem jen dokázal. V uších mi hlasitě hučela krev, jako by mě zachytila mořská vlna, která se přes nás brzy převalí a utopí přímo na ulici.

Podlamovala se mi kolena a měl jsem strach, že zakopnu a upadnu. Věděl jsem ale, že to nesmím dopustit, že nesmím zastavit, dokud nebudu na pohotovosti.

Od chvíle, kdy zašeptala mé jméno, nevydala Maria žádný zvuk. Byl jsem asi v šoku a připadalo mi, že běžím tunelem. Všechno kolem mě bylo rozmazané a neskutečné.

Ale utíkal jsem dál.

Dorazil jsem na Independent Avenue a necelý blok daleko konečně uviděl rudý neonový nápis POHOTOVOST nemocnice svatého Antonína.

Musel jsem zastavit kvůli provozu, který byl hustý a rychlý. Začal jsem volat o pomoc. Z místa, kde jsem stál, jsem viděl skupinku nemocničních zřízenců zabraných do hovoru, ale ti si mě nevšimli a přes hluk motorů mě nemohli ani slyšet.

Neměl jsem na vybranou, vrhnul jsem se do rušné ulice.

Auta brzdila a kličkovala, aby se mi vyhnula, a jeden stříbrný kombík zastavil úplně. Za volantem seděl rozčilený otec, ze zadního sedadla se vykláněly děti. Nikdo netroubil, možná viděli Marii v mém náručí. Nebo můj výraz plný paniky a zoufalství.

Zastavila další auta a nechala mě projít.

Zvládneme to, pomyslel jsem si. Řekl jsem Marii: „Jsme u svatého Antonína. Budeš v pořádku, lásko. Už jsme skoro tam. Drž se, za chvíli budeš v nemocnici. Miluju tě.“

Dostal jsem se na druhou stranu ulice a Maria náhle otevřela doširoka oči. Nejdřív vypadala zmateně, ale pak zaostřila na můj obličej.

„Tolik tě miluju, Alexi,“ vypravila ze sebe a zamrkala na mě tak, jak to uměla jen ona. Pak se oči mé milé zavřely naposledy a ona mě opustila, přestože jsem tam stál a zoufale ji svíral.

Kapitola 16

MARIA SIMPSON CROSSOVÁ mi skonala v náruči – což jsem neřekl skoro nikomu kromě Sampsona a Nany.

Nechtěl jsem mluvit o našich posledních společných okamžicích; nestál jsem o ničí soucit nebo zvědavé otázky. Nechtěl jsem uspokojit touhu některých lidí po klepech, po nejnovější dramatické historce, kterou by si mohli šeptem předávat. Během celého vyšetřování v několika následujících měsících jsem se ani jednou nezmínil o tom, co se stalo před nemocnicí svatého Antonína. Bylo to jen mezi Marií a mnou. Se Sampsonem jsme mluvili se stovkami lidí, ale nedozvěděli jsme se nic, co by nás dovedlo k vrahovi. Stopa rychle vychladla a tak už to zůstalo. Prověřili jsme toho šíleného zabijáka, ale zjistili jsme, že předchozího večera seděl v letadle zpátky do New Yorku – zjevně odjel z města krátce poté, co odešel z naší kuchyně. Ve vyšetřování nám pomáhala FBI, protože byla zastřelena manželka policisty. Řezník ji nezavraždil.

Ve dvě ráno poté, co zemřela, jsem byl doma, stále měl pod ramenem pouzdro s pistolí a přecházel po obývacím pokoji s plačící Janelle v náruči. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že naše holčička pláče pro svou matku, která zemřela toho večera před nemocnicí svatého Antonína, kde se Jannie půl roku předtím narodila.

Náhle se mi z očí začaly valit slzy a já měl pocit, že se zhroutím pod tíhou toho, co se stalo. Nedokázal jsem se s tím vyrovnat, ale nejvíc mě mučil pláč miminka, které jsem nedokázal utišit.

„Všechno je v pořádku, zlatíčko. Všechno je v pořádku,“ šeptal jsem tomu ubožátku, které trápil mučivý kašel a které by asi bylo raději u maminky než u mě. „Všechno je v pořádku, Jannie. Všechno je v pořádku,“ opakoval jsem, i když jsem věděl, že je to lež. *Nic není v pořádku!* říkal jsem si v duchu. *Tvoje maminka umřela. Už ji nikdy neuvidíš a já také ne.* Drahá, sladká Maria, která nikdy nikomu neublížila a kterou jsem miloval víc než svůj vlastní život. Opustila nás tak náhle a z důvodu, který mi nikdo – ani sám bůh – nikdy nevysvětlí.

Ach Marie, oslovil jsem ji, zatímco jsem přecházel sem a tam s naším miminkem na ruce, jak se to mohlo stát? Jak mám žít dál? Jak si bez tebe poradím? Nechci se začít litovat. Jsem jen zmatený. Dám se dohromady, slibuju. Ale tuhle noc to ještě nedokážu.

Věděl jsem, že mi neodpoví, ale podivně mě uklidňovalo, když jsem si představoval, že na mě Maria může mluvit nebo že mě alespoň slyší. *Budeš v pořádku, Alexi, protože tolik miluješ naše děti.*

„Ach Jannie, ty chudáčku. Mám tě tak rád,“ zašeptal jsem nad zpočenou, rozpálenou hlavičkou našeho miminka.

A pak jsem uviděl Nanu.

Kapitola 17

MOJE BABIČKA STÁLA ve dveřích chodby vedoucí ke dvěma malým ložnicím. Celou tu dobu mě pozorovala s rukama zkříženýma na hrudi. Mluvil jsem v duchu? Nebo jsem to říkal nahlas? Neměl jsem ponětí, co jsem dělal.

„Nevzbudil jsem tě?“ zeptal jsem se šeptem, který nebyl vzhledem k plačícímu děcku vůbec nutný.

Nana byla klidná a zdálo se, že se ovládá. Zůstala u nás, aby mi ráno pomohla s dětmi, ale teď byla kvůli mně a malé Jannii vzhůru.

„Nespala jsem,“ řekla. „Přemýšlela jsem o tom, že se musíš vrátit s dětmi do mého domu v Páté ulici. Je velký až až. Je to nutné, aby to dobře fungovalo.“

„Co aby fungovalo?“ zeptal jsem se trochu zmatený tím, co říkala, zvlášť když mi přitom Jannie ječela do druhého ucha.

Nana pozvedla obočí. „Budeš potřebovat, abych ti pomáhala s dětmi, Alexi. To je jasné jako den. Ujmu se toho. Chci to tak.“

„Budeme v pořádku, Nano,“ oponoval jsem. „Zvládneme to sami. Jenom mi dej trochu času, abych se sebral.“

Nana to ignorovala a dál si vedla svou. „Jsem tady pro tebe, Alexi, a taky pro děti. Jinak to nepůjde. Už se o tom nebudeme bavit.“

Přistoupila ke mně, objala mě svýma hubenýma rukama a přitiskla k sobě silněji, než bych čekal, že dokáže. „Miluju tě víc než cokoli na světě.“ Pak dodala: „Marii jsem měla moc ráda. Bude mi chybět. A mám ráda tvoje děti, Alexi. Ted' víc než kdy předtím.“

To už jsme plakali oba – vlastně všichni *tři* v tom stísněném obývacím pokoji našeho bytu. V jednom měla Nana pravdu, zůstat jsme nemohli. Žilo zde příliš mnoho vzpomínek na Marii.

„A ted' mi dej Jannii. Podej mi ji,“ řekla a nebyla to vyloženě prosba. Povzdechl jsem si a podal miminko té metr a půl vysoké ženě bojovnici, která mě vychovávala od mých deseti, kdy jsem osiřel.

Nana začala plácát Jannii po zádech a mnout jí krk až si hlasitě řihla. Oba jsme se neubránili smíchu.

„Takhle se dáma nechová,“ zašeptala Nana. „A ted' už přestaň tak hrozně plakat, Jannelle. Slyšíš mě? Hned toho nech.“

Jannie udělala přesně to, co jí Nana řekla, a to byl začátek našeho nového života.

Druhá část

ODLOŽENÝ PŘÍPAD – 2005

Kapitola 18

DNES MI PŘÍŠEL DOPIS od psychopata Kylea Craiga a pořádně mě vyvedl z míry. Jak se mu mohlo podařit poslat mi dopis? Byl doručen do domu v Páté ulici. Pokud jsem věděl, seděl Kyle stále ve vězení s maximální ostrahou ve Florence v Coloradu. Přesto bylo znepokojující dostat od něho zprávu.

Vlastně se mi z ní udělalo zle od žaludku.

Alexi,

v poslední době jsi mi hodně chyběl – naše pravidelné rozpravy a tak podobně – což je důvod, proč ti píšu. Abych byl upřímný, stále mě znepokojuje, jak hluboko pode mnou stojíš jak z hlediska intelektu, tak imaginace. A přesto jsi mě dopadl a dostal sem. Okolnosti mého zatčení a jeho důsledek by mě mohly dovést k víře v boží ruku, ale natolik jsem samozřejmě ještě nezhloupł.

Tak či tak vím, že máš plné ruce práce a nebudu tě zdržovat. Jenom jsem chtěl, abys věděl, že na tebe stále myslím a že doufám, že se brzy uvidíme. Vlastně s tím můžeš počítat. Mám v plánu zabít nejdřív Nanu a děti a ty sena to budeš dívat. Nemohu se dočkat, až se zase setkáme. Postarám se, aby k tomu došlo. Slibuji.

K.

Dvakrát jsem si ten vzkaz přečetl, pak jsem ho roztrhal a pokusil se udělat pravý opak toho, co si Kyle zjevně přál – *pustil jsem ho z hlavy*.
Skoro úplně.

Ale až *poté*, co jsem zavolal do té věznice v Coloradu a pověděl jim o tom dopisu a ujistil se, že Kyle Craig stále sedí ve své vyčalouněné cele.

Kapitola 19

KROMĚ TOHO BYLA SOBOTA a já měl volno. Dnes žádný zločin a trest. Zádňní psychopati na obzoru, aspoň pokud jsem věděl.

„Rodinným autem“ Crossových byla stále ještě starobylá toyota Corolla, která kdysi patřila Marii. Kromě sentimentálních vzpomínek a jistých zásluh jsem na ní nic dobrého neviděl. Měl jsem už dost oprýskaného bílého laku a nesčetných důlků na kapotě. Děti mi daly k posledním narozeninám dvě samolepky na zadní nárazník – JSEM SICE POMALÝ, ALE PŘESTO JSTE ZA MNOU a UDĚLEJ MI RADOST, UKRADNI TOHLE AUTO. Ani ony neměly toyotu rády.

Proto jsem v tu jasnou a slunnou sobotu vzal Jannii, Damona a malého Alexe a vypravili jsme se koupit nový dopravní prostředek.

Cestou nám z přehrávače zněla píseň „Overnight Celebrity“ od rapera Twista následovaná „All Falls Down“ od Kanyeho Westa. Děti byly jako na jehlách a v jednom kuse předkládaly další a další návrhy, jaké auto bychom měli koupit.

Jannie se zajímala o range rover – ale ten byl z mnoha dobrých důvodů mimo diskusi. Damon se mě snažil přemluvit na motorku, na které by samozřejmě jezdil *on*, až mu bude za čtyři roky osmnáct, což bylo tak absurdní, že jsem mu ani neodpověděl, pokud se zavrčení v dnešní době nepovažuje za komunikaci.

Malý Alex zvaný Ali byl pro jakýkoliv model, pokud bude červený nebo jasně modrý. Tenhle názor se mi líbil nejvíc, až na tu „červenou“ a „jasnou“.

Zastavili jsme se tedy u prodejce mercedesů v Arlingtonu ve Virginii, nedaleko od našeho domu. Jannie s Damonem si se zalíbením prohlíželi kabriolet CLK500, zatímco já s Alim jsme testovali prostorné přední sedadlo modelu R350. To bylo rodinné auto podle mých představ – bezpečné, krásné, znovu prodejné. *Intelekt a emoce.*

„Tohle se mi líbí,“ řekl Ali. „Je modrý a hezký. Přesně to pravý.“

„Máš skvělý vkus na auta, kamaráde. Tohle má šest míst a koukni na ta sedadla. A ta prosklená střecha je snad půldruhého metru dlouhá.“

„Paráda,“ souhlasil Ali.

„Natáhni se a vychutnej si ten prostor pro nohy. Tomuhle říkám automobil.“

Prodavačka jménem Laurie Bergerová nám byla celou dobu k dispozici, aniž by byla přehnaně dotěrná. Oceňoval jsem to. Bůh žehnej mercedesu.

„Máte nějaké dotazy?“ zeptala se. „Chtěli bystě něco vědět?“

„Ani ne, Laurie. Do er třistapadesátky se stačí posadit a už ji člověk chce.“

„Dost mi to usnadňuje práci. Máme taky jeden v obsidiánové černi, s šedým čalouněním. O tomhle modelu se říká, že spojuje prvky dodávky a SUV.“

„A od každého má to nejlepší,“ poznamenal jsem s úsměvem.

Zapípal mi pager a já zasténal tak hlasitě, až se po mně všichni ohlédli.

V sobotu ne! A navíc při vybírání auta. Ne když sedíme v tomhle krásném mercedesu R350.

„Ach jo,“ řekl Ali a vyvalil oči. „Tátův pager!“ zavolal hlasitě na Damona a Jannii. „Tátovi se ozval pager.“

„Neječ tady, ty jedna mrňavá siréno!“ křikl jsem a pak ho políbil na vršek hlavy. Tohle dělám každý den snad desetkrát.

Zahihňal se, pleskl mě po paži a zasmál se ještě jednou. Vždycky pochopí moje vtipy. Žádný div, že spolu my dva tak dobře vycházíme.

Jenže v tom vzkazu na pageru nejspíš nic legračního nebylo. Ani trochu. Okamžitě jsem to číslo poznal a bylo mi jasné, že nemohu čekat dobré zprávy.

Že by mě Ned Mahoney z Jednotky pro záchranu rukojmích zval na grilování a tanec v Quantiku? To těžko.

Zavolal jsem mu mobilem. „Tady je Alex Cross. Dostal jsem tvoji zprávu, Nede. O co jde?“

Ned šel přímo k věci. „Alexi, víš, kde je křižovatka Kentucky Avenue a Patnácté ulice v Southeast?“

„Jasně že vím. Je to kousek od nás, ale teď jsem s dětmi v Arlingtonu. Vybíráme nové rodinné auto. Říká ti něco slovo rodina, Nede?“

„Sejdeme se na Kentucky a Patnácté. Potřebuju tvoji pomoc, znalosti místního prostředí. Po telefonu nechci zacházet do podrobností.“ Ned mi pověděl několik detailů – ne však všechny. Proč to? Co si nechal pro sebe?

Ach ne, ach ne. „Jak moc to spěchá? Mám tady děti, Nede.“

„Mrzí mě to. Můj tým tam bude maximálně za deset patnáct minut. Nedělám si legraci, je to peklo, Alexi.“

No samozřejmě. Proč by jinak Jednotka pro záchranu rukojmích zasahovala na území Washingtonu? A proč by mi Ned Mahoney volal v sobotu odpoledne?

„Co se děje?“ Ali se na mě tázavě podíval.

„Musím jet na grilování.“ *Myslím, že jsem hlavní chod na rožni, hochu.*

Kapitola 20

SLÍBIL JSEM LAURU BERGEROVÉ, že se pro tu skvělou káru brzy vrátíme, a odvezl jsem děti domů. Celou cestu byly mlčenlivé a nasupené. Stejně jako já. Dost dlouho před námi jel kombík s nálepkou NEJDŘÍV IRÁK, PAK FRANCIE na zadním nárazníku. V poslední době jsem je vídal po celém Washingtonu.

Přehrávač chrtil podrážděné texty skupiny Hoobastnak a udržoval celkovou náladu na pokraji chaosu a ve správné perspektivě. Byly děti, já otec. Opouštěl jsem je kvůli práci. Nezajímalo je, že musím vydělávat na živobytí nebo že možná musím splnit důležitou povinnost. Co se mohlo na křižovatce Kentucky Avenue a Patnácté ulice přihodit tak strašného? A proč zrovna dnes?

„Díky za skvělou sobotu, tati,“ utrousila Jannie, když vystupovala z auta v Páté ulici. „Celej život budeme vzpomínat, jak jsme si to užili.“ Její povýšený, sarkastický tón mě přiměl zapomenout na omluvy, které jsem si připravoval celou cestu domů.

„Uvidíme se později,“ řekl jsem místo toho. Pak jsem dodal: „Mám vás rád.“ Což byla bezvýhradně pravda.

„Jo, tati, *později*. Třeba příští týden, když budeme mít štěstí,“ pokračovala Jannie a vztekle mi zasalutovala. Bylo to jako by mě bodla oštěpem do srdce.

„Promiňte,“ hlesl jsem nakonec. „Je mi to moc líto, děcka.“

Pak jsem se rozjel ke Kentucky Avenue, kde jsem se měl setkat s Nedem Mahoneym a jeho specialisty z Jednotky pro záchranu rukojmích a zjistit, o jakou pohotovost se jedná.

Jak se ukázalo, ke Kentucky Avenue a Patnácté jsem se nemohl ani přiblížit. Policie blokovala všechny ulice v okruhu deseti bloků. Rozhodně to vypadalo vážně.

Nezbylo mi než vystoupit z auta a jít pěšky.

„Co se to tu děje? Víte něco?“ zeptal jsem se muže postávajícího na chodníku. Znal jsem ho jako prodavače z místní pekárny, kde jsem někdy kupoval koblihy s džemem pro děti. Sobě samozřejmě ne.

„Policajtský rojení,“ odpověděl. „Ty prasata jsou všude. Rozhlídněte se kolem, člověče.“

Došlo mi, že nevím, že jsem byl detektivem na oddělení vražd a teď jsem u FBI. Pokýval jsem hlavou, jako bych s ním souhlasil, ale na podobnou zášť a vztek jsem si nikdy nezvykl, i když může být někdy ospravedlnitelná. Ať už nám říkali „prasata“ nebo „chlupatý“, byli jsme to my, kdo často dával život všanc. Spousta lidí nikdy nepochopí, jaké to je. Nejsme zdaleka dokonalí a ani to netvrdíme, ale naše práce je rozhodně nebezpečná.

Zkus si, jaké to je, nechat se v práci postřelit, pekaři, chtělo se mi říct tomu chlapovi, ale mlčel jsem. Překousl jsem to a šel dál.

Alespoň jsem byl už pořádně nažhavený, když jsem konečně zahlédl Neda Maloneyho. Ukázal jsem odznak FBI, aby mě k němu pustili. Pořád jsem nevěděl, co se to vlastně děje, jen to, že neznámá rukojmí byla zadržována v drogové laboratoři, kde se vyráběly a míchaly drogy. Neznělo to zdaleka tak zle, jak to kolem mě vypadalo. V čem byl tedy háček? Nějaký tam být musel.

„Jsi balzám pro mé bolavé oči,“ prohlásil Mahoney, sotva mě viděl přicházet. „Alexi, tomu, co se tady stalo, neuvěříš. Dej na moje slova.“

„Chceš se vsadit?“ zeptal jsem se.

„Deset dolarů, žes něco takového ještě neviděl.“

Pláclí jsme si na to. Tuhle sázku jsem opravdu nechtěl prohrát.

Kapitola 21

NED SI MNUL BRADU a drbal se na svém plavém, asi dvoudenním strništi, zatímco na mě chrlil informace takovou rychlostí, že ho nebylo možné přerušit. Nemohl jsem spustit zrak z jeho obličeje. Ned má světlou pleť a myslím, že ho potěšilo zjištění, že by si po čtyřicítce ještě mohl vypěstovat ucházející bradku. Mám ho opravdu rád i přesto, jak dokáže být někdy protivný.

„Pár chlapů, tak pět nebo šest – dobře ozbrojených – se rozhodlo vyloupit místní drogovou laboratoř,“ vysypal ze sebe. „Narazili na nějaké zásadní problémy a zabarikádovali se uvnitř. S nimi je tam nejmíň deset místních lidí, kteří tam pracovali. To je další problém, se kterým si budeme muset poradit. Potom –“

Zvedl jsem ruku, abych Nedá zarazil.

„Ti lidé, o kterých jsi mluvil, tam balili drogy? V tom případě to budou hlavně ženy, matky, babičky. Je to tak? Dealeři si potrpí na zaměstnance, kterým mohou bez obav svěřit svoje zboží.“

„Takže už chápeš, proč jsem tě tady chtěl?“ řekl Mahoney a usmál se – nebo mi alespoň ukázal přední zuby. Jeho tón mi připomněl Janiein vzteklý výlev. Jeho způsob jak zamaskovat svou zranitelnost plynoucí z toho, že je tak „lidový člověk“.

„Takže tam jsou spolu zavření lupiči a drogoví dealeři? Proč je ne-necháte, ať se postřílí navzájem?“

„Takový návrh tady už padl,“ opáčil Mahoney zcela vážně. „Ale teď přijde to nejlepší, Alexi, důvod, proč jsi tady. Ti po zuby ozbrojení chlapi, co přišli vykrást laboratoř, jsou z washingtonské jednotky SWAT. Tví staří spolubojovníci hrají darebáky v dnešním dílu seriálu. Může se stát cokoli a nejspíš i stane. Dlužíš mi deset babek.“

Udělal se mi nevolno. Spoustu chlapů ze SWATu jsem znal osobně. „Víš to jistě?“

„To si piš. Dva strážníci slyšeli z toho domu střelbu a šli se podívat, co se děje. Jeden dostal zásah. Poznali muže ze SWATu.“

Zakroutil jsem hlavou. Náhle se mi zdálo, že mi nějak ztuhl krk. „Takže JZR od FBI bude bojovat s washingtonským SWATem?“

„Už to tak vypadá, člověče. Vítej ve válečné zóně. Napadá tě něco převratného?“

Jo, něco bych měl. *Okamžitě odsud zmiz. Vrat' se k dětem. Je sobota. Máš volno.*

Podal jsem Nedovi desetidolarovku za prohranou sázku.

Kapitola 22

SAMOZŘEJMĚ JSEM NEMĚL ponětí, jak z toho průšvihu ven, stejně jako všichni ostatní. Nesplnil jsem tak Mahoneyho naděje, že přijdu s něčím, co ho spasí.

Ke všemu se to jako na potvoru muselo stát ve slunečném sobotním odpoledni, když všichni chtějí být kdekoliv jinde než na místě potenciální přestřelky, při níž budou pravděpodobně umírat lidé.

První porada o situaci se konala v posluchárně blízké základní školy. Sál byl plný zástupců washingtonské policie, ale také agentů FBI včetně významných příslušníků Jednotky pro záchranu rukojmích. JZR byla připravena zasáhnout, když to bude nutné, a vypadalo to, že ta chvíle nastane brzy.

Na závěr porady shrnul kapitán Tim Moran, velitel metropolitní jednotky SWATu, známá fakta. Ze zřejmých důvodů musel být značně rozrušený, ale dokonale se ovládal. Znal jsem ho z let své služby u policie a vážil jsem si ho pro jeho odvahu. A ještě více jsem si cenil jeho bezúhonnosti, zvláště teď, kdy bude možná nucen zasáhnout proti vlastním mužům.

„Máme tady čtyřpodlažní budovu, ve které se černý dehtovitý heroin mění na bílý prášek a spoustu peněz. Uvnitř je asi více než deset zaměstnanců laboratoře, převážně se jedná o ženy. S nimi tam jsou hlídači – dobře ozbrojení a rozmístění nejméně ve třech podlažích. Bude jich taky deset až patnáct. A pak je tam šest příslušníků zásahové jednotky, kteří se pokusili o loupež a padli do pasti.“

Podle všeho mají v držení velké množství heroinu a peněz. Uvázli mezi drogovými dealery a dalším personálem v horních patrech a asi půltuctem ozbrojených strážců, kteří dorazili na místo, když už loupež probíhala. Momentálně jsme na mrtvém bodě. Navázali jsme kontakt s oběma stranami. Nikdo se nechce vzdát. Myslím, že si uvědomují, že nemají co ztratit, a tak vyčkávají.“

Tim Moran pokračoval klidným hlasem. „Protože jsou uvnitř příslušníci SWATu, převezme tady velení JZR. Policie poskytne FBI veškerou podporu.“

Shrnutí kapitána Morana bylo jasné a stručné. Svěřit operaci FBI pro něj asi nebylo snadné, ale nezbytné vzhledem k tomu, že někdo bude muset proniknout dovnitř a nejspíš střílet na chlapy ze SWATu. Byli to sice špatní poldové, ale pořád ochránci zákona. Všem by nám bylo hodně proti srsti, kdybychom museli použít zbraň na své bratry.

Ned Mahoney se ke mně naklonil. „Tak co teď uděláme, Einsteine? JRZ je v úzkých. Už chápeš, proč jsem tě tady chtěl?“

„Jo, jasně. Jenom promiň, že tě neobejmu a nezačnu ti děkovat.“

„Tak či tak, rádo se stalo,“ opáčil Mahoney a uhodil mě pěstí do paže v přítroublém kamarádkém gestu, které nás oba rozesmálo.

Kapitola 23

MĚL TO V KRVÍ.

Rezník měl ve zvyku monitorovat komunikaci metropolitní policie, kdykoliv se ocitl ve Washingtonu, a tuhle událost bylo těžké přehlédnout. To je fakt bomba, pomyslel si. SWAT proti Jednotce pro ochranu rukojmích. Byl z toho celý unešený.

V uplynulých několika letech se snažil řídit zásadou „míň práce za víc peněz“. Tři nebo čtyři velké akce za rok plus několik služeb prokázaných šéfům. Vydělal si tím víc, než potřeboval na placení účtů. Kromě toho nový don Maggione junior nepatřil zrovna mezi jeho fanoušky. Jeho jediným problémem bylo, že postrádal vzrušení, návaly adrenalinu, neustálou akci. Proto byl teď tady na policejním bálu.

Smál se, když parkoval svůj range rover asi deset bloků od místa potenciální přestřelky. Celé okolí bylo na nohou. Ani pěšky se mu nepodařilo dostat dál než pár bloků od Kentucky Avenue. Cestou k místu činu napočítal přes dvacet autobusů metropolitní policie zaparkovaných v ulicích. A k tomu desítky hlídkových aut.

Pak uviděl modré větrovky FBI – nejspíš hochy z JZR z Quantika. Sakra! Měli by to být machři, světové jedničky. Přesně jako on. Tohle bude dobrá podívaná a on by si ji za nic na světě nenechal ujít, přestože tam pro něj nebylo právě bezpečno. Spatřil několik velitelských vozů a ve „vnitřním okruhu“ člověka, kterého odhadl na velitele celé operace.

Potom se Michael Sullivan zarazil a srdce se mu rozbušilo rychleji. Díval se na muže v civilu, který mluvil s jedním z agentů FBI.

Znal toho muže. Jmenoval se Alex Cross a Sullivan se s ním už v minulosti setkal. Pak si vzpomněl na něco jiného – *Marianne, Marianne*. Jednu ze svých oblíbených obětí a fotografií.

Bylo to každou minutou zajímavější.

Kapitola 24

CHÁPAL JSEM, proč mě tam Ned Mahoney chtěl.

Heroinová továrna představovala více než sto padesát kilo jedu o tržní hodnotě až sedm milionů. Poldové proti poldům. Zdálo se, že v tomhle konfliktu nemůže žádná ze zúčastněných stran vyhrát. Slyšel jsem kapitána Morana prohlásit: „Řekl bych vám, ať jdete do pekla, ale pracuju tam a nechci vás vidět každý den.“ Jak výstižné shrnutí.

Nikdo uvnitř nejevil známky, že by se chtěl vzdát – ani drogoví dealři, ani muži ze SWATu. Nechtěli ani propustit nikoho ze zaměstnanců laboratoře polapených ve třetím patře. Znali jsme jména a přibližný věk některých z nich. Většinou to byly ženy mezi patnácti a jednaosmdesáti. Jednalo se o lidi z okolí, kteří nemohli najít jinou práci obvykle proto, že byli nevzdělaní a neuměli anglicky, ale pracovat potřebovali a chtěli.

Nedařilo se mi o nic lépe než komukoliv jinému vymyslet možné řešení nebo alternativní plán. Snad proto jsem se okolo desáté rozhodl projít se vně zátarasů, a abych si trochu vyčistil hlavu. Když se vzdám z místa činu, snad se mi podaří něco vymyslet.

Tou dobou už se kolem shromáždily stovky čumilů a desítky reportérů a televizních štábů. S rukama v kapsách jsem ušel několik bloků po ulici M.

Dorazil jsem k chumlu lidí na rohu, kde televize dělala rozhovory s místními obyvateli. Začal jsem je obcházet ponořen v myšlenkách, když jsem uslyšel nějakou ženu mezi vzlyky říkat: „Tam vevnitř je moje vlastní krev. Nikdo se o to nestará. Všem je to jedno!“

Zastavil jsem se, abych si rozhovor poslechl. Té ženě nemohlo být víc než dvacet a byla těhotná. Vypadala, jako by měla každou chvíli porodit, možná ještě ten večer.

„Mojí babičce je sedmdesát pět. Vydělává tam peníze, aby moje děti mohly chodit do katolický školy. Jmenuje se Rosario. Je to moc milá dáma. Moje babička si nezaslouží umřít.“

Vyslechl jsem si ještě několik emocionálních výpovědí, většinou od příbuzných zaměstnanců laboratoře – ale také od manželek a dětí dro-

gových dealerů polapených uvnitř. Jednomu z nich bylo teprve dvánáct.

Nakonec jsem se vrátil do ohraničeného prostoru a začal hledat Nedá Mahoneyho. Našel jsem ho, jak mluví s nějakými týpkami v oblecích a kapitánem Moranem před jednou z velitelských dodávek. Bavili se o možnosti vypnout v budově proud.

„Něco mě napadlo,“ řekl jsem mu.

„No, už bylo na čase.“

Kapitola 25

ŘEZNÍK POŘÁD JEŠTĚ postával za policejními zátarasy, přestože mu bylo jasné, že tam nemá co pohledávat. Už několik hodin měl být doma v Marylandu. Ale ten zmatek stál za trochu rizika. Procházel se davy čumilů a připadal si jako kluk na pouti, nebo aspoň tak, jak by si podle jeho názoru takový kluk měl připadat.

Na místo dorazili dokonce i zmrzlináři a prodavači párků v rohlíku. Lidem se leskly oči vzrušením; chtěli vidět skutečnou akci. No, to on taky.

Podobné události ho neodolatelně přitahovaly a domníval se, že to má kořeny v době, kdy žil se svým otcem v Brooklynu. Jako malého kluka ho táta brával k požárům a zločinům, o kterých se dozvěděl z policejního vysílání, které sledoval na své vysílačce. Byly to nejspíš jediné příjemné zážitky, které s otcem měl, i když ho bral s sebou nej-

spíš jen proto, aby nevypadal jako úplný magor, když za sebou táhl dítě.

Ale jeho otec *byl* magor. Rád se díval na mrtvoly ležící na chodníku, uvízlé v havarovaných autech, vynášené z hořících budov. Jeho bláznivý fotr byl *původní* Řezník ze Sliga – a mnohem, mnohem horší. Teď byl samozřejmě Řezníkem on, jedním z nejobávanějších a nejhledanějších zabijáků na světě. Byl skutečný chlap, ne? Mohl si dělat, co ho napadne, a to měl právě v úmyslu.

Michaela Sullivana vytrhl z úvah hlas nějakého člověka mluvícího na místě činu do mikrofону. Vzhlédl a znovu uviděl toho detektiva Alexa Crosse. Připadalo mu to jako osud, jako duch volající Řezníka z minulosti.

Kapitola 26

BYLO MI JASNÉ, že můj nápad je poněkud neortodoxní, ale co na tom, kdyby zachránil několik životů. Kromě toho nikdo s ničím lepším nepřišel.

O půlnoci jsme tedy rozestavěli mikrofony za pevnou hradbou z policejních aut a autobusů zaparkovaných na protější straně Patnácté ulice. Vypadalo to působivě, když nic jiného, a přilákalo to objektivy televizních kamer.

Po celou následující hodinu jsem k mikrofónům vodil příbuzné mužů uvnitř, aby se snažili přesvědčit své blízké ke složení zbraní a opuštění budovy, nebo alespoň k propuštění zaměstnanců laboratoře.

Mluvčí naléhali, že odpor je marný a že většina těch uvnitř zemře, když se nevzdají. Některé vyprávěné příběhy byly dojemné a já si všiml, že někteří z přihlížejících mají v očích slzy.

Nejlepší ze všeho byly historky o nedělním fotbalovém utkání, ve kterém měl otec dělat rozhodčího, o svatbě, která proběhla ani ne před týdnem, o těhotné dívce, která měla odpočívat na lůžku a místo toho přišla sem, aby přesvědčila svého přítele, prodejce drog. Oběma bylo teprve osmnáct.

Pak jsme dostali odpověď zevnitř.

Přišla, když dvanáctiletá dívka mluvila o svém otci, jednom z dealerů. Z budovy zazněly výstřely!

Palba trvala asi pět minut a poté ustala. Nemohli jsme nijak zjistit, co se stalo. Věděli jsme jen jedno – že slova muži uvnitř nepohnula.

Nikdo nevyšel ven, nikdo se nevzdal.

„To je v pořádku, Alexi.“ Ned mě odvedl stranou. „Třeba jsme tím aspoň získali trochu času.“ Ale to nebyl výsledek, ve který jsme doufali. Ani zdaleka ne.

O půl druhé vypnul kapitán Moran mikrofony. Vypadalo to, že budovu nikdo neopustí. Rozhodli se vzdorovat.

Něco po druhé hodině dospěli ti nahoře k závěru, že Jednotka pro záchranu rukojmích FBI půjde dovnitř jako první. Po nich bude následovat vlna washingtonské policie – ale nikdo ze SWATu. Byl to nekompromisní plán, ale tak se teď podobné krize ve Washingtonu řeší – možná kvůli teroristickým aktivitám v posledních několika letech. Zdálo se, že se už nikdo nesnaží vyřešit krizové situace vyjednáváním. Nebyl jsem si jistý, které stanovisko je mi bližší, ale chápal jsem obě.

Ned Mahoney a já jsme měli být součástí první útočné skupiny. Shromáždili jsme se ve Čtrnácté ulici, přímo za obklíčeným domem.

Většina našich mužů neklidně přecházela, rozprávěla a snažila se soustředit.

„Není to dobré,“ poznamenal Ned. „Chlapi ze SWATu vědí, jak uvažujeme. Nejspíš i to, že dneska v noci vtrhneme dovnitř.“

„Znáš někoho z těch mužů tam?“ zeptal jsem se.

Ned zavrtěl hlavou. „Obvykle nás nezvou na stejné večírky.“

Kapitola 27

OBLÉKLI NÁS DO tmavých kombinéz s kompletním brněním a s Nedem jsme dostali samopaly MP5. Vždycky je těžké odhadnout, jak takový noční útok dopadne, tím spíš, když byli uvnitř lidé ze SWATu a šla si pro ně JZR, to bylo prakticky nemožné.

Ned dostal zprávu do sluchátek a otočil se ke mně. „Jdeme na to, Alexi. Nevystřikuj moc hlavu, kámo. Tihle chlapi jsou stejně dobří jako my.“

„Taky si dávej pozor.“

Jenže pak se stalo něco nečekaného. A tentokrát to nebylo tak zlé.

Hlavní dveře domu se otevřely. Chvilku se v nich nic nepohnulo. Co se uvnitř dělo?

Pak do jasného světla reflektorů namířených na budovu vyšla žena v laboratorním plášti. Držela ruce vysoko nad hlavou a stále opakovala: „Nestřílejte na mě.“

Za ní následovaly další ženy v bílém, mladé i staré, a také dva chlapci, kteří vypadali nejvýš na dvanáct nebo třináct.

Lidé za zátarasy na ně volali jmény. Plakali radostí a divoce tleskali.

Pak se dveře zase zabouchly.

Exodus skončil.

Kapitola 28

PROPUŠTĚNÍ JEDENÁCTI zaměstnanců laboratoře zastavilo útok Jednotky pro záchranu rukojmích a znovu otevřelo možnost komunikace. Na místě činu se objevili policejní komisař a velitel detektivů a promluvili si s kapitánem Moranem. Totéž udělalo několik duchovních z místní komunity. Přestože bylo pozdě, televizní kamery stále běžely.

Kolem třetí jsme dostali zprávu, že půjdeme přece jen dovnitř. Ná sledovalo další zdržení. *Pospěšte si a čekejte, pospěšte si a čekejte.*

O půl čtvrté přišel příkaz zahájit akci. Bylo nám řečeno, že je definitivní.

Pár minut po půl jsme se s Nedem rozběhli k bočnímu vchodu do budovy doprovázeni asi deseti muži z JZR. Na neprůstřelné výstroji je dobré, že může zastavit smrtící kulku, ale špatné je, že brání v pohybu. Člověk nemůže utíkat tak rychle, jak by si přál, a zadýchává se.

Ostřelovači spustili palbu na okna, aby zabránili odporu zevnitř.

Mahoney tuhle fázi s oblibou nazýval „pět minut paniky a vzrušení“. Mně to připadalo spíš jako „pět minut, v nichž se člověk přiblíží nebi nebo peklu“. Nemusel jsem tam být, ale absolvoval jsem s Nedem několik podobných akcí a nemohl jsem ho v tom nechat samotného.

Ohlušující výbuch vyrazil zadní dveře.

Náhle byla všude kroužící oblaka dýmu a sutiny a my vběhli přímo do jejich středu. Doufal jsem, že v několika následujících minutách nedostanu zásah do hlavy nebo jiné nechráněné části těla. Doufal jsem, že té noci nikdo nezemře.

Obránci budovy okamžitě spustili palbu a já s Nedem jsme ani nedokázali zjistit, kdo to na nás střílí, jestli drogoví dealeri nebo SWAT. Možná obě strany.

Chodbami se rozléhala palba ze samopalů a výbuchy granátů, zatímco jsme pomalu stoupali po točitém schodišti. V domě se shromáždila obrovská palebná síla, možná až příliš velká, aby se dala zvládnout. Hluk byl tak silný, že nebylo snadné jasně myslet a soustředit se.

„Hej! Pitomci!“ slyšel jsem vykřiknout někoho nad námi. Následovala salva kulek. Záblesky oslepujícího světla ve tmě.

Ned zachroptěl a zhroutil se na schody.

Zprvu jsem neviděl, kam byl zasažen; pak jsem uviděl ránu poblíž klíční kosti. Nevěděl jsem, zda ho trefila kulka, nebo kus suti, ale rána hodně krvácela.

Zůstal jsem u něho a vysílačkou zavolał pomoc. Nad námi se ozývaly další výstřely, mužský a ženský křik. Chaos.

Nedovi se třáslы ruce; ještě nikdy jsem ho neviděl dát najevo strach. Palba v budově jen posilovala hrůzu a zmatek. Ned byl sinalý v obličeji a vůbec nevypadal dobře.

„Už pro tebe jdou,“ řekl jsem mu. „Snaž se zůstat při vědomí, Nede. Slyšíš mě?“

„Jsem kretén,“ vypravil ze sebe konečně. „Vlezl jsem přímo do rány.“

„Už to cítíš?“

„Mohlo by být hůř. Ale taky líp. Mimochodem,“ dodal, „tys to *taky* koupil.“

Kapitola 29

„PŘEŽIJU TO,“ ujistil jsem Neda, když jsem se krčil vedle něho na schodech.

„Jo, to já nejspíš taky.“

Několik minut nato se už nad námi skláněli zdravotníci. Než dostali Neda z budovy, zdálo se, že palba ustala. Jak Ned vždycky říká: *pět minut paniky a vzrušení*.

Začala se sbíhat hlášení. Kapitán Moran osobně mě informoval o nejnovější situaci. Vypadalo to, že útok na heroinovou továrnu měl rozporuplné výsledky. Mnozí z nás měli pocit, že jsme tam neměli chodit tak brzy – ale to nebylo naše rozhodnutí. Na naší straně byli dva zranění – jeden policista a jeden příslušník JZR. Ned byl na cestě do nemocnice.

Ti v budově měli šest obětí včetně dvou mužů ze SWATu. Mezi mrtvými byla i sedmnáctiletá matka dvou dětí. Z nějakého důvodu neodešla s ostatními zaměstnanci laboratoře. Dívčin manžel zemřel také. Bylo mu šestnáct.

Něco po šesté ráno jsem se konečně dostal domů, zcela vyčerpaný. Měl jsem pocit, že se mi všechno kolem jen zdá.

A bylo hůř. V kuchyni na mě čekala Nana.

Kapitola 30

SEDELA NAD TOPINKOU a hrnkem čaje a tvářila se neutrálně, ale mě neoklamala.

Z horkého nápoje se kouřilo a já poznal, že v ní to přímo vře. Děti ještě nevzbudila. V malé televizi šlo zpravodajství z noční policejní akce na křižovatce Kentucky Avenue a Patnácté ulice. Byl to zvláštní pocit vidět ty záběry přímo u nás v kuchyni.

Nana upřela pohled na šrám na mém čele, které zakrýval obvaz.

„Je to jenom škrábnutí,“ řekl jsem. „Nic velkého. Jsem v pořádku.“

„Nech si ty svoje pitomé výmluvy, Alexi. Neodvažuj se chovat se ke mně blahosklonně jako k nějakému trouboví. Dívám se na zranění po kulce, která by ti vystřelila mozek z hlavy a udělala z tvých dětí sirotky, kdyby šla o pár centimetrů vedle. Nebo se snad pletu? Jistě že ne!

Dělá se mi z té představy zle, Alexi. S tímhle strachem žiju každý den už deset let. Teď už toho mám dost. Až po krk. Skončila jsem s tebou. Odcházím! Ano, slyšel jsi *dobře*. Odcházím od tebe a od dětí. *Odcházím!*“

Zvedl jsem ruce na svou obranu. „Nano, byl jsem venku s dětmi, když mi zavolali, že je pohotovost. Co jsem měl dělat? Tomu co se stalo, jsem nemohl nijak zabránit.“

„Tys ten hovor přijal, Alexi. A pak jsi přijal i ten úkol. Ty tomu říkáš posláním, povinností. Podle mě je to naprostá nepříčetnost, šílenství.“

„*Neměl jsem na vybranou.*“

„Ale ano, měl. O to tady jde. Mohl jsi prohlásit, že nemůžeš, že jsi venku s dětmi. Co myslíš, že by ti provedli? Vyhodili by tě za to, že máš soukromý život? Za to, že jsi otec? A i kdyby tě nějakou šťastnou shodou okolností opravdu vyrazili, jenom dobře.“

„Já nevím, co by mohli udělat, Nano. Nakonec by mě asi opravdu propustili.“

„A to by bylo takové neštěstí? Opravdu? Ale, zapomeň na to!“ řekla a uhodila hrnkem o stůl. „Tady jsem skončila!“

„Proboha, to je směšné, Nano. Jsem utahaný jako kuň. Stříleli na mě. Probereme to později. Teď se potřebuju vyspat.“

Nana náhle vstala a zamířila ke mně. Z tváře jí číšel vztek, oči měla jako dva černé korálky. Takhle jsem ji neviděl celá léta, možná od svého dospívání.

„*Směšné?* Tak já jsem ti k smíchu? Jak se opovažuješ něco takového vyslovit?“

Nana mě uhodila pěstmi do hrudníku. Údery mě nebolely, i když tak byly míněné, ale pravda v jejích slovech ano. „Omlouvám se,“ hlesl jsem. „Jsem jenom unavený.“

„Sežeň si hospodyně nebo chůvu. Ty že jsi unavený? To já jsem k smrti vyčerpaná – z toho, jak si o tebe pořád dělám starosti!“

„Nano, je mi to líto. Co ještě chceš, abych řekl?“

„Nic, Alexi. Raději mlč. Stejně už mě unavuje tě poslouchat.“

Bez dalšího slova vypochoďovala z místnosti. No, aspoň už to mám za sebou, pomyslel jsem si, když jsem se zdrceně zhroutil na židli u kuchyňského stolu.

Ale ještě to neskončilo.

O pár minut později se Nana objevila v kuchyni a táhla za sebou starobylý kožený kufr a menší zavazadlo na kolečkách. Mlčky prošla kolem mě a pak jídelnou k domovním dveřím.

„Nano!“ zavolal jsem, pracně se zvedl ze židle a rozběhl se za ní. „Zastav. Prosím, zastav a mluv se mnou. Probereme si to.“

„Mluvení mám už *plené zuby!*“

Dorazil jsem ke dveřím a uviděl otlučený bleděmodrý taxík, který vyfukoval chumáče kouře u chodníku před naším domem. Řídil ho jeden z mnoha jejích bratranců Abraham. Z verandy jsem zahlédl jeho typické afro.

Nana nastoupila do ošklivého taxíku a ten se okamžitě rozjel.

Pak jsem uslyšel tichý hlásek: „Kam jede Nana?“

Obrátil jsem se a zvedl Aliho, který se připlížil za mě na verandu. „Nevím, chlapečku. Jenom si myslím, že od nás odchází.“

Užasle na mě vyvalil oči. „Nana odchází od naší rodiny?“

Kapitola 31

MICHAEL SULLIVAN SE PROBUDIL s hrozným trhnutím a hned mu bylo jasné, že znovu neusne. Opět se mu zdálo o jeho otci, tom děsivém parchantovi, jeho nejstrašnější noční můře.

Když byl ještě kluk, brával ho otec s sebou v létě jednou nebo dvakrát týdně do práce v řeznictví. Dělal to od jeho šesti do jedenácti let, kdy s tím přestal. Obchod se nacházel v přízemí jednopatrového domu z červených cihel na křižovatce Quentin Road a Východní třicáté šesté ulice. KEVIN SULLIVAN, ŘEZNÍK proslul nejlepším masem po celém Flatlands v Brooklynu, ale také tím, že dokázal vyhovět nejen irským, ale také italským a německým zákazníkům.

Podlahu vždy pokrývala silná vrstva pilin, které se každý den zameřaly. Sklo v oknech se třpytilo. A Kevin Sullivan měl svou obchodní značku – pokaždé když ukazoval maso zákazníkovi, usmál se a uklo-nil. Jeho malá úklona dostala každého.

Michael, jeho matka a tři bratři však znali i otcovu odvrácenou stranu. Kevin Sullivan měl mohutné paže a ty nejsilnější ruce, které si mladý chlapec dokáže představit. Jednou chytil v kuchyni potkana a rozmačkal ho v holých nikách. Svým synům pověděl, že by totéž mohl udělat i jim, rozdrtit jim kosti na prášek, a jejich matka zřídka přečkala týden bez fialových modřin na svém křehkém, hubeném těle.

To nebylo to nejhorší, co budilo Sullivana uprostřed noci. Skutečná hrůza začala, když jednoho večera uklízel po zavírací době v obchodě. Otec si ho zavolal do své malé kanceláře, kde byl psací stůl, registratura a pohovka. Kevin Sullivan seděl na pohovce a přikázal Michaelovi, aby se posadil vedle něho. „Pojď sem, chlapče. Sedni si po mým boku.“

„Omlouvám se, tati,“ vyhrkl okamžitě Michael, přesvědčený, že při plnění svých povinností něco zanedbal. „Napравím to. Udělám to správně.“

„Posaď se!“ houkl na něj otec. „Je toho spousta, za co by ses měl omlouvat, ale o to nejde. Teď poslouvej. Poslouvej mě pozorně.“

Položil chlapci ruku na koleno. „Víš, jak moc bych ti mohl ublížit, Michaeli,“ řekl. „Víš to, vid’?“

„Ano, pane, vím.“

„A já to *udělám*,“ pokračoval tyran, „jestli se o tomhle zmíníš jediný živý duši.“

O čem nemám mluvit? chtěl se zeptat Michael, ale dobře věděl, že nesmí otce přerušovat.

„Ani jediný duši.“ Kevin Sullivan stiskl synovi stehno, až mu z očí vytryskly slzy.

A pak se naklonil, políbil chlapce na ústa a dělal další věci, které by otec synovi dělat neměl.

Kapitola 32

JEHO OTEC BYL UŽ DÁVNO po smrti, ale ten hnusný parchant nadlouho nezmizel Sullivanovi z mysli. A tak si našel jiný způsob jak „uniknout“ před svými démony z dětství.

Druhý den okolo čtvrté odpoledne se vydal do nákupního centra Tysons Galleria v McLeanu ve Virginii. Hledal něco výjimečného: přesně tu pravou dívku. Chtěl si s ní zahrát vadí, nevadí.

Během první půl hodiny oslovil několik vhodných hráček před obchody Saks Fifth Avenue, Neiman Marcus a Lillie Rubin.

Jeho strategie byla jednoduchá a neměnná. Široký úsměv a pak: „Ahoj. Jmenuju se Jeff Carter. Mohl bych vám položit několik otázek? Nezdržím vás dlouho, slibuju.“

Pátá nebo šestá žena, kterou oslovil, měla velice hezkou, nevinnou tvář – jako Madona? – vyslechla si, co měl na srdci. Čtyři, které si

vybral předtím, byly docela milé. Jedna s ním dokonce flirtovala, ale všechny odešly. Nevadilo mu to. Měl rád chytré lidi a tyhle byly prostě opatrné. Jak to říkají rodiče dětem? *Nech to ležet, nevíš, kde se to válelo.*

„No, nepůjde přímo o otázky,“ vysvětloval princip hry Madoně z nákupního centra. „Bude to takhle. Jestli řeknu něco, co se vás dotkne, seberu se a odejdu. To je fér, ne? Jako vadí, nevadí.“

„To je trochu divné,“ poznamenala tmavovláška. Měla opravdu nádherný obličej a zdálo se, že i hezké tělo. Její hlas zněl trochu monotónně – ale nikdo přece není dokonalý. Možná kromě něj.

„Ale neškodné,“ pokračoval. „Mimochodem, máte pěkné kozačky.“

„Díky. Mně se taky líbí.“

„A taky hezký úsměv. Ale to vy víte, že? Určitě to neslyšíte poprvé.“

„Teď opatrně. Netlačte moc na pilu.“

Oba se zasmáli a Sullivan si pomyslel, že si navzájem padli do oka. Hra každopádně začala. Jen se musel vyhnout odpovědi „vadí“.

„Můžu pokračovat?“ zeptal se. *Pokaždé žádej o jejich svolení. Tímhle pravidlem se při hře vždy řídil. Vždycky bud' slušný.*

Pokrčila rameny, obrátila své hnědé oči v sloup a přešlápla z jedné nohy na druhou. „Asi jo, když už jsme zašli tak daleko.“

„Tisíc dolarů,“ vyhrkl Sullivan. Tenhle okamžik obvykle rozhodl o vítězství nebo prohře.

Madonin úsměv se rozplynul, ale neodešla. Sullivanovi se rozbušilo srdce. Vzbudil její zájem. Teď musel jen uzavřít dohodu.

„Nedělám si legraci. Slibuju,“ ujistil ji rychle a věnoval jí něco svého šarmu, aniž by byl příliš vlezlý.

Madona se zamračila. „Slibujete, jo?“

„Za jednu hodinu,“ přikývl Sullivan. Trik byl v tom, jak to řekl. Muselo to znít, jako že o nic nejde, že to není nic nebezpečného ani neobvyklého. *Jen jednu hodinu. Za tisíc dolarů. Proč ne? O co jde?*

„Vadí,“ prohlásila a nasupeně odkráčela, aniž by se ohlédla. Poznal, že je pořádně naštvaná.

Sullivan zuřil, srdce mu stále divoce bušilo a cítil, že má těsno v kalhotách. Nejraději by Madonu popadl a uškrtil přímo uprostřed ná-

kupního centra. Dal by jí co proto. Ale tuhle svou malou hru, kterou vynalezl, miloval. Vadí, nevadí.

Půl hodiny nato zkoušel štěstí před obchodem Victoria's Secret v blízkém centru Tysons Corner Mall. Dostal se až k „jedné hodině“ se zasněnou blondýnou ve sportovním tričku a šortkách. Neuspěl však a začínala mu docházet trpělivost. Potřeboval vyhrát, potreboval si zapíchat, potreboval nával adrenalinu.

Další oslovená dívka měla krásné, zářivě rudé vlasy. Úžasné tělo. Dlouhé nohy a malé špičaté bradavky, které se pohybovaly, když mluvila. Při nárazce o jednu hodinu zkřížila paže na hrudi. Dokonalá řeč těla, jen co je pravda! Ale rusovláska neodešla. Měla dilema? Jistě. Hned se do ní zamiloval.

„Budete mít všechno pod kontrolou. Vyberete, jestli půjdeme do hotelu nebo k vám domů. *Je to všechno na vás.*“

Chvilku se na něj mlčky dívala a on věděl, že se ho snaží odhadnout – v tom okamžiku mu hleděla přímo do očí. Poznal, že tahle věří svým instinktům. Je to všechno na vás. Kromě toho chtěla nebo potrebovala těch tisíc dolarů. A samozřejmě byla hezká.

Nakonec rusovláska promluvila tichým hlasem, protože tohle nikdo jiný neměl slyšet. „Máte ty peníze u sebe?“

Ukázal jí ruličku stodolarovek.

„To jsou samé stovky?“ zeptala se.

Předvedl jí je. „Můžu se zeptat, jak se jmenujete?“ řekl.

„Sherry.“

„To je vaše skutečné jméno?“

„Co myslíte, *Jeffe*? Tak jdeme. Běží vám čas. Vaše hodina už začala.“

Odešli spolu.

Poté, co hodina se Sherry skončila, tedy vlastně hodina a půl, jí Michael Sullivan nemusel dávat žádné peníze. Ani tisícovku, ani niklák. Stačilo jen ukázat sbírku fotografií a skalpel, který si přinesl s sebou.

Vadí, nevadí.

Úžasná hra.

Kapitola 33

DVA DNY NATO, co od nás odešla, byla Nana zpátky v domě, díky bohu a všem svatým, kteří nad námi asi drží ochrannou ruku. My všichni, a já nejvíc, jsme si uvědomili, jak moc máme Nanu rádi a jak ji potřebujeme, kolik drobností pro nás za ta léta udělala, aniž bychom si jich všimli, natož jí poděkovali, jak je pro nás nenahraditelná a jaké oběti přinesla.

Ne že by nám Nana za normálních okolností dovolila zapomenout na své zásluhy. Šlo o to, že byla ještě lepší, než za jakou se sama považovala.

Když toho rána nakráčela do kuchyně a uviděla Jannii snídat čokoládové lupínky, zareagovala svým nenapodobitelným způsobem: „Jmenuju se Janelle Grossová a jsem čokoholička,“ prohlásila Nana.

Jannie zvedla obě ruce nad hlavu, jako by se vzdávala, pak vstala a vysypala misku s lupínky do koše. Podívala se Naně do očí a řekla: „Když auto cestuje rychlostí světla, co se stane, když rozsvítí reflektory?“ Pak Nanu objala dřív, než se mohla pokusit zodpovědět nezodpověditelné.

Také jsem šel Nanu obejmout a měl jsem tolik rozumu, abych mlčel.

Když jsem se toho večera vrátil z práce, čekala na mě babička v kuchyni. Ach jo, pomyslel jsem si, ale jakmile mě spatřila, rozevřela náruč, aby mě objala, což mě překvapilo. „Pojď ke mně,“ zvolala.

Zatímco mě tiskla v náručí, pokračovala: „Omlouvám se, Alexi. Neměla jsem právo odsud takhle utéct. Začalo se mi

po vás stýskat, jakmile jsem se posadila do Abrahamova taxíku.“

„Měla jsi plné právo,“ začal jsem.

Nana mě přerušila. „Nehádej se se mnou, Alexi. Pro jednu sklapni, když už máš náskok.“

Udělal jsem, jak mi řekla.

Kapitola 34

AKCE V HEROINOVÉ LABORATOŘI vzbudila velký rozruch. V pátek poté jsem několik minut po deváté ráno seděl sám ve výklenku před kanceláří ředitele Rona Burnse v Hooverově budově, ústředí FBI.

Ředitelův asistent Tony Woods vystrčil svou kulatou, klamně andělskou hlavu ze šéfovy kanceláře.

„Á, tady vás máme, Alexi. Jen pojd'te dál. V Kentucky Avenue jste odvedli dobrou práci, zvláště vzhledem k okolnostem. Ředitel s vámi chce mluvit o tomhle a pár dalších věcech. Slyšel jsem, že se Ned Mahoney zcela uzdraví.“

Skvělá práce – skoro jsem se nechal zabít, pomyslel jsem si, když jsem následoval Woodse do jeho kanceláře před ředitelovou svatyní. Ned Mahoney to koupil do krku. I on mohl zemřít.

Ředitel na mě čekal u sebe. Občas se chová trochu zvláště. Přestože je tvrdý, autoritativní chlap, má ve zvyku vést dlouhé, nesmyslné hovory a usmívat se, než konečně přejde k věci. Ve Washingtonu je to ale nezbytné, zvláště když je člověk nucen jednat s tolika slizkými politiky jako on. Povídali jsme si dobré dvě minuty o sportu a počasí, než jsme se konečně dostali ke skutečnému důvodu mé návštěvy.

„Tak co máte na srdci?“ zeptal se Burns. „Tony říkal, že se mnou chcete mluvit, takže asi nejde o čistě společenskou návštěvu.“

Potřeboval bych s vámi probrat několik věcí. Nejdřív váš nový případ: sériové vraždy až nahoře v Maine a Vermontu.“

Přikývl jsem a nechal Burnse mluvit, ale náhle jsem se cítil napjatý a trochu nejistý. Nakonec jsem mu musel skočit do řeči. „Neexistuje žádný dobrý způsob, jak to podat, tak to řeknu na rovinu. Přišel jsem vás informovat, že mám v úmyslu odejít od FBI. Je to pro mě velice obtížné a trapné. Vážím si všeho, co jste pro mě udělal, ale rozhodl jsem se tak kvůli své rodině. Je to definitivní, nerozmyslím si to.“

„Kruci,“ ulevil si Burns a uhodil dlaní do stolu. „K čertu s vámi, Alexi. Proč nás teď chcete opustit? To mi nedává smysl. Jste na dobré cestě dotáhnout to u FBI daleko, ale to vy víte, tak abyste věděl, já vám to *nedovolím* udělat.“

„Nic mě nemůže zastavit,“ oponoval jsem mu. „Je mi líto, ale vím jistě, že dělám správnou věc. V posledních několika dnech jsem to promýšlel nejmíň stokrát.“

Burns mi pohlédl do očí a zřejmě v nich spatřil odhodlání, protože vstal od stolu, došel ke mně a podal mi ruku.

„Děláte strašnou chybu, která je přímo katastrofální pro vaši rodinu, ale vidím, že nemá smysl vám to rozmlouvat. Bylo mi potěšením s vámi pracovat a hodně jsem se od vás naučil, Alexi,“ řekl, když jsme si potřásali rukama. Po několika trapných společenských frázích jsem se zvedl k odchodu.

Když jsem došel ke dveřím, Burns za mnou zavolal: „Alexi, doufám, že se na vás budu moci občas obrátit!“

Zasmál jsem se, protože ta poznámka přesně odpovídala Burnsově zásadě nikdy se nevzdávat. „Můžete mi zavolat, ale radši až za nějakou dobu. Co takhle za pár měsíců?“

„To spíš za pár dní,“ opáčil a alespoň na mě zamrkal, když to říkal.

Oba jsme se zasmáli a mně to náhle došlo. Moje krátká, celkem úspěšná kariéra u FBI právě skončila.

A já byl nezaměstnaný.

Kapitola 35

NEMÁM VE ZVYKU ohlížet se za jednotlivými fázemi svého života s lítostí. Doba, kterou jsem strávil u FBI, byla celkem úspěšná a z dlouhodobého hlediska i užitečná. Hodně jsem se toho naučil a pár

věci se mi podařilo – jako třeba zastavit ruského psychopata zvaného Vlk. Našel jsem několik dobrých přátel – velitele Jednotky pro záchranu rukojmích, možná i samotného ředitele –, kteří mi mohli být jednoho dne prospěšní.

Nebyl jsem však připravený na ten úžasný pocit úlevy, která mě zaplavila, když jsem si to dopoledne odnášel z ústředí FBI papírovou krabici se svými věcmi. Jako by mi z ramenou spadlo přinejmenším metrákové závaží, o kterém jsem předtím neměl ani tušení. Nevěděl jsem jistě, jestli jsem se rozhodl správně, ale rozhodně to tak vypadalo.

Už žádné další zrůdy, lidské ani jiné, pomyslel jsem si.

Žádné další zrůdy až do konce života.

Chvilku před polednem jsem zamířil domů. Konečně svobodný. Okénko auta jsem měl otevřené a poslouchal Boba Marleyho, jak zpívá „No Woman, No Cry“ a z rádia zněla slova „všechno bude v pořádku“. Zpíval jsem si s ním. Neměl jsem žádné plány do budoucna, dokonce ani na zbytek dne, a byla to paráda. Docela se mi zamlouvala představa, že nebudu chvíli dělat nic, a začínal jsem si myslet, že by mi to mohlo jít.

Jednu věc jsem však udělat musel, dokud jsem byl v té správné náladě. Zajel jsem k prodejci mercedesů a vyhledal prodavačku Laurii Bergerovou. Absolvoval jsem testovací jízdu v R350 a zjistil, že ten prostor pro nohy je ještě lepší na volné silnici než v autosalonu. Potěšila mě živost toho auta a také multizónová klimatizace, která uspokojí každého, dokonce i Nanu.

Hlavně bylo načase, aby se naše rodina zbavila Mariina starého auta. Našetřil jsem si peníze za své knihy, tak jsem si R350 koupil a měl z toho skvělý pocit.

Když jsem dorazil domů, našel jsem na kuchyňském stole vzkaz od Nany. Byl pro Jannii a Damona, ale přesto jsem si ho přečetl.

Běžte se trochu provětrat, vy dva! V troubě je kohout na víně. Bašta! Prostřete stůl, prosím. A před večeří začněte s domácími úkoly. Damon má dneska večer sbor. Nezapomeň na práci s dechem, mladíku. Teta Tia a já jsme vzaly Alexe do zoo a MOC SI TO UŽILY.

Vaše Nana tady není, ale přesto na vás dohlíží!

Neubráníl jsem se úsměvu. Tahle žena mě kdysi dávno zachránila a teď zachraňovala moje děti.

Těšil jsem se, jak vezmu Aliho ven, ale na to budu mít v blízké budoucnosti spoustu času. Připravil jsem si tedy sendvič se zbytkem vepřového a salátem a potom si z nějakého podivného důvodu udělal popcorn.

Proč? Proč ne! Dokonce ani nemám popcorn nijak moc rád, ale náhle jsem dostal chuť na nějakou nezdravou pochoutku s máslem. Mohl jsem si dělat, co jsem chtěl, dokonce i nesmysly.

Snědl jsem čerstvý popcorn a snad dvě hodiny hrál na piano – Dukea Ellingtona, Jelly Rolla Mortona, Ala Greena. Přečetl jsem si několik kapitol knihy *Stín větru*. A potom jsem udělal něco nemyslitelného. Uprostřed dne jsem si zdříml. Než jsem usnul, znovu jsem zavzpomínal na Marii a krásné společné chvíle, líbánky v Sandy Lane na Barbadosu. Tolik mi pořád chyběla a přál jsem si, aby tady teď byla a mohla si poslechnout mou novinu.

Po zbytek odpoledne mi ani jednou nezazvonil telefon. Pager jsem už neměl a moc jsem si to užíval.

Nana a Ali přišli domů spolu, pak dorazila Jannie a nakonec Damon. Jejich příchod na pokračování mi poskytl příležitost *třikrát* předvést nové auto a poslechnout si *třikrát* jejich chválu a potlesk.

Toho večera jsme si pochutnávali na Nanině pofrancouzštělém kuřeti a já si nechával velkou novinu až na konec jídla – k dýňové zmrzlině a bílé kávě.

Jannie a Damon chtěli po večeři odběhnout, ale já všechny přiměl, aby zůstali sedět. Jannie se chtěla vrátit ke knížce. Byla v té době začtená do *Eragona*, což mi připadalo v pořádku, jenom jsem nemohl pochopit, proč děti chtějí číst nějakou knihu desetkrát.

„Co je zas?“ zeptala se a obrátila oči v sloup, jako by už znala odpověď.

„Mám novinku,“ řekl jsem jí a všem ostatním.

Děti se na sebe podívaly a Jannie s Damonem se zamračili a potřásli hlavou. Všichni si mysleli, že vědí, co přijde – že odjedu z města chytat dalšího sériového vraha. Možná dokonce téhož večera, jak jsem to dělal pokaždé.

„Nikam nejedu,“ vyhrkl jsem a usmál se od ucha k uchu. „Právě naopak. Rád bych se zašel dneska podívat na zkoušku Damonova sboru. Chtěl bych si poslechnout ten *radostný hluk*. Zkontrolovat, jak v poslední době *pracuje s dechem*.“

„Ty půjdeš na zkoušku sboru?“ podivil se Damon. „Copak v něm zpívá nějaký *vrah*?“

Schválně jsem to trochu protahoval a přeskakoval pohledem z jednoho obličeje na druhý. Poznal jsem, že ani jeden z nich nemá tušení, co přijde. Dokonce ani naše protřelá, vševědoucí Nana.

Jannie se nakonec podívala na Aliho. „Donuť ho nějak, ať už to vysype, Ali.“

„No tak, tati,“ prohlásil ten klučina, který byl už zručný manipulátor. „Pověz nám to. Než se Janelle zcvokne.“

„Dobře, dobře. Bohužel vám musím oznámit, že jsem teď nezaměstnaný a že jsme prakticky bez prostředků. No, tak úplně ne. Tak či tak, dneska ráno jsem dal v FBI výpověď. Po zbytek dne jsem nedělal vůbec nic. A teď mě čeká zkouška ‚Cantate Domino‘.“

Nana a děti spustily divoký potlesk. „Bez-pro-střed-ků! Bez-pro-střed-ků!“ začali skandovat všichni.

A víte co? Znělo to moc dobře.

Stejně jako věta *Žádné další zrůdy*.

Kapitola 36

DÁL SE PŘÍBĚH rozvíjel následně. John Sampson byl v té době hvězdou washingtonské policie. Od chvíle, kdy Alex odešel k FBI, se jeho pověst, která byla už předtím velmi dobrá, dál zlepšovala. Zvláštní na tom však bylo, že to Sampsonovi bylo úplně jedno. Uznání kolegů pro toho velkého chlapa skoro nic neznamenalo. Snad jen od Alexe, ale ani v tom případě nebyl nijak zvlášť u vytržení.

Jeho poslední případ představoval rozhodně velkou výzvu. Možná proto, že nenáviděl toho špatného herce, kterého se snažil dostat. Onen zmíněný parchant, Gino „Jižan“ Giametti, provozoval striptýzové podniky a masážní salony daleko na jihu, ve Fort Lauderdale a Miami. „Na vedlejšák“ dodával zvrhlíkům nezletilé dívky, některé dokonce v předpubertálním věku. Giametti sám byl lolitkami posedlý.

„*Capo*,“ mumlal si pro sebe Sampson, když projížděl Giamettiho ulicí v nóbl čtvrti Kalorama ve Washingtonu. Tento domýšlivý titul byl zkratkou od *capitano*, kapitána mafie. Gino Giametti už léta slušně vydělával. Byl jedním z prvních mafiánů, kteří přišli na to, že dovážení mladých děvчат z bývalého sovětského bloku, zvlášť z Ruska, Polska a Československa, mohou přijít na velké peníze. Byla to jeho specialita a také důvod, proč po něm teď Sampson šel. Litoval jen, že s ním při tom zatčení nemůže být Alex. Bude to velice uspokojivá událost.

Krátce po půlnoci zastavil před Giamettiho domem. Mafián si nežil nijak výstředně, ale všechny jeho potřeby byly zajištěny. Mafie se dokáže postarat o svoje lidi.

Sampson se podíval do zpětného zrcátka a uviděl, že za ním u chodníku zastavují dvě další auta. Promluvil do mikrofону, který vyčníval zpod límečku košile. „Dobrý večer, pánové. Myslím, že budeme mít příjemnou noc. Cítím to v kostech. Jdeme probudit Jižana.“

Kapitola 37

SAMPSONOVÝM PARTÁKEM byl v té době osmadvacetiletý detektiv Marion Handler, skoro stejně velký jako Sampson. Handler však rozhodně nebyl žádný Alex Cross. Momentálně žil s prsatou, ale přihlouplou roztleskávačkou washingtonských Redskins a snažil se udělat si v oddělení vražd jméno. „Mám namířeno vysoko,“ říkával Sampsonovi bez náznaku humoru nebo skromnosti.

Pobývat v přítomnosti toho nafoukaného detektiva bylo vyčerpávající a depresivní. Ten muž byl prostě hloupý, a co hůř, choval se arogantně a chlubil se svými častými logickými selháními.

„Jdu první,“ oznámil Handler, když se zastavili na přední verandě Giamettiho domu. U dveří už čekali čtyři další detektivové, z nichž jeden držel beranidlo. Tázavě se podívali na Sampsona.

„Proč ne, Marione? Jak si přeješ,“ řekl mu Sampson. Pak dodal: „První vevnitř, první v márnici.“ Promluvil k detektivovi s beranidlem. „Vyzraz dveře! Detektiv Handler jde první.“

Domovní dveře povolily pod mocnými údery. Začal kvílet alarm a detektivové vběhli dovnitř.

Sampson se rozhlédl po temné kuchyni. Nikdo nikde. Všude byly nové spotřebiče. Na podlaze ležel iPod a cédéčka. Děti v domě.

„Je dole,“ zašeptal Sampson. „Giametti už se svou ženou nespí.“

Muži seběhli po příkrých dřevěných schodech na druhé straně kuchyně. Nebyli uvnitř ani dvacet vteřin. V suterénu vyrazili první dveře, ke kterým přišli. „Policie! Ruce vzhůru. Hned, Giametti!“ zaduněl hlas Mariona Handlera.

Jižan okamžitě vyskočil a zůstal stát příkrčený na druhé straně široké postele. Byl to malý, břichatý, zarostlý muž kolem pětáctřiceti. Vypadal otupěle, jako by se ještě neprobral, nebo byl zdrogovaný. Ale Sampson se jeho vzhledem nenechal oklamat – ten člověk byl chladnokrevný zabiják. A hůř než to.

Na posteli ležela hezká mladá dívka s dlouhými blondatými vlasy a světlou pletí. Snažila se zakrýt si drobná ňadra a vyholené genitálie. Sampson věděl, že se jmenuje Paulina Sroka a je z Polska. Předpokládal, že tam bude. O Giamettim se říkalo, že je do té krásné blondýnky,

kterou přivezl před půl rokem z Evropy, bláznivě zamilovaný. Podle informátorů zabil Jižan dívčinu kamarádku, protože s ním odmítla mít anální sex.

„Nemusíte se bát,“ řekl Sampson Paulině. „Jsme od washingtonské policie. Vy žádné problémy nemáte. *To on.*“

„Hlavně drž hubu!“ zařval na dívku Giametti, který vypadal zmateně a vyděšeně. „Neříkej jim ani slovo! Ani slovo, Paulie! Varuju tě!“

Sampson se pohyboval rychleji, než by od něj člověk čekal. Srazil Giamettiho na zem a spoutal jako tele při rodeu.

„Neříkej ani slovo!“ řval dál Giametti, přestože měl obličej zatlačený do koberce. „Nemluv s nimi, Paulie! Varuju tě! Slyšíš?“

Dívka vypadala dojemně a ztraceně, jak seděla mezi pomačkaným ložním prádlem a snažila se zakrýt pánskou košilí, kterou jí podali detektivové.

Konečně promluvila tichým šepotem: „Nutí mě dělat, co řekne. Provádí mi hrozné věci. Víte, o čem mluvím – všechno co si umíte představit. Sotva můžu chodit... je mi čtrnáct.“

Sampson se obrátil k Handlerovi. „Odveď ho odsud, Marione. Ať už je pryč. Nemůžu na toho zmetka ani sáhnout.“

Kapitola 38

O HODINU POZDĚJI byl už Gino Giametti napíchnutý na rožni a pak ho grilovali do měkká pod jasnými zářivkami ve výslechové místnosti číslo jedna na stanici prvního obvodu. Sampson ani na okamžik

nespustil oči z toho brutálního gangstera, který měl protivný zlovyk drbat se neustále ve vlasech, až mu tekla krev. Giametti si ho zřejmě vůbec nevšiml.

Dosud řídil představení Marion Handler a položil většinu předběžných otázek. Giametti mu toho moc neřekl. Sampson seděl opřený na židli a oba muže sledoval.

Zatím měl Giametti navrch. Byl mnohem chytřejší, než vypadal. „Vzbudil jsem se a Paulie spala u mě v posteli. *Spala* – přesně jako když jste vtrhli dovnitř. Co vám mám říct? Nahoře má svoji ložnici. Je to vyděšená holka a někdy trochu bláznivá. Uklízí u nás a pomáhá mojí ženě s domácností. Chtěli jsme ji zapsat do místních škol, těch nejlepších, ale nejdřív jsme ji nechali, aby si vylepšila angličtinu. Chtěli jsme tý holce pomoci, tak proč mě takhle buzerujete?“

Sampson se konečně předklonil na židli. Pro jednu noc měl těch keců až dost. „Už vám někdo řekl, že byste mohl vystupovat v kabaretu?“ zeptal se. *A ty, Marione, bys byl jeho nahrávač.*

„A víte že jo?“ opáčil Giametti a ušklíbl se. „Pár lidí mi řeklo přesně to samý. A víte co? Myslím, že to byli taky poldové.“

„Paulina nám už pověřela, že viděla, jak jste zabil její kamarádku Alexu. Bylo jí teprve šestnáct, když zemřela. Uškrtil jste ji!“

Giametti uhodil pěstí do stolu. „Ta bláznivá malá děvka lže, až se jí práší od pusy. Co jste jí udělali, vyhrožovali jste, že ji pošlete zpátky? Že ji deponujete do Polska? Toho se bojí nejvíc na světě.“

Sampson zavrtěl hlavou. „Ne, nabídl jsem jí, že jí pomůžeme, aby mohla zůstat v Americe. Pošleme ji do školy. Té nejlepší.“

„Ona lže a je magor. Povídám vám, že to ta hezká holčička nemá v hlavě v pořádku.“

Sampson pomalu přikývl. „Tak ona lže? No dobře, ale co Roberto Gallo? Ten lže taky? Viděl, jak jste Alexu zabil a nacpal její tělo do kufru svého lincolnu. Že by si to vymyslel?“

„Jasně že jo. Je to naprostá kravina, samý žvásty. Víte to vy a vím to já. Ví to i Bobby Gallo. Alexa? Kdo je sakra Alexa? *Paulinina imaginární kamarádka?*“

Sampson pokrčil svými širokými rameny. „Proč by měla být Gallova historka vymyšlená?“

„Protože se nikdy nestala, proto! Protože s vámi Bobby Gallo nejspíš uzavřel dohodu.“

„Chcete říct, že se to takhle neudalo? Že Gallo nebyl očítý svědek? Ale Paulina ano. Takhle to myslíte?“

Giametti se zamračil a zavrtěl hlavou. „Máte mě za pitomce, detektive Sampson? Já pitomec nejsem.“

John Sampson rozpřáhl ruce a ukázal na malou, jasně osvětlenou výslechovou místnost. „Ale jste tady.“

Giametti se nad tím chvilku zamyslel. Pak namířil ukazováček na Handlera. „Povězte tomu zelenáči, ať se jde hezky projít. Chci si s vámi promluvit. Jenom mezi čtyřma očima, chlape.“

Sampson se podíval na Mariona Handlera. Pokrčil rameny a ukázal očima na dveře. „Co kdyby sis dal na chvíli pauzu, Marione?“

Handlerovi se to moc nezamlouvalo, ale vstal a odešel z místnosti. Cestou ven dělal spoustu hluku jako uražený školák poslaný za trest do ředitelny.

Když zůstal Sampson s Giamettim sám, neřekl ani slovo, jen si gangstera prohlížel a snažil se mu dostat pod kůži. Ten člověk byl vrah, to věděl jistě. A Giamettimu muselo být jasné, že je v maléru. *Pauline Srokové bylo čtrnáct.*

„Takže vy jste mlčenlivej, silnej týpek?“ Giametti se znovu ušklíbl. „To je vaše role, chlape?“

Stále neřekl ani slovo. To trvalo několik minut.

Giametti se nakonec naklonil dopředu a promluvil tichým, vážným hlasem. „Heleďte, je vám doufám jasný, že je to celý kravina. Nemáte vražednou zbraň. Nemáte tělo. Žádnou Polku jménem Alexa jsem nezabil. A Paulie je na hlavu. To mi můžete věřit. Je fakt, že je moc mladá, ale není to žádná malá holčička. Ve svý starý zemi se kurvila, věděl jste to?“

Sampson se konečně ozval: „Tohle je to, co vím a co můžu dokázat. Souložil jste se čtrnáctiletým děvčetem ve svém domě.“

Giametti zavrtěl hlavou. „Není jí čtrnáct. Je to malá *děvka*. Ale o to teď nejde. Něco pro vás mám, můžu vám něco nabídnout. Jde o vašeho kamaráda *Alexe Crosse*. Mohlo by ho to zajímat, detektive. Víím, kdo mu zabil ženu. A víím, kde ten člověk teď je.“

Kapitola 39

JOHN SAMPSON VYSTOUPIL pomalu z auta, prošel po povědomém kamenném chodníku a vystoupal po vnějších schodech k domu rodiny Crossových v Páté ulici.

U dveří se zastavil, aby si srovnal myšlenky a trochu se uklidnil. Bylo mu jasné, že je v obtížné situaci. Znal fakta o vraždě Marie Crossové, o kterých nevěděl dokonce ani Alex.

Nakonec natáhl ruku a zazvonil. V životě to už udělal nejméně tisíckrát, ale nikdy se necítil jako teď.

Z té návštěvy nevzejde nic dobrého. Mohla by dokonce znamenat konec dlouhého přátelství.

Okamžik nato Sampsona překvapilo, že mu přišla otevřít Nana. Ta stará dáma měla na sobě květované modré šaty a vypadala ještě drobněji než obvykle, jako nějaká moudrá stařena, která by měla být uctívána. Což v tomhle domě rozhodně byla, dokonce i jím.

„Co se děje, John? O co jde? Skoro se bojím zeptat. Tak jen pojď dál, nebo vyděsíš všechny sousedy.“

„Ty už vyděšení jsou,“ utrousil Sampson a pokusil se o úsměv. „Tohle je přece Southeast, ne?“

„Nesnaž se to nějak zlehčovat, Sampson. Ani se neopovažuj. Proč jsi tady?“

Najednou si znovu připadal jako puberták zasažený Naniným proslulým přísným pohledem. Na té scéně bylo cosi zatraceně povědomého. Připomněla mu den, kdy jeho a Alexe přistihli, jak kradou desky v obchodě Grady's. Tenkrát chodili ještě na druhý stupeň. Nebo když kouřili trávu za střední školou Johna Carrola, načapal je zástupce ředitele a Nana si je musela přijít vyzvednout.

„Potřebuju mluvit s Alexem,“ řekl Sampson. „Je to důležitý, Nano. Musíme ho vzbudit.“

„A proč to?“ zeptala se a poklepala špičkou boty o podlahu. Alex už pro město nepracuje. Proč ho všichni nemůžou nechat na pokoji? Zvlášť ty, John Sampson, bys měl mít tolik rozumu, abys tady neotravoval uprostřed noci s tím, že zase potřebuješ pomoc.“

Sampson Naně obvykle neodporoval, ale tentokrát to udělal. „Je mi líto, ale nepočká to. A tentokrát nepotřebuju Alexovu pomoc. On potřebuje mou.“

Prošel kolem Nany a vstoupil do domu Crossových – bez pozvání.

Kapitola 40

BYLY SKORO ČTYŘI ráno a jeli jsme se Sampsonem jeho autem na stanici prvního obvodu. Byl jsem zcela bdělý a napnutý. Celý můj nervový systém jako by vibroval.

Mariin vrah? Po všech těch letech? Existovala nějaká pravděpodobnost, že by mohl být dopaden deset let poté, co zastřelil mou ženu? Celé mi to připadalo neskutečné. Tehdy jsem na tom případu dělal skoro rok a nikdy jsem pátrání úplně nevzdal. A teď bychom měli zničehonic objevit vraha? Bylo to možné?

Dorazili jsme na stanici ve Čtvrté ulici a spěchali dovnitř. Ani jeden z nás nepromluvil. Staniční budova se během noční směny hodně podobá pohotovosti v nemocnici. Nikdy nevíte, co vás tam čeká. Ani já neměl sebemenší tušení, ale nemohl jsem se dočkat, až si promluví s Giamettim.

Vstoupili jsme dovnitř. Panovalo tam neobvyklé ticho, ale to se brzy změnilo. Když jsme sešli dolů k celám předběžného zadržení, bylo mi i Sampsonovi jasné, že něco není v pořádku. Postávalo tam půl tuctu detektivů a uniformovaných policistů. Na tuhle ranní dobu vypadali až příliš ve střehu a neklidně. Něco se určitě stalo.

Sampsonův nový parťák Marion Handler nás zahlédl a pospíchal k Johnovi. Mě ignoroval a já si dal záležet, abych mu oplatil stejnou mincí. Několikrát jsem s ním už mluvil a považoval ho nafoukaného troubu. Přemýšlel jsem, jak s ním John vůbec dokáže pracovat.

Možná v Handlerovi viděl něco, co mi uniklo, nebo Sampson v poslední době trochu změkkl.

„Máme pořádněj malér, tomu nebudeš věřit,“ řekl Sampsonovi. „Někdo odrovnal Giamettiho. Nedělám si srandu. Je mrtvěj ve svý cele. Někdo ho tady oddělal.“

Otřeseně jsem následoval Handlera. Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. Nejdřív máme stopu vedoucí k Mariinu vrahovi a pak je ten, kdo nám ji dal, zavražděn? Tady, na policejní stanici?

„Měl dokonce celu jen pro sebe,“ řekl Handlen „Jak se tam k němu mohli dostat? Přímo nám před nosem?“

Ignorovali jsme tu otázku a vstoupili do poslední cely napravo. Na těle už pracovali dva technici z laboratoře, ale viděl jsem všechno, co jsem potřeboval. Gino Giametti měl do nosu zaražený sekáček na led. A vypadalo to, jako by mu vrah tím nástrojem nejdřív vypíchl oči.

Samson pronesl svým hlubokým, monotónním hlasem. „Musela to být mafie.“

Kapitola 41

KDYŽ JSEM SE RÁNO vrátil domů, věděl jsem, že neusnu, ale to nebylo nic nového. Děti byly ve škole, Nana někde pryč a dům byl tichý jako hrobka.

Nana připevnila na lednici další z praštěných novinových titulků: SOUD PRO MLADISTVÉ MÁ SOUDIT OBĚŤ STŘELBY. Bylo to docela legrační, ale mně moc do smíchu nebylo, ani na účet novinářů. Zahrál jsem si na piano a vypil sklenici červeného vína, ale nic nepomáhalo.

Před očima jsem měl Mariinu tvář a slyšel její hlas. Napadlo mě, jak je možné, že na své blízké pozapomeneme a pak si je znovu vybavíme s takovou jasností. Celý můj společný život s Marií jako by ožil a promítal se mi v hlavě jako film.

Kolem půl jedenácté jsem konečně vyšel po schodech do svého pokoje. Měl jsem za sebou příliš mnoho dnů a nocí jako tahle. Půjdu do postele a usnu sám. K čemu to všechno?

Lehl jsem si a zavřel oči s tím, že když neusnu, alespoň si odpočinu. Myslel jsem na Marii od chvíle, co jsem odešel ze stanice ve Čtvrté ulici. Viděl jsem Marii a sebe v době, kdy byly děti malé – to dobré i špatné, nejen sentimentálně vybrané a upravené obrazy.

Převaloval jsem se v posteli ponořený do vzpomínek na ni a konečně jsem pochopil něco užitečného o přítomnosti. Chci, aby můj život měl zase smysl. Prosté, ne? Ale podaří se to? Dokázal bych jít dál?

Snad. Někdo tu byl. Někdo, na kom mi záleží natolik, abych kvůli němu něco změnil. Nebo jen klamu sám sebe? Konečně jsem upadl do neklidného spánku beze snů, což bylo to nejlepší, v co jsem mohl doufat.

Kapitola 42

MUSEL JSEM udělat jediné, a sice jít dát. V mém životě musely nastat nějaké inteligentní změny. Zbavil jsem se Mariiny staré rachotiny a koupil to nové fáro. Proč by mělo být tak těžké měnit i to ostatní? A proč se mi to pořád nedaří?

Alex má velké rande, zopakoval jsem si několikrát během následujícího pátku. Vybral jsem restauraci New Heights v Calvert Street ve Woodleyho parku. Byl to ten pravý podnik pro tak významnou schůzku. Doktorka Kayla Colesova měla přijít po práci v devět hodin, což na ni bylo celkem brzy.

Sedl jsem si k našemu stolu částečně i proto, protože jsem se bál, že tam posadí někoho jiného, jestli se Kýla opozdí. A také ano, zdržela se asi o čtvrt hodiny.

Její zpoždění mi nevadilo. Byl jsem rád, že ji vidím. Kayla byla pohledná žena se zářivým úsměvem, ale hlavně jsem se s ní cítil dobře. Zdálo se, že si pokaždé máme o čem povídat, na rozdíl od mnoha jiných párů, které znám.

„*Páni*,“ vyhrkl jsem, když jsem uviděl, jak kráčí přes místnost. Měla boty na nízkém podpatku, možná proto, že i bez nich měří skoro metr osmdesát. Anebo má dost rozumu a nehodlá snášet nepohodlné vysoké podpatky.

„*Páni i tobě!* Taky ti to moc sluší, Alexi. A ten *výhled*. Moc se mi tady líbí.“

Přál jsem si, aby nás posadili ke stolu s výhledem na park Rock Creek a musel jsem přiznat, že je nádherný. To samé se dalo říct o Kayle, která na sobě měla bílé hedvábné sako s béžovým živůtkem, dlouhé černé kalhoty a hezkou zlatou šerpu kolem pasu, která jí trochu visela ke straně.

Objednali jsem pinot noire a pak skvělé jídlo skládající se z pomazánky z černých fazolí a kozího sýra, o kterou jsme se rozdělili, jejího arktického siveňá, mých žebírek na černém pepři a hořkosladkého pralinkového koláče pro dva. V restauraci New Heights bylo všechno dokonalé: rozkvetlé třešňové stromy před vchodem, velmi zajímavé místní umění na stěnách, líbezná vůně fenyklu a česneku linoucí se z

kuchyně, hořící svíce skoro všude, kam jsme se podívali. Já se však většinou díval na Kaylu, hlavně do jejích očí, které byly tmavohnědé, krásné a inteligentní.

Po večeři jsme se prošli po mostě Dukea Ellingtona k Adams Morgan a Columbia Road. Zastavili jsme se v jednom z mých oblíbených washingtonských obchodů, Crooked Beat Records u Neila Bectona, jednoho z majitelů a starého přítele, který kdysi psal do *Postu*. Pak jsme skončili v Kabani Village jen pár kroků od ulice. Dali jsme si mojito a asi hodinu se dívali na zkoušející divadelníky.

Cestou zpátky k autu jsme se drželi za ruce a dál mluvili jeden přes druhého. Pak mě Kayla políbila – na tvář.

Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. „Děkuju za krásný večer,“ řekla. „Byl dokonalý, Alexi. Přesně jako ty.“

„Bylo to hezké, vid’?“ odvětil jsem a stále dumal o tom sesterském polibku.

Usmála se. „Nikdy jsem tě neviděla tak uvolněného.“

Myslím, že to bylo to nejlepší, co mohla říct, a trochu to vynahradi-lo tu pusu na tvář. Trochu.

Potom mě Kayla políbila na ústa a já polibek opětoval. To už bylo mnohem lepší, stejně jako zbytek noci v jejím bytě v Capitol Hillu. Aspoň na několik hodin jsem měl pocit, že můj život začíná zase mít smysl.

Kapitola 43

ŘEZNÍK MĚL VŽDYCKY POCIT, že se italské Benátky upřímně řečeno trochu přeceňují.

V současnosti, při nekonečných nájezdech turistů, zvláště těch arogantních, beznadějně naivních Američanů, by s ním kdokoliv, kdo má aspoň čtvrtinu mozku, musel souhlasit. I když možná ani ne, protože většina lidí, které znal, byli naprostí imbecilové. Zjistil to v době, kdy mu bylo patnáct a žil na ulicích Brooklynu poté, co potřetí nebo počtvrté utekl z domova jako adolescent, problémový výrostek, oběť okolností nebo možná čerstvě zrozený psychopat.

Dorazil do Benátek autem a zaparkoval na Piazzale Róma. Když spěchal na lodní taxi, které ho mělo odvézt na určené místo, uviděl snad na každé tváři, kterou míjel, vzrušení či snad úctu k tomu starobylému městu. Pitomci a ovce. Žádný z těch lidí nikdy nevymyslel nic původního, ani nedošel k nějakému závěru bez pomoci idiotského průvodce. Přesto musel i on uznat, že ten shluk starodávných paláců pomalu se potápějících do bažiny může být ve správném světle celkem poutavý, zvláště z dálky.

Jakmile byl však na palubě loďky, myslel jen na úkol, který ho čekal, na *Martina a Marcii Harrisovy*.

Za ty je totiž jejich nic netušící sousedé ve wisconsinském Madisonu považovali. Nezáleželo na tom, co byli ti manželé *skutečně* zač – ačkoliv Sullivan jejich identitu znal. Důležitější bylo, že představovali sto tisíc dolarů už uložených na jeho švýcarském účtu plus náklady, a to jen za několikadenní práci. Řezník byl považován za jednoho z nejúspěšnějších zabijáků na světě a jeho zákazníci dostali za své peníze kvalitu – na rozdíl od některých restaurací v L. A. Trochu ho překvapilo, že si ho najal John Maggione, ale bylo příjemné zase pracovat.

Přistáli v Rio di San Moisè kousek od Velkého kanálu a Sullivan zamířil kolem úzkých obchodů k rozlehlému náměstí svatého Marka. Vysílačkou byl ve spojení s pozorovatelem, který ho informoval, že se Harrisovi procházejí po náměstí a poklidně si prohlížejí památky. Bylo skoro jedenáct večer a on se zamyslel, co mají asi v plánu. Návštěvu klubu? Pozdní večeri u Ciprianiho? Pár drinků v Harryho baru?

Pak tu dvojici uviděl. Jeho v kabátu od Burberryho, ji v kašmírovém přehozu a s knihou Johna Berendta *Město padajících andělů* v ruce.

Sledoval je ukrytý ve veselém davu turistů. Sullivan usoudil, že bude nejlepší obléknout se jako průměrný chlapík – do khaki kalhot značky Dockers, mikiny, měkkého klobouku do deště. Kalhot, mikiny a klobouku se mohl v několika vteřinách zbavit. Pod tímhle oblečením měl hnědý tvídový oblek, košili a kravatu a pod kloboukem baret. Stane se tak profesorem. Byl to jeden z jeho nejoblíbenějších převleků, když cestoval pracovně do Evropy.

Harrisovi nedošli daleko od náměstí svatého Marka a brzy odbočili do ulice Calle 13 Martiri. Sullivan už věděl, že bydlí v hotelu Bauer, takže jsou teď na cestě domů. „Až moc mi to usnadňujete,“ zamumlal si pro sebe.

Pak si pomyslel: *chyba*.

Kapitola 44

SLEDOVAL MARTINA A MARCH Harrisovy, když kráčeli zavěšení do sebe úzkou a velice typickou benátskou uličkou. Vstoupili hlavním vchodem do hotelu Bauer. Pomyslel si, proč asi John Maggione chce, aby zemřeli, ale v podstatě mu to bylo jedno.

Chvilku nato už seděl na opačném konci baru na terase hotelu. Bylo to příjemné místo s výhledem na kanál a kostel Chiesa della Salute. Rezník si objednal whisky Bushmills, ale jen si z ní jednou nebo dva-

krát usrkl, aby trochu otupil realitu. Zatímco Harrisovy pozoroval, nahmatal v kapse kalhot skalpel.

Jako milenci, pomyslel si, když se u baru dlouze políbili. Co kdybyste šli na pokoj?

Martin Harris zaplatil, jako by četl Řezníkovy myšlenky. Manželé potom odešli z přeplněné společenské místnosti na terasu hotelu. Sullivan je sledoval. Hotel Bauer byla typická benátská rezidence připomínající spíš soukromý dům než hotel, přepychový a okázalý v každém směru. Jeho ženě Caitlin by se líbil, ale nemohl ji sem vzít ani se sem vrátit.

Určitě ne po téhle noci a nevýslovné tragédii, k níž mělo za několik minut dojít. Na nevýslovné tragédie byl Řezník specialista.

Věděl, že v hotelu je devadesát sedm pokojů pro hosty a osmnáct apartmá a že Harrisovi jedno z nich obývají ve druhém patře. Kráčel za nimi po schodech pokrytých kobercem a okamžitě si pomyslel: *chyba*.

Ale čím – moje, nebo jejich? Důležitá otázka, na kterou by měl být schopen odpovědět.

Opustil schodiště – a všechno se rychle zvrtno!

Harrisovi tam na něj čekali, oba s pistolemi v rukou, a Martin měl ve tváři škodolibý úšklebek. S největší pravděpodobností měli v úmyslu vylákat ho do svého pokoje a tam ho zabít. Byla to zjevná past... nastražená dvěma profesionály.

Kdo mu to mohl udělat? Kdo zařídil, aby v Benátkách zemřel? A hlavně – proč se stal terčem? Proč on? A proč teď?

Ne že by o něčem z toho přemýšlel právě teď, ve slabě osvětlené chodbě hotelu Bauer před hlavními dvou pistolí.

Naštěstí se Harrisovi cestou dopustili několika chyb: příliš mu usnadnili sledování, byli nedbalí a bezstarostní a na pár po dvaceti letech manželství příliš romantičtí, aspoň v jeho cynických očích.

Řezník proto stoupal do schodů s tasenou zbraní – a jakmile uviděl, že na něj míří, vypálil.

Nezaváhal ani na půl vteřiny.

Jako správná šovinistická svině odpravil nejdřív muže, podle svého odhadu nebezpečnějšího protivníka. Zasáhl Martina Harrise do obliče-

je, roztříštil mu nos a horní ret. Jednoznačně smrtelná rána. Muži odléta hlava dozadu, až mu zavlála blond'atá kštica.

Pak Sullivan padl k zemi, převálil se doleva a výstřel Marcie Harrisové ho minul asi o půl metru.

Vypálil znovu a trefil Marcii ze strany do krku; další kulkou jí provrátil dmoucí se hrud'. A třetí srdce.

Řezník věděl, že Harrisovi leží v chodbě mrtví jako dva fláky masa, ale z hotelu Bauer neutekl.

Místo toho vyndal skalpel a pustil se do práce na jejich obličejích a hrdlech. Kdyby měl víc času, zašil by jim víčka a ústa – aby nechal vzkaz. Pak pořídil šest snímků obětí, těch rádoby zabijáků, do své ceněné sbírky fotografií.

Brzy přijde den, kdy ukáže ty fotografie muži, který ho chtěl nechat zabít a *neuspěl* a který byl teď už v podstatě mrtvý.

Tím mužem byl John Maggione, samotný don.

Kapitola 45

MICHAEL SULLIVAN MĚL v povaze všechno si několikrát rozmyslet, a to nejen svou práci. Tento celoživotní zvyk zahrnoval i jeho rodinu, podrobnosti jak a kde žije a kdo o ní ví. Stále v sobě nosil obrazy z otcova řeznictví ve Flatlands: markýzu se širokými oranžovými, bílými a zelenými pruhy, barvami irské vlajky, zářivě bílé stěny v obchodě, hlasitý elektrický mlýnek na maso, který jako by měl zbořit celý dům pokaždé, když ho zapnuli.

Pro svůj nový život daleko od Brooklynu si vybral bohatý a převážně bělošský okres Montgomery v Marylandu.

Konkrétně zvolil městečko Potomac.

Kolem třetí toho odpoledne, kdy se vrátil z Evropy, projel přesně rychlostí čtyřicet kilometrů v hodině centrem Potomaku a jako každý dobrý občan zastavil na otravně dlouhé červené na rohu River Road a Fall Road.

Jako obvykle využil toho času pro přemýšlení.

Kdo na něj poslal zabijáky? Byl to Maggione? A co to znamená pro něj a jeho rodinu? Je teď bezpečné vrátit se domů?

Pro sebe a svou rodinu pečlivě vybral „převlek“ maloměstského bohéma. Ironie této volby životního stylu mu přinášela pobavení: například máslo bez tuku, stanice NPR neustále naladěná na rádiu v manželčině SUV a bizarní jídla, jako třeba celozrnné muffiny s olivami. Řezníkovi se to zdálo naprosto absurdní a k popukání. Radosti života mladých zbohatlíků, které neměly konce.

Jeho tři chlapci chodili do soukromé Landorské školy, kde se kamarádili s převážně dobře vychovanými, ale často docela vychytralými dětmi boháčů. V okrese Montgomery byla spousta bohatých doktorů pracujících pro Národní zdravotní institut, Úřad pro potraviny a léčiva a zdravotní odbor námořnictva v Bethesdě. On teď mířil do Hunt County, bohaté předměstské čtvrti, kde bydlel.

Konečně tu byl jeho sladký domov, který koupil v roce 2002 za půldruhého milionu dolarů. Šest velkých ložnic, čtyři koupelny s vanou a jedna se sprchovým koutem, vyhřívaný bazén, sauna a v suterénu mediální místnost. Nejnovějším trhákem pro Caitlin a chlapce bylo satelitní rádio Sirius. Drahá Caitlin, láska jeho počestného života, měla také svého životního poradce a léčitele, oba placené z jeho výdělku za nepřilíh počestnou práci.

Sullivan cestou zavolal domů, že už jede, a všichni na něj čekali na trávníku, aby ho přivítali. Mávali mu jako velká, šťastná rodina, za kterou se považovali. Neměli ani tušení, že jsou součástí jeho převleku, jeho krycí identity. O nic jiného přece nešlo.

Vyskočil ze svého cadillacu, usmíval se jako v reklamě na rychlé občerstvení a propěvoval si starou odrhovacku od Shep and the Li-

melites „Tatka je doma“. „Tatka je doma a už tu zůstane.“ A Caitlin s dětmi se přidala sborem: „Už není tisíc mil daaaaleko.“

Jeho život byl dokonalý až na to, že se ho někdo pokusil zabít. A samozřejmě tu stále byla jeho minulost, dospívání v Brooklynu, šílený otec, obávaná zadní místnost v řeznictví. Ale Řezník se teď snažil na nic z toho nemyslet.

Byl zase doma, zvládl to. Hluboce se uklonil před svou rodinou, která samozřejmě tleskala vracejícímu se hrdinovi.

Přesně to byl, hrdina.

Třetí část

TERAPIE

Kapitola 46

„HEJ, ALEXI! JAK SE MÁŠ? Dlouho jsme se neviděli, člověče. Vypadáš dobře.“

Zamával jsem drobné, pohledné ženě jménem Malina Free-manová a běžel dál. Malina žila v téhle čtvrti prakticky od narození jako já. Byla zhruba stejně stará a patřila jí trafika, kde jsme jako děti utráceli kapesné za limonádu a bonbony. Kolovaly fámy, že mě má ráda. Já ji měl taky rád, odjaktěživa.

Mé pleskající nohy mě nesly na sever po Páté ulici, jako by znaly cestu, a kolem mě ubíhala povědomá scenérie. Kousek od Seward Square jsem zahnul doprava a vzal to oklikou. Neměl jsem k tomu žádný racionální důvod, udělal jsem to bez přemýšlení.

Zpráva o Mariině vrahovi mě v těch dnech nešla z hlavy. Ted' jsem se vyhýbal bloku, kde se to stalo, a zároveň se ze všech sil snažil pamatovat si Marii takovou, jak jsem ji znal, a nemyslet na to, že jsem ji ztratil. Každý den jsem věnoval nějaký čas pátrání po jejím vrahovi. Kupředu mě hnalo podezření, že je stále někde venku.

Odbočil jsem doprava do Sedmnácté ulice, pak zamířil k obchodnímu centru National Mall a trochu přidal. Když jsem dorazil k budově v Indiana Avenue, zbývalo mi právě tolik dechu, abych vyběhl čtyři schody ke dveřím.

Moje nová ordinace se nacházela v bývalé garsonce, jednom velkém pokoji s malou koupelnou a kuchyňským koutem. Půlkruhovým oknem ve věžičce v rohu proudila dovnitř spousta denního světla.

Tam jsem rozmístil dvě pohodlná křesla a malou pohovku pro terapeutická sezení.

Skutečnost, že jsem tam byl, mě naplňovala vzrušeným očekáváním. Přidělal jsem na dveře ceduli a byl jsem připravený přijmou prvního pacienta.

Na stole ležely tři hromádky desek se spisy, dvě z FBI a jedna od washingtonské policie. Většina spisů představovala potenciální konzultační práci. Několik zločinů k vyřešení. *Také nějaká ta mrtvola?* To byl zřejmě reálný odhad.

První spis, do kterého jsem nahlédl, obsahoval případ sériových vražd v Georgii. Pachateli dala média přezdívku „Půlnoční návštěvník“. Zemřeli už tři černí muži a intervaly mezi vraždami se zkracovaly. Byl to případ jako šitý mně na míru, až na těch tisíc kilometrů mezi Washingtonem a Atlantou.

Odložil jsem spis stranou.

Druhý případ se udal o něco blíž. Dva profesori dějepisu na Marylandské univerzitě, zřejmě milenci, byli nalezeni mrtví ve třídě. Těla visela na stropních trámech. Místní policie měla podezřelého, ale potřebovala vypracovat profil, aby se mohla pohnout dál.

Vrátil jsem spis na stůl a nalepil na něj žlutou nálepku.

Žlutou jako *možná*.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Je otevřeno,“ zavolal jsem a okamžitě začal být podezřívavý či paranoidní, nebo co vlastně většinu času jsem.

Co to Nana říkala, když jsem ráno odcházel z domu? *Pokus se nechat se postřelit.*

Kapitola 47

STARÝCH NÁVYKŮ SE ČLOVĚK těžko zbavuje. Nepřišel mě navštívit Kyle Craig nebo jiný psychopat z mé minulosti.

Byla to má první pacientka.

Návštěvnice zabírala většinu chodby, v níž se teď zastavila, jako by se bála jít dál. Hlavu měla skloněnou a rukou svírala rám dveří, zatímco se snažila popadnout dech a zároveň zachovat trochu důstojnosti.

„Nechystáte se postavit výtah?“ zeptala se mezi nádechy.

„Omlouvám se za ty schody,“ řekl jsem. „Vy musíte být Kim Staffordová. Já jsem Alex Cross. Pojděte dál, prosím. Mám kávu nebo vám můžu nabídnout vodu.“

První pacientka v mé nové praxi se pomalu dovlekla do ordinace. Byla to statná žena, odhadl jsem ji na necelých třicet, i když od pohledu jí mohlo být i čtyřicet. Oblečená byla velmi formálně, ve tmavé sukni a bílé blůze, která se zdála být stará, ale dobře ušitá. Na krku měla pečlivě uvázaný levandulově modrý šátek.

„Nechala jste mi na záznamníku vzkaz, že vás za mnou poslal Robert Hatfield?“ zeptal jsem se. „Pracoval jsem s ním u policie. Je to váš přítel?“

„Ani ne.“

Dobře, není to Hatfieldova známá. Čekal jsem, jestli ještě něco řekne, ale mlčela. Jen stála uprostřed ordinace a mlčky se rozhlížela kolem sebe.

„Můžeme se posadit tamhle,“ nabídl jsem jí. Čekala, až si sednu jako první, tak jsem to udělal.

Kim konečně opatrně dosedla na samý kraj křesla. Jednou rukou se nervózně tahala za uzel šátku, druhou měla sevřenou v pěst.

„Jenom potřebuju pomoci někoho pochopit,“ spustila. „Někoho, kdo se občas naštve.“

„Je to někdo vám blízký?“

Strnula. „Jméno vám nepovím.“

„Ne,“ řekl jsem. „Na jménu nezáleží. Ale je to člen rodiny?“

„Snoubenec.“

Přikývl jsem. „Jak dlouho jste zasnoubení, jestli se mohu zeptat?“

„Čtyři roky,“ odpověděla. „Chce, abych trochu zhubla, než se vezmeme.“

Možná to byla síla zvyku, ale už jsem v duchu pracoval na profilu toho snoubence. Všechno byla v tom vztahu její vina. On nepřebíral žádnou zodpovědnost za své činy, její váha pro něj představovala záminku, proč se s ní nechtěl oženit.

„Kim, říkáte, že se občas naštvete. Mohla byste mi o tom povědět víc?“

„No, to jen...“ Zarazila se, aby si to promyslela, ačkoliv se určitě styděla, že se nedokáže vyjádřit jasně. Pak se jí v koutcích očí zaleskly slzy.

„Dopustil se na vás fyzického násilí?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ vyhrkla trochu moc rychle. „Násilí ne. On jenom... No, ano. Asi jo.“

Roztřeseně si povzddechla a zdálo se, že vzdala úsilí vyjádřit se slovy. Místo toho si rozvázala šátek a nechala ho spadnout do klína.

Žádný hezký pohled. Podlitiny bylo dobře vidět. Táhly sejí okolo krku jako rozmazané pruhy.

Takovéhle stopy po skrčení jsem už viděl. Obvykle na mrtvolách.

Kapitola 48

VRAŽDY JSOU PRO TEBE MINULOST, musel jsem si připomenout. *Tohle je terapeutické sezení.*

„Kim, jak jste přišla k těm modřinám na krku? Povězte mi všechno, co můžete.“

Když si uvazovala šátek, trhla sebou. „Když mi zazvoní mobil, budu muset ten hovor přijmout. On si myslí, že jsem u matky,“ řekla.

Přes obličej jí přelétl vyděšený pohled a já pochopil, že je příliš brzy ptát se na konkrétní případy týrání.

Aniž by se na mě podívala, rozepnula si rukáv blůzy. Nebyl jsem si jistý, co dělá, dokud jsem neuviděl rudou skvrnu kousek nad zápěstím. Teprve se začínala hojit.

„To je popálenina?“ zeptal jsem se.

„Kouří doutníky,“ odvětila.

Zadržel jsem dech. Odpověděla tak věčně. „Zavolala jste policii?“

Hořce se zasmála. „Ne. Nezavolala.“

Zvedla ruku k ústům a znovu odvrátila zrak. Měla z toho muže zřejmě takovou hrůzu, že ho chránila za všech okolností.

V kabelce jí zapípal mobil.

Aniž by řekla jediné slovo, popadla telefon, podívala se na displej a zvedla ho k uchu.

„Ahoj, miláčku. Copak je?“ Mluvila naprosto klidně a přesvědčivě. „Ne,“ řekla. „Máma šla koupit mléko. Samozřejmě že to vím jistě. Povím jí, žes ji nechal pozdravovat.“

Fascinoval mě Kimin výraz, když mluvila. Nehrála to jen pro něj. Hrála tuhle roli sama pro sebe. Asi jí to pomáhalo vydržet.

Když konečně domluvila, podívala se na mě s naprosto nečekaným úsměvem, jako by žádný rozhovor neproběhl. Vydržel jí několik vteřin. Pak se zničehonic zhroutila. Hlasité zasténání přešlo ve vzlyky, které otrásaly celým jejím tělem; pohupovala se zpředu dozadu a objímala pažemi.

„J-je to tak těžké,“ vypravila ze sebe. „Omlouvám se. Nedokážu to. Nemůžu... *tady být*.“

Mobil zazvonil podruhé a Kim vyskočila ze židle. Tyhle kontrolní telefonáty jí přítomnost v mé ordinaci ztěžovaly nejvíc. Musela přeskakovat mezi uvědoměním si své situace a jejím popíráním.

Otřela si obličej, jako by záleželo na tom, jak vypadá, a pak promluvila stejně klidným hlasem jako předtím.

„Ahoj, miláčku. Ne, myla jsem si ruce. Omlouvám se. Chvilku mi trvalo, než jsem se dostala k telefonu.“

Slyšel jsem, jak ten muž něco vykřikuje, zatímco Kim trpělivě přikyvovala a naslouchala.

Nakonec se na mě omluvně podívala a vyšla na chodbu.

Využil jsem té chvíle k tomu, abych si prošel seznam míst, kde by jí mohli pomoci, a taky abych potlačil svůj vztek. Když se Kim vrátila, pokusil jsem se jí dát několik kontaktů, ale odmítla.

„Musím jít,“ řekla náhle. Druhý telefonát jí zcela zavřel ústa. „Kolik vám dlužím?“

„Budeme tomu říkat předběžná konzultace. Zaplatíte mi, až přijdete příště.“

„Nestojím o charitu. A nemyslím si, že se ještě uvidíme. Kolik?“

„Dělá to stovku na hodinu. Padesát bude stačit,“ odpověděl jsem neochotně.

Vysázela částku přede mě na stůl převážně v pěti a jednodolarovkách, které zřejmě našetřila během dlouhé doby. Pak odešla z ordinace. Moje první sezení skončilo.

Kapitola 49

CHYBA. A ZÁSADNÍ.

Šéf mafie v New Jersey a bývalý nájemný vrah Benny „Goodman“ Fontána si pískal živou Sinatrovu melodii, když obcházel svůj tma-vomodrý lincoln ke dveřím spuljezdce. Pak je otevřel ze zářivým

stokilowattovým úsměvem, na jaký by byl i ten modrooký zpěvák hrdý.

Ze sedanu vystoupila prsatá blondýna a protáhla si nohy, jako by dělala konkurs do tanečního souboru Rockettes. Před lety se zúčastnila soutěže Miss Universe, bylo jí dvacet šest a měla to nejlepší poprsí, které se dá za peníze pořídit. Byla trochu velké sousto na to, aby ji ten mafián jen tak sbalil. Nejspíš muselo dojít k předání nemalé finanční částky. Benny byl drsný chlap a měl své obchody pod kontrolou, ale nevypadal zrovna jako filmová hvězda, pokud mezi ně nepočítáte toho chlapíka, který hrál Tonyho Soprana.

Řezník je pobaveně sledoval ze svého auta zaparkovaného o půl bloku dál v ulici. Odhadl, že ta blondýna musí Bennyho přijít aspoň na pět stovek za hodinu a možná dva tisíce za noc, když paní Fontanová náhodou pobývala mimo město na návštěvě u své dcery, kterou poslali do školy Marymount Manhattan.

Michael Sullivan se podíval na hodinky.

Sedm padesát dva. Tohle byla odplata za Benátky. Nebo spíš její začátek. První z několika vzkazů, které měl v plánu poslat.

V osm patnáct zvedl ze zadního sedadla kufřík, vystoupil, přešel ulici a zůstal stát ve stínu javorů a jilmů. Netrvalo dlouho a z domu vyšla žena s modrými vlasy zabalená do kožichu. Sullivan jí s přátelským úsměvem podržel otevřené dveře a pak vklouzl dovnitř.

Všechno tam bylo víceméně tak, jak si to pamatoval. Byt 4C patřil rodině už celá léta od doby, kdy se mafii začaly ve Washingtonu naskýtat nové příležitosti. Bylo to útočiště pro každého, kdo z nějakého důvodu potřeboval maximální soukromí. Řezník sám ho použil jednou nebo dvakrát, když pracoval pro Bennyho Fontánu. To bylo však ještě předtím, než John Maggione převzal podnikání od svého otce a rozhodl se Řezníka zbavit.

Dokonce i ten laciný korejský zámek na dveřích byl stejný nebo aspoň podobný. *Další chyba.* Sullivan ho vypáčil třídolarovým bodlem ze své domácí dílny. Vrátil nástroj do kufříku, vytáhl pistoli a velmi speciální chirurgické ostří.

Obývací pokoj tonul skoro celý ve tmě. Ze dvou stran do něho pronikaly kužely světla – z kuchyně nalevo a z ložnice napravo. Rychle

přešel koberec ke dveřím do ložnice a nahlédl dovnitř. Miss Universe byla nahoře – žádné překvapení – obrácená štíhlými zády k němu.

„To je ono, zlato. Tak to mám rád,“ řekl Benny a pak: „Strčím ti prst do –“

Sullivanova pistole s tlumičem jedinkrát tiše třeskla. Střelil bývalou účastnici soutěže Miss Universe zezadu do účesu a její krev a mozek se rozprskly po celém hrudníku a obličej Bennyho Fontány. Mafián zařval, jako by se kulka zavrtila i do něho.

Podařilo se mu vykultit zpod mrtvé dívky a seskočit z postele na druhou stranu, než byl noční stolek a také jeho zbraň. Řezník se rozesmál. Nechtěl se zachovat neuctivě k šéfovi mafie ani k mrtvé, ale Fontána udělal toho večera snad všechno špatně. S věkem změkkl, což byl důvod, proč šel Sullivan nejdřív po něm.

„Ahoj, Benny. Jak je?“ zeptal se Řezník, když rozsvěcel lustr na stropě. „Musíme si promluvit o Benátkách.“

Vytáhl skalpel se speciálním ostřím na řezání svalů. „Vlastně bych chtěl, abys předal můj vzkaz panu Maggioneovi. Uděláš to, Benny? Budeš můj poslíček? Mimochodem, slyšel jsi už někdy o Symeově operaci? Je to amputace nohy.“

Kapitola 50

MICHAEL SULLIVAN NEMOHL jet rovnou domů do Marylandu za svou rodinou. Ne po tom, co udělal Bennymu Fontanovi a jeho přítelkyni. Cítil se příliš podrážděný, krev se v něm vařila. Před očima se

mu míhaly scény z obchodu jeho otce v Brooklynu – piliny uložené ve velkém kartónovém sudu, podlaha z červenohnědých dlaždic s bílými spárami, ruční pilky, vykostřovací nože, háky na maso v mrazáku.

Procházel se chvíli po Georgetownu a rozhlížel se kolem sebe. Líbily se mu ženy, které měly úroveň. Zvlášť si potrpěl na právnický, manažerský, profesorské typy – miloval jejich brýle, upjaté šaty, konzervativní účesy. Vždycky se tolik ovládaly.

Rád jim pomáhal ztratit trochu toho sebeovládání, zatímco on vypouštěl páru, ulevoval si od stresu a porušoval všechna pravidla té idiotské společnosti.

Georgetown pro něj znamenal dobré loviště. Každá druhá kočka, kterou zahlédl na ulici, se tvářila trochu moc nafoukaně. Sice jich tam v tu pozdní hodinu nebylo tolik, ale on nepotřeboval velký výběr, jen jednu dobrou. A možná už ji zahlédl. Aspoň si to myslel.

Vypadala na advokátku. Na sobě měla elegantní tvídový kostým, který měl dělat dojem. Její podpatky vytřukávaly na chodníku pravidelný rytmus – *tady tudy, tady, tudy, tady, tudy*.

Naopak Sullivanovy tenisky nevydávaly skoro žádný zvuk. V miki-ně s kapucou vypadal jako další běžec z okolí. Kdyby se někdo podíval z okna, nic jiného by neviděl.

Nikdo se nedíval a slečna Tvídová už vůbec ne. *Kočka v tvídu*, pomyslel si s úšklebkem. *Chyba. Její.*

Kráčela chvatně dál s koženou kabelkou a kufříkem přimáčknutým pod paží, jako by v něm měla klíč k da Vinciho kódu. Držela se na vnějším kraji chodníku – chytré chování ženy procházející v noci městem. Její jedinou chybou bylo, že se dost nerozhlížela kolem sebe. Nevšimla si *běžce*, který vedle ní šel.

A chyba může stát člověka život, že?

Sullivan se skryl ve stínu, když slečna Tvídová procházela pod pouliční lampou. Pěkné nohy a super zadek, pomyslel si. Žádný prsten na levé ruce.

Vysoké podpatky klepaly svůj rytmus na dláždění ještě půlku dalšího bloku; pak zpomalila před činžovním domem z červených cihel. Hezká budova. Devatenácté století. Bedlivější pohled však odhalil, že ji uvnitř rozparcelovali na menší byty.

Ještě než došla k domovním dveřím, vytáhla z kabelky svazek klíčů. Sullivan zamířil přímo k ní. Sáhl do kapsy kalhot a vyndal kousek papíru. Lístek z prádelny? Bylo celkem jedno, co to je.

Když otáčela klíčem v zámku, zavolal na ni přátelským hlasem: „Promiňte, slečno! Neupadlo vám tohle?“

Kapitola 51

ŽÁDNÁ HLUPAČKA, TA KOČKA V TVÍDU – její matka nevychovala hloupou dceru. Okamžitě poznala, že je v maléru, ale v těch několika následujících vteřinách s tím nemohla nic dělat.

Rychle vkročil do dveří, než je před ním stačila zavřít a zamknout se v bezpečí uvnitř.

Falešná plynová lampa na zdi vstupní haly ozářila paniku v jejích krásných modrých očích.

Osvěttila také ostří skalpelu, kterým mířil na její obličej.

Řezník jí ten ostrý nástroj ukázal proto, aby myslela víc na chladný kov než na něho. Dobře věděl, že to funguje. Skoro devadesát procent lidí, kteří byli napadeni, si pamatovalo spíš podrobnosti o zbrani než o osobě, která ji třímala.

Nemotorné zapotáčení bylo to jediné, na co se slečna Tvídová ve dveřích zmohla. Michael Sullivan stál zády do ulice a zakrýval ji před kýmkoliv, kdo by náhodou procházel kolem. V jedné ruce držel skalpel tak, aby ho dobře viděla, a druhou jí vytrhl klíče.

„*Ani slovo*,“ řekl a přiblížil jí ostří ke rtům. „A pamatuj si, že při práci s tímhle nepoužívám anestézii. Dokonce ani nepodávám lokálně betadin. Rovnou řežu.“

Stála na špičkách a couvala k bohatě vyřezávanému koncovému sloupku zábradlí. „Nate.“ Podávala mu malou značkovou kabelku. „Prosím. Je vaše. A teď jděte.“

„Ani náhodou. Nechci tvoje peníze. A teď mě *poslouchej*. Posloucheáš?“

„Ano.“

„Žiješ sama?“ zeptal se. Požadovaný efekt se dostavil. Její zaváhání mu poskytlo odpověď.

„Ne.“ Vzpamatovala se příliš pozdě.

Na zdi visely tři poštovní schránky. Jen na čísle dvě bylo jediné jméno: L. Brandtová.

„Jdeme nahoru, slečno Brandtová.“

„Já nejsem –“

„Ano, jsi. Nemá cenu lhát. A teď se pohni, nebo špatně skončíš.“

Ani ne za dvacet vteřin se ocitli v jejím bytě v prvním patře. Obývací pokoj byl stejně jako L. Brandtová uklizený a uspořádaný. Na stěnách visely černobílé fotografie líbajících se párů a filmové plakáty – *Samotář v Seattlu*, *Důstojník a gentleman*. To děvče bylo ve svém nitru romantik. Ale to Sullivan svým způsobem také – aspoň si to myslel.

Celá strnula, když ji zvedl. Byla drobná, stačila mu jedna ruka na to, aby ji dostal do ložnice a hodil na postel, kde zůstala nehybně ležet.

„Jsi moc krásná holčička,“ řekl. „Prostě roztomilá. Jako drahá panenka. A teď, když dovolíš, bych rád viděl zbytek balení.“

Skalpelem uřezal knoflíky toho drahého tvídového kostýmu. Když přišla o oblečení, zdálo se, že omdlí. Aspoň jí nemusel připomínat, že má být zticha.

Sundal jí kalhotky a podprsenku, černou a krajkovou. *Dokonce i ve všední den*. Neměla punčocháče a nohy měla prostě dokonalé, štíhlé a lehce opálené. Nehty na nohou měla natřené jasně červeným lakem. Když se pokusila zavřít oči, vlepil jí políček, aby získal její plnou pozornost.

„Dívej se na mě, L. Brandtová.“

Zrak mu padl na nějaký předmět na prádelníku. Rtěnka. „Víš co, namaluj se trochu. A vyber nějaký dobrý parfém. Nechám to na tobě.“ L. Brandtová udělala, co poručil. Věděla, že nemá na vybranou.

Držel penis v jedné ruce a skalpel ve druhé – pohled, na který ta dívka nikdy nezapomene. Pak do ní vnikl. „Chci, abys hrála se mnou,“ poručil. „Předstírej to, když budeš muset. Určitě jsi to už někdy dělala.“ Snažila se ze všech sil, zvedala pánev a jednou nebo dvakrát zasténala. Jenom se na něj nepodívala.

„Dívej se na mě,“ přikázal. „Dívej se na mě. Dívej se na mě. *Dívej se na mě.* Teď je to lepší.“ Pak to pro něj skončilo. Vlastně pro oba.

„Ještě pár slov, než vypadnu,“ řekl. „Věř tomu nebo ne, mám v plánu odejít, aniž bych ti ublížil. Tedy ne víc, než se už stalo.“

Našel na podlaze její kabelku. Uvnitř bylo to, co hledal – řidičský průkaz a černý kožený adresář. Podržel řidičák pod lampičkou na nočním stolku.

„Takže jsi *Lisa*. Moc hezká fotka. Jsi na ní ještě hezčí než ve skutečnosti. A teď ti ukážu pár svých fotek.“

Neměl jich u sebe moc, jenom čtyři, ale zato své oblíbené. Rozložil je na dlani své ruky. Lisa znovu strnula. Bylo skoro legrační, jak dokázala být nehybná. Téměř by si jí tam nevšiml.

Podržel jí fotografie před očima – jednu po druhé. „Tohle všechno jsou lidé, s nimiž jsem se setkal *dvakrát*. Ty a já jsme se samozřejmě setkali *jednou*. Jestli se ještě někdy uvidíme, je jen na tobě. Posloucháš mě? Mluvím dost jasně?“

„Ano.“

Vstal a obešel postel na její stranu. Poskytl jí několik vteřin, aby zpracovala, co jí pověděl. Zakryla se dekou. „Rozumíš mi, Liso? Opravdu? Víím, že je teď pro tebe trochu těžké se soustředit. Dokážu si to představit.“

„Nepovím – nic,“ zašeptala. „Slibuju.“

„Dobře, věřím ti,“ řekl. „Ale čistě pro jistotu si vezmu tohle.“

Zvedl její adresář a otevřel ho u B. „Tady to máme. Tom a Lois Brandtovi. To jsou tví rodiče? Věro Beach, Florida. Tam dole je asi moc hezky.“

„Ach bože, prosím,“ vypravila ze sebe.

„Záleží jen na tobě, Liso,“ dodal. „Samozřejmě by byla škoda, kdybys skončila jako ti na fotografiích. Rozřezaná na kusy a sešitá. Záleží, jakou bych měl zrovna náladu.“

Zvedl příkrývku a ještě jednou si ji prohlédl. „Ve tvém případě by to byly hezké kusy, ale pořád jenom kusy.“

S těmito posledními slovy nechal Lisu Brandtovou o samotě se vzpomínkami na sebe.

Kapitola 52

„KVŮLI *TOMU* HLE NENOSÍM KRAVATY.“

John Sampson zatáhl za škrťací smyčku a strhl si tu zatracenou věc z krku. Odhodil kravatu a to, co zbylo z jeho kávy, do koše. Okamžitě si přál, aby kávu nevyhodil. On a Billie byli celou noc vzhůru s malou Djakatou a její chřípkou. Právě teď potřeboval koňskou dávku kofeinu.

Když zazvonil telefon na jeho stole, neměl náladu se s někým vybavovat. „Jo, co je?“

Ve sluchátku se ozval ženský hlas. „To je linka detektiva Sampsona?“

„Tady Sampson. O co jde?“

„Detektiv Angela Susan Antonova. Jsem z oddělení pro sexuálně motivované trestné činy při druhém obvodu.“

„Dobře.“ Čekal, až se dozví víc.

„Doufala jsem, že byste mi mohl pomoci s jedním obtížným případem, detektive. Uvázli jsme ve slepé uličce.“

Sampson zalovil v odpadkovém koši a našel kelímek s kávou uzavřený víčkem. Výborně! Dopadl dnem dolů.

„O co jde?“

„Znásilnění. Došlo k němu včera v noci v Georgetownu. Dotyčná je v péči lékařů v Georgetownské univerzitní nemocnici. Řekla nám pouze, že ji někdo napadl. Nechce toho chlapa identifikovat. Odmítá ho popsat. Nikdy jsem nic takového neviděla, detektive. Ta žena je bez sebe hrůzou.“

Sampson si přidržel sluchátko ramenem u ucha a načmáral si pár poznámek na psací podložce, na níž bylo nahoře napsáno „Taťkova podložka“. Dárek od Billie ke dni otců. „No dobře, ale rád bych věděl, proč voláte mně?“

Srkl si kávy a najednou se mu zdálo, že není až tak špatná.

Antonova si dala s odpovědí načas. „Pokud vím, přátelíte se s Alexem Crossem.“

Sampson odložil propisovačku a opřel se do židle. „Už chápu.“

„Doufala jsem, že byste mohl –“

„Slyším vás jasně a zřetelně, detektive Antonova. Chcete, abych vám dělal dohazovače.“

„Ne,“ vyhrkla. „Rakeem Powell mi pověděl, že vy dva jste moc dobří při práci na sériových případech. Ráda bych, kdybyste na tomhle mohli pracovat oba. Myslím to upřímně.“

Sampson mlčel a čekal, co z ní ještě vypadne.

„Včera večer jsme nechali doktoru Crossovi vzkaz a dneska ráno další, ale dokážu si představit, že takových, co by chtěli trochu jeho času, je víc, když je teď na volné noze.“

„No to máte pravdu, Alex je na roztrhání,“ řekl. „Ale je to velkej kluk. Dokáže se o sebe postarat a rozhodnout se sám. Co kdybyste se mu pokusila znova zavolat?“

„Detektive Sampson, tenhle pachatel je mimořádně nechutný. Nemůžu si dovolit marnit ničí čas včetně svého. Takže jestli jsem vám šlápla na kuří oko, mohl byste se přes to nějak přenést, odpustit si ty kecy a říct mi, jestli mi pomůžete?“

Sampson poznal ten tón a musel se usmát. „No, když to stavíte takhle... Nemůžu za Alexe nic slibovat, ale udělám, co budu moci.“

„Skvělé. Děkuju. Pošlu vám ty spisy. Pokud si je tady nechcete vyzvednout.“

„Moment. Spisy? Množný číslo?“

„Jsem na vás moc rychlá, detektive Sampson? Jediný důvod, proč žádám o pomoc vás a doktora Crosse, je ten, že je to *sériový* případ.“

Sampson se podrbl sluchátkem na spánku. „Jo, asi jste na mě fakt moc rychlá. Mluvíme taky o vraždách?“

„Nejde o *sériového* vraha,“ odpověděla Antonova napjatě. „Jde o *sériového* násilníka.“

Kapitola 53

„TOHLE NENÍ KONZULTACE,“ řekl jsem Sampsonovi. „Je to prosba o službu a směřuje přímo k tobě, Johne.“

Sampson chápavě zvedl obočí. „Jinými slovy, slíbil jsi Naně a dětem, že už nebudeš dělat v terénu.“

Mávl jsem rukou. „Ne, nic jsem nikomu neslíbil. Soustřed’ se na řízení a snaž se do nikoho nenarazit. Aspoň do nikoho, koho máme rádi.“

Byli jsme v McLeanu ve Virginii, abychom vyslechli Lisu Brandtovou, která odjela ze svého bytu v Georgetownu ke své kamarádce na venkov. Měl jsem na klíně spis k jejímu případu spolu se třemi další-

mi. Jednalo se o ženy, které byly znásilněny, ale neudělaly nic, aby pomohly policii násilníka zastavit. *Sériového* násilníka.

Viděl jsem ty materiály poprvé, ale brzy jsem dospěl ke stejnému závěru jako detektivové, kteří případy vyšetřovali jako první. Útoky spáchal jeden muž a byl to rozhodně psychopat. Nám známé napadené ženy měly hodně společného: bělošky přes dvacet nebo jen málo přes třicet, svobodné, žijící samy v oblasti Georgetownu. Všechny byly úspěšné ve své profesi – právnická, manažerka. Lisa Brandtová byla architektka. Šlo o chytré, ambiciózní ženy.

A ani jedna z nich nechtěla říct jediné slovo proti muži, který ji napadl.

Náš pachatel byl zjevně bystrý a chladnokrevný lump, který dokázal u svých obětí vzbudit neutuchající hrůzu. A nejen jednou, ale čtyřikrát. Nebo možná víckrát. Bylo dost pravděpodobné, že existují ještě další oběti, ženy, které se tak bály, že znásilnění ani nenahlásily.

„Tak jsme tady,“ řekl Sampson. „Tady se ukrývá Lisa Brandtová.“

Kapitola 54

ZVEDL JSEM HLAVU od stohu spisů na klíně, právě když jsme projížděli vysokým živým plotem na dlouhou půlkruhovou příjezdovou cestu dlážděnou rozdrčenými mušlemi. Dům byl postaven ve starém řeckém slohu, v průčelí měl přes dvě patra vysoké bílé sloupy a vypadal jako předměstská pevnost. Pochopil jsem, proč se Lisa Brandtová uchýlila právě tam.

Její přítelkyně Nancy Goodesová nám otevřela dveře a vyšla ven, aby si s námi promluvila soukromě. Byla to drobná blondýna zhruba ve věku slečny Brandtové, které bylo podle spisu pětadvacet.

„Nemusím vám asi vyprávět, že Lisa prožívá peklo,“ spustila šepotem, který byl venku na verandě poněkud zbytečný. „Můžete ten výslech prosím zkrátit na minimum? Byla bych nejraději, kdybyste zase odjeli. Nechápu, proč se musí bavit s dalšími policisty. Mohl by mi to některý z vás vysvětlit?“

Lisina kamarádka tam stála se zkříženými pažemi a zjevně se necítila dobře, ale zároveň se snažila bránit svou přítelkyni ze všech sil. Respektovali jsme to, ale museli jsme brát v úvahu i další okolnosti.

„Pokusíme se být struční,“ slíbil jsem. „Ale ten násilník je stále na svobodě.“

„Neopovažujte se vzbuzovat v ní pocit viny. Ani to nezkoušejte.“

Následovali jsme Nancy Goodesovou mramorem obloženou halou. Široké schodiště po pravé ruce kopírovalo oblouk lustru visícího pod stropem. Když ke mně zleva dolehly dětské hlasy, přišlo mi, že se ke strohé dokonalosti toho sídla moc nehodí. Napadlo mě, kde ti lidé asi ukrývají běžný nepořádek.

Paní Goodesová si povzdechla a uvedla nás do bočního salonku, kde seděla o samotě Lisa Brandtova. Byla malá, ale hezká, dokonce i za těch nešťastných okolností. Vycítil jsem, že se snažila vypadat, jako by se nic nestalo. Měla na sobě džíny a proužkovanou košili, ale bylo to jen křečovitě gesto. Prozradily ji její oči. Bylo patrné, že neví, jestli bolest, kterou teď cítí, někdy poleví.

Sampson a já jsme se představili a byli jsme vyzváni, abychom se posadili. Lisa se dokonce pokusila o zdvořilý úsměv, než opět odvrátila zrak.

„Jsou moc krásné,“ řekl jsem a ukázal na čerstvě nařezané rododendrony na konferenčním stolku mezi námi. Bylo to pravdivé konstatování a já upřímně nevěděl, jak mám začít.

„To ano.“ Nepřítomně na ně pohlédla. „Nancy je na tohle skvělá. Je to skutečné venkovské děvče a máma. Vždycky chtěla být matkou.“

Sampson začal zlehka. „Liso, chci, abyste věděla, jak moc je nám líto to, co se vám stalo. Víím, že jste už mluvila se spoustou lidí. Budeme se snažit, abyste nemusela opakovat základní podrobnosti.“

Lisa dál hleděla do rohu místnosti. „Ano. Děkuji.“

„Pokud víme, dostalo se vám nutné lékařské péče, ale rozhodla jste se neposkytnout v nemocnici žádný fyzický důkaz. A také prozatím odmítáte popsat muže, který vás napadl. Je to tak?“

„Ne prozatím, *trvale*,“ opravila ho. Zlehka přitom zavrtěla hlavou, aby své *ne* zdůraznila.

„Rozhodně nejste povinna mluvit,“ ujistil jsem ji. „A my jsme nepřišli páčit z vás informace, které nechcete poskytnout.“

„Z toho, co je nám zatím známo,“ pokračoval Sampson, „jsme dospěli k jistým předběžným závěrům. Jednak váš útočník nebyl nikdo, koho byste znala. A zřejmě vám vyhrožoval, aby vám zabránil ho identifikovat nebo o něm mluvit. Liso, mohla byste nám alespoň říct, jestli jsou naše závěry správné?“

Nehnula ani brvou. Snažil jsem se číst z její tváře a řeči těla, ale nic jsem neviděl. Neodpověděla na Sampsonovu otázku, tak jsem to zkusil z jiného úhlu.

„Nevzpomněla jste si na něco od té doby, co jste naposledy mluvila s policií? Na něco, co byste chtěla doplnit?“

„I malý detail by mohl při vyšetřování pomoci,“ řekl Sampson, „a přispět k dopadení toho násilníka.“

„Nestojím o *žádné* vyšetřování toho, co se mi stalo,“ vyhrkla. „Copak to nezáleží na mně?“

„Obávám se, že ne,“ opáčil Sampson tak potichu, že jsem ho sotva slyšel.

„Proč ne?“ Znělo to spíš jako zoufalá prosba než otázka.

Snažil jsem se opatrně volit slova. „Jsme si poměrně jistí, že to, co se vám stalo, nebyl ojedinělý incident, Liso. Jsou ještě další ženy –“

Křehké sebeovládání ji náhle opustilo. Lise Brandtové unikl z úst tlumený sten, zlomila se v pase a rozvzlykala se s dlaněmi přitisknutými na ústa.

„Je mi líto,“ vypravila ze sebe. „Nemůžu to udělat. Nemůžu. Je mi to moc líto.“

V tom okamžiku vtrhla do místnosti paní Goodesová. Musela poslouchat za dveřmi. Klekla si před Lisou, objala ji a šeptem uklidňovala.

„Je mi líto,“ vyhrkla Lisa Brandtová znovu.

„Není čeho, zlatíčko. Vůbec není čeho. Jen se vyplakej,“ řekla Nancy Goodesová.

Sampson položil na konferenční stůl navštívenku. „Ven trefíme sami.“

Paní Goodesová odpověděla, aniž by se odvrátila od své vzlykající přítelkyně.

„Odejděte. A už se sem prosím nevracejte. Nechtě Lisu na pokoji. Jděte.“

Kapitola 55

ŘEZNÍK MĚL PRÁCI – úkol ohodnocený šestimístnou sumou. Kromě jiného se snažil nemyslet na Johna Maggionea a bolest, kterou mu chtěl způsobit. Pozoroval staršího, dobře oblečeného muže, do kterého byla zavěšená mladá dívka. „Buchta“, jak jim tady v Londýně kdysi říkali.

Jemu bylo tak šedesát, jí maximálně pětadvacet. Zvláštní pár. Upoutávali pozornost, což by pro něj mohl být problém.

Rezník se díval, jak stojí před snobským hotelem Claridges a čekají, až pro muže přijede jeho soukromý vůz. Stalo se, stejně jako předchozího večera a znovu toho dopoledne kolem desáté.

Zatím se ten pár nedopustil žádné vážné chyby. Ničeho, čeho by mohl využít.

Řidič soukromé limuzíny byl zároveň bodyguard, a ozbrojený. Navíc dělal svou práci docela dobře.

Osobní strážce měl jen jeden problém – dívka zjevně nestála o jeho přítomnost. Minulý večer, když navštívili nějakou společenskou akci v galerii Saatchi, se neúspěšně snažila přimět svého společníka, aby řidiče poslal pryč.

Bude si muset počkat, jak se to vyvine dnes. Zařadil se několik aut za ten nablýskaný černý mercedes. Bylo to rychlé auto s více než šesti sty koňmi, ale to mu bylo v přeplněných ulicích Londýna k ničemu.

Ze zjevného důvodu přistupoval k novému úkolu poněkud podezíravě, ale dostal ho ze spolehlivého zdroje z Bostonu. Důvěřoval tomu muži alespoň natolik, aby tu práci vzal. A potřeboval tu šestimístnou sumu.

K možnému průlomu konečně došlo v ulici Long Acre poblíž stanice metra Covent Garden. Dívka vyskočila na červené z auta a odcházel pryč – a ten starší muž vystoupil také.

Michael Sullivan zajel okamžitě k chodníku a prostě tam auto nechal. Přes vůz z půjčovny ho stejně nevystopují. Byla to klasická ukázka postupu, který by většinu lidí vůbec nenapadl, ale jemu bylo zcela lhostejné, že nechal auto jen tak stát uprostřed Londýna. Nemělo pro něj žádný význam.

Předpokládal, že řidič a zároveň osobní strážce něco takového s mercedesem za dvě stě tisíc dolarů neudělá, a tak má několik minut času, než ten chlap svého pána dohoní.

Ulice kolem Covent Garden Pizza byly plné chodců a Řezník viděl, jak hlavy toho páru vyčnívají z davu kousek před ním. Smáli se, nejspíš svému „úniku“ před osobním strážcem. Sledoval je po James Street. Dál se smáli a povídali si, aniž by věnovali pozornost svému okolí.

Velká, velká chyba.

Před sebou uviděl prosklenou střechu obchodního centra a diváky shromážděné kolem pouličních umělců převlečených za bílé mramorové sochy, které se pohnuly, jen když jim někdo hodil minci.

Náhle se ocitl přímo u sledované dvojice a usoudil, že je ta pravá chvíle. Stiskl tedy spoušť beretty s tlumičem – dva výstřely do srdce.

Dívka se svalila na zem, jako by jí někdo pod nohama podtrhl koberček.

Neměl tušení, co byla zač, kdo si přál její smrt a proč, a bylo mu to jedno.

„Infarkt! Někdo tady dostal infarkt!“ vykřikl, upustil zbraň na zem, obrátil se a zmizel v houstnoucím davu. Vydal se po Neal Street, minul několik viktoriánských hospod a našel své opuštěné auto přesně tam, kde ho nechal. Jaké milé překvapení.

Bylo bezpečnější zůstat v Londýně přes noc, ale hned druhý den ráno nasedl do letadla zpátky do Washingtonu.

Snadno vydělané peníze jako pokaždé, nebo aspoň do té pasti v Benátkách, která měla někoho přijít pořádně draho.

Kapitola 56

TOHO VEČERA JSEM SE po svém posledním terapeutickém sezení sešel s Johnem na přátelské boxerské utkání v tělocvičně Roxy. Praxe se pomalu rozrůstala a já se poprvé po několika letech zase cítil spokojený.

Hodně mi teď ležel v hlavě termín *normálnost*, i když jsem si nebyl jistý, co přesně znamená.

„Drž si lokty před sebou,“ radil Sampson, „nebo ti urazím tu tvoji zatracenou hlavu.“

Dal jsem je před sebe, ale moc mi to nepomohlo.

Ten velký chlap mi uštědřil pravačkou ránu do žeber, která bolela tak, jak jen to umí pořádná rána pěstí. Otočil jsem se a zaútočil na jeho odkrytou stranu. Vypadalo to, že ho to bolí víc než mě.

Chvilku jsem tak pokračoval, ale v myšlenkách jsem stále bloumal mimo ring. Po necelých dvaceti minutách jsem zvedl rukavice a ucítil bolest v obou ramenou.

„TKO,“ procedil jsem přes chránič zubů. „Jdeme na skleničku.“

Z jedné skleničky bylo několik lahví červeného nápoje pro sportovce značky Gatorade na chodníku před Roxy. To jsem sice neměl na mysli, ale bylo to docela fajn.

„Bud’to jsem čím dál lepší, nebo jsi byl dneska večer mimo. Jak je to?“ řekl Sampson.

„Nezlepšuješ se,“ uzemnil jsem ho.

„Pořád myslíš na ten včerejšek? Co? Mluv se mnou.“

Oba jsme se po neúspěšném rozhovoru s Lis Brandtovou cítili mizerně. Jedna věc je na svědka zatlačit a někam se dostat, druhá přimáčknout ho ke zdi a nic tím nezískat.

Přikývl jsem. „Jo, na včerejšek.“

Sampson si dřepel vedle mě na chodník a opřel se o zeď. „Alexi, musíš si přestat pořád dělat starosti.“

„Dobré heslo,“ opáčil jsem.

„Myslím, že se ti vede docela dobře,“ řekl. „Aspoň v poslední době.“

„To je fakt,“ připustil jsem. „V práci se mi daří, dokonce víc, než jsem čekal.“

„Tak v čem je problém? Příliš mnoho dobrých věcí? Co tě trápí, člověče?“

V hlavě jsem měl dlouhou a krátkou odpověď. Rozhodl jsem se pro krátkou. „Maria.“

Věděl, co myslím a proč. „Včerejšek ti ji připomněl?“

„Jo, nějakým zvláštním způsobem,“ přitakal jsem. „Trochu jsem přemýšlel. Vzpomínáš na tu dobu, kdy ji zabili? Tenkrát došlo taky k sérii znásilnění.“

John zamžoural k obloze. „Teď, když o tom mluvíš, tak myslím že jo.“

Promnul jsem si o sebe bolavé klouby na rukou. „Tak v tom to je. Všechno, o čem přemýšlím, mi připomíná Marii, a všechno co dělám, mě přivádí zpátky k její vraždě. Trochu mi to připadá, jako bych žil v očištění a nevěděl jak z něho ven.“

Počkal, až skončím. Obvykle ví, kdy má něco poznamenat a kdy mlčet. Nakonec jsem se zhluboka nadechl, vstali jsme a vydali se k domovu.

„Slyšel jsi něco nového o Mariině vrahovi?“ zeptal jsem se. „Nebo si s námi Giametti jenom hrál?“

„Alexi, proč to už nenecháš být?“

„Johne, kdybych to dokázal, udělal bych to. Možná toho dosáhnou takhle.“

Asi půl bloku se díval na špičky svých bot. Konečně neochotně promluvil. „Jestli něco zjistím, budeš první, kdo se to dozví.“

Kapitola 57

MICHAEL SULLIVAN SE PŘESTAL všech bát v době, kdy mu bylo asi čtrnáct nebo patnáct. Všichni v jeho rodině věděli, že jeho dědeček James má ve spodní zásuvce prádelníku ve svém pokoji schovanou pistoli. Jednoho červnového odpoledne, v týdnu, kdy pro něj skončila škola, se Sullivan vloupal do dědečkova bytu a pistoli mu ukradl.

Po zbytek dne se potloukal po okolí se zbraní zastrčenou za kalhotami a zakrytou volnou košilí. Necítil potřebu se jí chlubit, ale zjistil, že se mu moc líbí mít ji u sebe. Ta pistole ho zásadně změnila. Z drsného kluka se stal nepřemožitelný.

Zůstal venku asi do osmi. Pak zamířil po Quentin Road do otcova obchodu. Vešel dovnitř ve chvíli, kdy věděl, že bude otec zavírat.

Z rádia na ulici zněla píseň, kterou nenáviděl, „Crocodile Rock“ od Eltona Johna, a on byl v pokušení zastřelit toho, kdo tu sračku pustil.

Vchod do řeznictví byl otevřený, a když Sullivan nakráčel dovnitř, nezvedl otec ani hlavu, přestože musel syna vidět, jak procházel kolem výlohy.

U dveří ležela obvyklá hromádka novin *Irish Echo*. Všechno bylo na svém zatraceném místě. Srovnané, nablýskané, na blití.

„Co chceš?“ zavrčel otec. Koště, kterým zametal, mělo škrabku na odstraňování tuku ze spár v podlaze. Byla to jedna z prací, kterou Sullivan nenáviděl ze všeho nejvíc.

„Promluvit si s tebou,“ řekl.

„Táhni. Mám práci. Musím vydělávat na živobytí.“

„No jo. Uklízíš přece podlahu.“ Pak jeho paže rychle vylétla do výšky.

Bylo to poprvé, co otce uhodil – pistolí do spánku nad pravým okem. Praštil ho znovu, do nosu, a ten velký chlap se svalil do pilin a odřezků masa. Začal sténat a plivat piliny a chrupavky.

„Víš, jak moc bych ti mohl ublížit?“ zeptal se Michael Sullivan, když se nad ním sklonil. „Pamatuješ si tu větu, Kevine? Já jo. Do smrti ji nezapomenu.“

„Neříkej mi Ke vine, ty grázle.“

Znovu udeřil otce pažbou. Pak ho kopl do koulí a muž zařval bolestí.

Sullivan se rozhlédl po obchodě s naprostým pohrdáním. Srazil stojan s pečivem od firmy McNamara's, jen aby nějak vybil vztek. Pak přiložil pistoli otci k hlavě a natáhl ji.

„Prosím,“ hekl ten chlap a vytřeštil oči šokem a hrůzou, když si uvědomil, co v jeho synovi je. „Ne. Nedělej to. Ne, Michaeli.“

Sullivan stiskl spoušť a ozvalo se hlasité cvaknutí kovu okov.

Žádná ohlušující exploze. Žádný výstřel trhající mozek na kusy. Ná sledovalo hluboké ticho, jako v kostele.

„Jednoho dne,“ slíbil svému otci, „ne dneska, ale až to budeš nejmíň čekat. Jednoho dne, až nebudeš chtít umřít, tě zabiju. Bude to hnusná smrt, Kevine. Ne pistolkou jako je tahle.“

Pak odešel z řeznictví a Řezníkem ze Sliga se stal on. Tři dny před Vánoci v roce, kdy mu bylo osmnáct, se vrátil a otce zabil. A jak slí-

bil, nebylo to pistolí. Použil jeden z jeho vykost'ovacích nožů a na památku si pořídil několik fotografií polaroidem.

Kapitola 58

V MARYLANDU, KDE v současnosti žil, si Michael Sullivan položil na rameno baseballovou pátku. Ne jen tak ledajakou, ale legendární louisvilleskou „mlátičku“, používanou v roce 1986 týmem Yankees.

„Tak faj,“ zavolal Sullivan k metě nadhazovače. „Koukneme se, co dokážeš, chlape. Třesu se tady jako rosol. Předved' se.“

Bylo těžké uvěřit, že je Mike junior dost starý na to, aby se zmohl na takový nadhoz, ale bylo to tak. Sullivan zahlédl míček jen proto, že chlapce sám učil nadhazovat.

Přesto byl rozhodnutý nic mu nedarovat. Jen by tím chlapce urazil. Dal míči přesně ten správný zlomek vteřiny, pak prudce máchl pátkou a odpálil s uspokojivým prásknutím. Představoval si, že ten míč je hlava Johna Maggionea.

„A máme tady home-run!“ zvolal. Oběhl pro efekt mety, zatímco se jeho nejmladší syn Seamus škrábal přes drátěný plot okolo hřiště, aby přinesl míč. „Dobrá rána, tati!“ vykřikl a zvedl míček nad hlavu.

„Měli bychom jít, tatínku.“ Jeho prostřední syn Jimmy měl už sundanou rukavici a masku chytače. „Nejpozději v půl osmé musíme odjet z domu, pamatuješ?“

Hned po samotném Sullivanovi se na ten večer nejvíc těšil Jimmy. Sullivan sehnal lístky na koncert U2 v rámi turné Vertigo ve 1st Mari-

ner Arena. Měl to být hezký večer, takový druh rodinné akce, který byl ochotný akceptovat.

Cestou na koncert si zpíval s přehrávačem, dokud chlapci nezačali remcat a dělat si z něj na zadním sedadle legraci.

„Víte, kluci, váš otec si myslí, že je druhý Bono,“ poznamenala Caitlin. „Ale zní to spíš jako... Ringo Starr?“

„Vaše matka jenom závidí,“ opáčil Sullivan a zasmál se. „Vám proudí v žilách nefalšovaná irská krev. Ona je jenom Sicilanka.“

„No dobře. Jednu otázku. Jaké jídlo máte radši – italské, nebo irské? Případ uzavřen.“

Chlapci zahalekali a ukázali matce zvednuté palce.

„Hele, co je *tohle*, mami?“ zeptal se Seamus.

Caitlin se sklonila a vytáhla zpod předního sedadla malý stříbrný telefon. Sullivan ho spatřil a sevřel se mu žaludek.

Byl to mobil Bennyho Fontány. Odnesl si ho po návštěvě u Bennyho a od té doby ho hledal. Zrovna on má co mluvit o chybách.

A chyby tě zabijí.

Zachoval naprosto klidný výraz. „Vsadím se, zeje to mobil Steva Bowena,“ zalhal.

„Koho?“ zeptala se Caitlin.

„Steva Bowena. Mého klienta. Odvezl jsem ho na letiště, když byl ve městě.“

Caitlin se zatvářila zmateně. „Proč se ho nepokusil získat zpátky?“

Protože neexistuje.

„Nejspíš proto, že je teď v Londýně,“ improvizoval dál Sullivan. „Strč ho do přihrádky na rukavice.“

Teď, když se ten telefon konečně našel, přesně věděl, co s ním udělá. Nemohl se dočkat. Odvezl rodinu tak blízko k aréně, jak jen to šlo, a zastavil u chodníku.

„Tak jste tady – doprava až na místo. Dokonalý servis. Za-parkuju tuhle káru a sejdem se uvnitř.“

Netrvalo mu dlouho najít parkovací garáže s volnými místy. Vyjel až nahoru, aby měl soukromí a dobrý signál. Číslo, které potřeboval, bylo v seznamu v telefonu. Vytočil ho. *Tohle bude super. Ted' jenom, aby to ten parchant vzal.*

A aby se na druhém telefonu ukázalo jméno volajícího.

Vzal to sám John Maggione. „Kdo je to?“ zeptal se a znělo to, jako by byl vyvedený z míry.

Bingo! Ten chlap osobně. Nenáviděli se od doby, co Maggioneův otec dovolil Sullivanovi, aby pro něj pracoval.

„Tipni si, juniore.“

„Nemám tušení, sakra. Jak jsi sehnal tohle číslo? Ať jsi kdokoliv, už teď jsi mrtvej.“

„Tak to máme asi něco společného.“

Sullivanovo tělo zaplavila vlna adrenalinu. Připadal si nepřemožitelný. V tomhle byl nejlepší široko daleko: najít terč a odrovnat ho svým typickým rukopisem.

„Přesně tak, juniore. Lovec se stává lovnou zvěří. Jsem Michael Sullivan. Pamatuješ se na mě? A víš co? Příště si přijdu pro tebe.“

„Řezník? To jsi ty, parchante? Chtěl jsem tě zabít tak jako tak, ale teď navíc zaplatíš za to, co jsi provedl Bennymu. Nechám tě pořádně zřít, ty hajzle.“

„Co jsem udělal Bennymu, není nic proti tomu, jak dopadneš ty. Přetřesu tě vejplův řeznickou pilou a pošlu jednu půlku tvojí matce a druhou manželce. Postarám se, aby ji Connie viděla těsně předtím, než ji přefiknu před očima tvých dětí. Co ty na to?“

Maggione vybuchl. „Jseš *mrtvola*! Jseš *tuhej*! Všichni, na kterých ti kdy záleželo, jsou *mrtví*. Půjdu po tobě, Sullivane.“

„Fajn, postav se do fronty.“

Zaklapl telefon a podíval se na hodinky. Byl to skvělý pocit mluvit takhle s Maggionem. Devatenáct padesát. Nepropásne ani první píseň U2.

Kapitola 59

PRÁVĚ JSEM UKONČIL poslední sezení toho dne a znovu se ponořil do starých spisů o Mariině případu, když mě vyrušilo nečekané zaklepání na dveře ordinace. Kdopak to asi může být?

Otevřel jsem a našel na chodbě stát Sampsona.

Pod jednou paží měl zastrčené balení dvanácti piv, které vypadalo ve srovnání s jeho tělem směšně malé. Něco se dělo.

„Promiň,“ řekl jsem. „Pití během sezení nepovoluju.“

„Jasně, chápu. Tak se mi zdá, že já a můj imaginární přítel zase půjdeme.“

„Ale když vidím, jak moc potřebuješ terapii, udělám tentokrát výjimku.“

Pustil jsem ho dál a on mi podal vychlazené pivo. Určitě se cosi přihodilo. Sampson do mé ordinace ještě nikdy nepřišel.

„Máš to tady už docela hezký,“ poznamenal. „Ještě ti dlužím nějakou kytku nebo něco podobného.“

„Hlavně mi nevybírej žádný obraz. Toho mě ušetři.“

Chvilku nato už z přehrávače hráli Commodores – Sampsonova volba – a Sampson se rozvaloval na pohovce. Vypadala pod ním spíš jako dětská lavička.

Než jsem se vůbec stačil usadit, vypálil na mě rovnou do boku. „Znáš Kim Staffordovou?“

Napil jsem se piva, abych zakryl svou reakci. Kim byla toho dne má poslední pacientka. Dávalo smysl, že ji mohl vidět odcházet, ale netušil jsem, jak by mohl vědět, kdo to je.

„Proč se na to ptáš?“

„Mno, jsem *detektiv*... Právě jsem ji zahlédl venku. Ta dáma se dá jen těžko přehlédnout. Je to přítelkyně Jasona Stemplea.“

„Jasona Stemplea?“ Sampson to vyslovil tak, jako bych měl vědět, o koho jde. Vlastně jsem ho znal, ale ne jménem.

Byl jsem rád, že se Kim vrátila na další sezení, ale tvrdošíjně odmítla svého snoubence identifikovat, přestože se zdálo, že se týrání stupňuje.

„Pracuje v šestém obvodu,“ řekl Sampson. „Myslím, že přišel k policii poté, cos ji opustil.“

„V šestém obvodu? Takže je polda?“

„Jo. Ale ten rajón mu nezávidím. V poslední době tam je pořádně horko.“

Mozkové závity se mi točily naplno a udělalo se mi trochu špatně od žaludku. *Jason Stemple je polda?*

„Jak jde ten případ z Georgetownu?“ zeptal jsem se, nejspíš abych dostal Sampsona z koleje, po které jel.

„Nic novýho,“ odpověděl a přešel bez okolků k novému tématu. „Vyslechl jsem tři ze čtyř známých obětí a jsem pořád na začátku.“

„Takže ani jedna nechce mluvit? Po tom, co se jim stalo? Tomu se ani nechce věřit, nemyslíš, Johně?“

„Myslím. Žena, se kterou jsem mluvil dneska, armádní ka-pitánka, připustila, že násilník vyhrožoval, že ublíží její rodině. Ale i to bylo víc, než chtěla říct.“

Mlčky jsme dopili každý své pivo. V duchu jsem přeskakoval mezi Sampsonovým případem a Kim Staffordovou a jejím snoubencem od policie.

Sampson vysrkl zbytek piva, pak se posadil a podal mi další. „Tak poslouchej,“ řekl. „Čeká mě ještě výslech jedné znásilněné právnický. Ještě jedna šance dosáhnout průlomu.“

No jo, už je to tady.

„Co pondělí odpoledne?“

Otočil jsem se na židli, abych se podíval do knihy objednaných na stole. *Tak průlom.* „Sakra, mám plno.“

Otevřel jsem si další pivo. Mezi dřevěnými žaluziemi pronikl dlouhý pruh světla a já ho sledoval pohledem až k místu, kde seděl Sampson a pátravě si mě prohlížel. Muž hora, tak zněla jedna z jeho přezdívek. Dvojítej Honza další.

„V pondělí v kolik?“ zeptal jsem se nakonec.

„Ve tři. Vyzvednu tě, chlape.“ Natáhl ruku a ťukl si se mnou. „Víš, právě jsi mě přišel na sedm babek.“

„Jak to?“

„Za těch dvanáct piv,“ opáčil. „Vzal bych jenom šest, kdybych věděl, že to bude tak snadný.“

Kapitola 60

PONDĚLÍ, TŘI HODINY. Neměl bych tady být, ale přesto jsem.

Podle toho, co jsem zatím viděl, se právnická firma Smith, Curtis a Brennan specializovala na staré peníze. Recepce s drahými dřevěnými obklady, výtisky časopisů *Golf Digest*, *Town & Country* a *Forbes* na stolcích, to vše mluvilo samo za sebe: klienti téhle firmy rozhodně nepocházeli z mé čtvrti.

Mena Sunderlandová byla mladším partnerem firmy a zároveň naší třetí obětí znásilnění z chronologického hlediska. Zavedla nás dozadu do malé konferenční místnosti a zataáhla svislé žaluzie na skleněné stěně ještě předtím, než náš rozhovor začal.

„Obávám se, že jenom marníte čas,“ spustila. „Nepovím vám nic nového. Řekla jsem to už té detektivce. Několikrát.“

Sampson před ni položil list papíru. „Napadlo nás, jestli by nepomohlo tohle.“

„Co to je?“

„Návrh prohlášení pro tisk. Jestli se něco dostane na veřejnost, bude to tohle.“

Pročítala si prohlášení, zatímco Sampson vysvětloval: „Stojí tam, že vyšetřování se ocitlo ve slepé uličce, protože žádná z obětí nechtěla identifikovat útočníka nebo svědčit proti němu.“

„Je to skutečně pravda?“ zeptala se a vzhlédla od papíru.

Sampson se chystal odpovědět, ale mně náhlý instinkt zavelel, abych mu v tom zabránil. Rozkašlal jsem se. Byl to neobratný pokus, ale vyšel.

„Mohl bych vás poprosit o sklenici vody?“ zeptal jsem se Měny Sunderlandové. „Omlouvám se.“

Když odešla z místnosti, obrátil jsem se k Sampsonovi. „Nemyslím, že by měla vědět, že všechno závisí na ní.“

„Dobře. Asi máš pravdu.“ Sampson přikývl a dodal: „Ale jestli se zeptá –“

„Nech to na mně,“ řekl jsem. „Mám určité tušení.“ Má slavná „tušení“ tvořila součást mé pověsti, ale to neznamenalo, že se jimi Sampson musí řídit. Kdybychom měli víc času na debatu, dělalo by mi to

starosti, ale Měna se vrátila několik vteřin nato. Nesla dvě láhve vody značky Fiji a dvě sklenice. Dokonce se jí podařil úsměv.

Zatímco jsem pil vodu, kterou mi dala, všiml jsem si, že se Sampson opřel do židle. To byl signál pro mě, abych to převzal.

„Měno,“ spustil jsem, „rádi bychom se s vámi pokusili najít společnou řeč. Kompromis mezi tím, o čem chcete mluvit, a tím, co potřebujeme vědět.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se.

„Chci tím povědět, že nemusíme nutně znát *popis* toho muže, abychom ho dopadli.“

Pochopil jsem její mlčení jako souhlas, že mohu pokračovat, i když velmi opatrný.

„Rád bych vám položil několik otázek. Odpovídejte jen ano ne. Stačí jedno slovo či přikývnutí nebo zavrtění hlavou. A pokud vám některá otázka bude nepřijemná, necháte ji prostě být.“

V koutcích úst se jí objevil úsměv. Moje technika byla celkem neškodná a ona to věděla. Chtěl jsem však postupovat tak opatrně, jak jen to bude možné.

Zastrčila si za uši dlouhé prameny blondatých vlasů. „Pusťte se do toho. Na chvílku.“

„Oné noci, kdy došlo k útoku, vyslovil ten muž nějaké konkrétní hrozby, které vám měly zabránit mluvit o tom, co se stalo?“

Nejprve přikývla a pak odpověď vyjádřila slovně: „Ano.“

Pocítil jsem slabou naději. „Hrozil, že ublíží vašim blízkým? Přátelům, příbuzným a tak podobně?“

„Ano.“

„Kontaktoval se s vámi od té noci? Nebo o sobě dal vědět jiným způsobem?“

„Ne. Jednou se mi zdálo, že jsem ho zahlédla na ulici. Nejspíš to nebyl on.“

„Byly jeho výhrůžky víc než jen slovní? Použil nějaký jiný způsob, aby vás přinutil k mlčení?“

„Ano.“

Poznal jsem, že jsem na něco narazil. Měna Sunderlandová pohlédla na okamžik do klína a pak zpátky na mě. Napětí v její tváři nahradilo cosi jako odhodlání.

„Prosím, Měno. Je to důležité.“

„Vzal si můj záznamník,“ řekla. Na pár vteřin se odmlčela a pak pokračovala. „Byly v něm veškeré mé osobní údaje. Adresy, všechno. Mí přátelé, moje rodina ve Westchesteru.“

„Chápu.“

A myslel jsem to vážně. Přesně to zapadalo do předběžného profilu té zrůdy.

V duchu jsem začal počítat do deseti. Když jsem byl u osmičky, Mena znovu promluvila.

„Ukázal mi obrázky.“

„Cože? Obrázky?“

„Fotografie. Lidí, které zabil. Nebo to aspoň tvrdil,“ zarazila se, aby sebrala odvahu pokračovat, „a *zohavil*. Povídal, že používá řeznické pily, chirurgické skalpely.“

„Meno, můžete mi povědět ještě něco o těch snímcích, které vám ukázal?“

„Přinutil mě, abych se podívala na několik, ale já si pamatuji jen první. Nic tak strašného jsem v životě neviděla.“ Ta náhlá vzpomínka se jí objevila v očích a já v nich spatřil čirou hrůzu. Sklopila hlavu.

Po několika okamžicích se sebrala a opět promluvila. „Její ruce,“ hlesla a zarazila se.

„Co bylo s jejíma rukama, Meno?“

„Uřízl jí obě ruce v zápěstí. A na té fotografii – *ona ještě žila*. Bylo poznat, že křičela.“ Její hlas se změnil v sotva slyšitelný šepot. Vycítil jsem, že jsme dosáhli nejzazší hranice. „Mluvil o nijako o Beverly. Jako by byli staří přátelé.“

„Dobře,“ řekl jsem potichu. „Tady můžeme skončit, jestli chcete.“

„Ráda bych,“ pronesla, „ale...“

„Pokračujte, Měno.“

„Té noci... měl skalpel. A na něm už byla krev.“

Kapitola 61

BYLA TO VÝZNAMNÁ, ale také špatná zpráva. Nebo aspoň mohla být.

Pokud byly informace od Měny Sunderlandové správné – a proč by nebyly? – nešlo pouze o sérii znásilnění. Byl to případ *sériových vražd*. V myšlenkách jsem se náhle přenesl k Mariině vraždě a tehdejšímu útoku násilníka. Pokusil jsem se pustit Marii zatím z hlavy. Probereme si jeden případ po druhém.

Hned po rozhovoru s Měnou jsem si zapsal všechno, co jsem si pamatoval, zatímco mě Sampson odvážel domů. On sám si dělal poznámky už při výslechu. To, že si dám známá fakta na papír, mi někdy pomůže srovnat si myšlenky.

Můj předběžný portrét násilníka získával čím dál ostřejší rysy. Dát na první dojem – nešlo právě o tohle v bestselleru *Tajemství první vteřiny*? Ty fotografie, které Měna popsala – a další podobné suvenýry – byly v případech sériových vražd samozřejmě běžné. Pomáhaly pachateli překonat prostoje mezi útoky. Tenhle jim navíc našel nové použití – s jejich pomocí hrůzou paralyzoval své žijící oběti.

Když jsme projížděli Southeast, porušil Sampson konečně mlčení v autě. „Alexi, chci, abys pracoval na tomhle případu *oficiálně*,“ řekl. „Přidej se k nám. Dělej na tom *se mnou*. Jako konzultant, nebo jak tomu budeš chtít říkat.“

Podíval jsem se na něho. „Myslel jsem, že na mě budeš našťavaný, že jsem to před chvílí vzal za tebe.“

Pokrčil rameny. „Ani náhodou. S výsledky nepolemizuju. Kromě toho už v tom přece jedeš, ne? Klidně bys za to mohl dostávat zaplacení. Teď, když už ses do toho případu namočil, už to nemůžeš vzdát.“

Zavrtěl jsem hlavou a zamračil se, ale jen proto, že měl pravdu. Ucítil jsem v hlavě povědomé bzučení – moje myšlenky se samovolně začaly upínat na ten případ. To je jeden z důvodů, proč jsem v téhle práci dobrý, ale také důvod, proč se na vyšetřování nemohu podílet *jen tak napůl*.

„Co mám říct Naně?“ zeptal jsem se ho, což byl asi můj způsob jak říct, dobře, беру to.

„Pověz jí, že tě ten případ potřebuje. Že tě hlavně potřebuje Sampson.“

Odbočil vpravo do Fifth Street a před námi se objevil můj dům. „Ale radši si rychle něco vymysli. Okamžitě to vycítí. Pozná ti to na očích.“

„Nechceš jít dál?“

„Hezkej pokus.“ Zastavil u chodníku a nechal motor běžet.

„Tak já jdu,“ řekl jsem. „Popřej mi hodně štěstí s Nanou.“

„Hele, chlape, nikdo netvrdí, že práce policajta není nebezpečná.“

Kapitola 62

TOHO VEČERA JSEM PRACOVAL na případu ve své pracovně v podkroví. Bylo už hodně pozdě, když jsem usoudil, že mám pro dnešek dost.

Šel jsem dolů a popadl klíčky. V poslední době jsem měl ve zvyku podnikat noční projížďky ve svém novém mercedesu. Byla to jízda jako ze sna a sedadla byla pohodlná jako křesla u nás v obývacíku. Pusť jsem si přehrávač, opřel se a relaxoval. Bylo to skvělé.

Když jsem se té noci konečně dostal do postele, zanesly mě myšlenky zpátky na místo, které jsem stále občas potřeboval navštívit. Do svatyně. K mým líbánkám s Marií. Bylo to snad nejlepších deset dní v mém životě. Všechno jsem měl stále živě v paměti.

Slunce se sklání ke korunám palem nad vodorovnou linií modři za balkonem našeho hotelu. Prázdné místo v posteli vedle mě, kde ještě před okamžikem ležela Maria, je stále teplé.

Ta teď stojí u okna.

Krásná.

Na sobě má jen mou košili vpředu rozepnutou a chystá se na večeři.

Vždycky říká, že má moc hubené nohy, ale mně připadají dlouhé, pěkné a jako dělané na to, abych se na ně díval.

Sleduji, jak si Maria sčesává lesklé černé vlasy dozadu a spíná je do skřipce. Je tak vidět dlouhou linii jejího krku. Bože, jak moc ji miluji.

„Udělej to ještě jednou,“ říkám.

Beze slova mi to dopřeje.

Když nakloní hlavu ke straně, aby si připnula náušnici, setká se v zrcadle její pohled s mým.

„Miluju tě, Alexi.“ Otočí se ke mně. „Nikdo tě nikdy nebude milovat tak jako já.“

Dívá se mi do očí a já mám pocit, že vidím, co cítí. Ve svých myšlenkách si jsme neuvěřitelně blízcí. Natáhnu ruku z postele a řeknu –

Kapitola 63

NĚCO OD SRDCE.

Ale teď si nedokážu vzpomenout co.

Posadil jsem se – sám v posteli – vytržený ze snového místa, na němž jsem se právě nacházel. Moje paměť uvízla na mrtvém bodě, jako v jámě v zemi, která tam prve nebyla.

Podrobnosti z našich líbánek na Barbadosu jsem měl vždy v živé paměti. Proč si teda nemohu vzpomenout, co jsem řekl Marii?

Vedle mě zářil displej budíku: 2.15.

Já byl však zcela bdělý.

Prosím, bože, pomyslel jsem si, tyto vzpomínky jsou všechno, co mám. Nedovol, aby se rozplynuly.

Rozsvítil jsem.

Nemohl jsem zůstat v posteli. Vyšel jsem na chodbu s tím, že si asi půjdu dolů zahrát na piano.

Na vrcholku schodiště jsem zůstal stát s rukou na zábradlí. Zarazilo mě Aliho tiché, sípavé dýchání.

Vypadal jako malá hromádka zakrytá dekou, zpod které vyčuhovala bosá nožka; jeho dech připomínal nedospělé chrápání.

Noční lampička ve tvaru hvězdy na stěně jen slabě ozařovala jeho tvář. Obočí malého Alexe bylo pevně sevřené, jako by o něčem usilovně přemýšlel.

Když jsem vlezl k němu pod deku, přitulil se ke mně a zastrčil mi hlavu do podpaží.

„Ahoj, tati,“ řekl v polospánku.

„Ahoj, broučku,“ zašeptal jsem. „Spi dál.“

„Měl jsi zlej sen?“

Usmál jsem se. Tuhle otázku jsem já jemu položil už nespočetněkrát. Teď se mi ta slova vrátila jako kus mé osoby, který jsem mu předal.

Zeptal se mě mými slovy a já mu odpověděl Mariinými: „Mám tě rád, Ali. Nikdo tě nikdy nebude milovat tak jako já.“

Chlapec se nehýbal, nejspíš už spal. Ležel jsem tam s rukou na jeho rameni, dokud se jeho dech nevrátil k předchozímu klidnému rytmu. Pak jsem se v duchu vrátil k Marii.

Kapitola 64

VZPOMÍNKY NA OTCE BYLY nejsilnější pokaždé, když byl Michael Sullivan se svým synem. Jasně bílé řeznictví s mrazákem vzadu, muž zvaný Kostlivec, který jednou týdně přicházel pro zbytky kostí a masa, pach irského sýra carrigaline a černobílého pudingu.

„Hej, pákari!“ uslyšel Sullivan a ta slova ho přivedla zpět do přítomnosti – na hřiště kousek od jeho domu v Marylandu.

Pak zaslechl: „Tenhle chlap by netrefil ani vlastní flusanec! Je to trouba!“

Seamus a Jimmy nešetřili při rodinném baseballu silnými slovy. Michael junior byl soustředěný jako vždycky. Sullivan to viděl svému modrookému synovi na očích – touhu porazit otce jednou provždy.

Jeho syn se rozmáchl a hodil. Sullivan s heknutím švihl pálkou a uslyšel za sebou mlasknutí, jak míček přistál v Jimmyho rukavici. Ten malý pacholek do toho dal všechno.

Na jinak opuštěném hřišti Americké ligy, kde trénovali, vypuklo co si jako pandemonium. Chytač Jimmy běhal v kruzích kolem otce s míčkem zvednutým nad hlavu.

Jen Michael junior zůstal zcela klidný. Dovolil si pousmání, ale nepustil metu nadhazovače, neslavil s bratry.

Zíral na svého otce, nad nímž nikdy předtím nezvítězil.

Sklonil hlavu, připravený přejít do čelného postavení – ale pak se zarazil.

„Co je *tohle*?“ zeptal se při pohledu na otce.

Sullivan se podíval dolů a uviděl, jak se mu cosi pohybuje na hrudi. *Červená tečka laserového zaměřovače.*

Padl do hlíny vedle domácí mety.

Kapitola 65

LOUISVILLESKÁ MLÁTIČKA, kterou stále svíral v ruce, se rozlétla na třísky, ještě než dopadla na zem. Zaznělo hlasité kovové zadrnčení, jak se kulka odrazila od plotu. *Někdo na něj střílí? Maggioneovi lidé? Kdo jiný?*

„Kluci, k přístřešku! Běžte! Běžte!“ zařval.

Nemusel jim to říkat dvakrát. Michael junior popadl nejmladšího bratra za paži a všichni ti tři rychlí pacholci se rozběhli schovat, jako by někomu ukradli peněženku.

Řezník utíkal ze všech sil na druhou stranu – chtěl od nich odvést palbu.

A potřeboval zbraň, kterou měl v autě!

Hummer parkoval asi šedesát metrů daleko a on k němu mířil tak přímo, jak se jen odvážil. Další kulka prolétla tak blízko, že ji uslyšel hvíznout kolem ucha.

Výstřely přicházely z lesíka nalevo od hřiště, z druhé strany než byla silnice. To bylo všechno, co věděl. Zatím se však nemohl zdržovat rozhlížením.

Když dorazil k hummeru, trhnutím otevřel dveře u spolujezdce a vrhl se dovnitř. Následovala exploze skla.

Zůstal ležet, tvář přitisknutou k rohoži na podlaze, a sáhl pod sedadlo řidiče.

Beretta, kterou tam měl připnutou, představovala porušený slib Caitlin. Vytáhl nabitou zbraň a konečně vzhlédl.

Byli dva a blížili se od lesa. Určitě Maggioneovi poskoci. Přišli ho oddělat a kluky možná také.

Otevřel dveře u řidiče a vykulil se ven do šterku. Riskl pohled pod auto a uviděl dva páry nohou blížící se poklusem.

Neměl čas na rozmyšlenou a nějaké velké plánování. Vystřelil dvakrát pod podvozkem. Maggioneuv muž vyklnkl, když mu z místa kousek nad kotníkem vystříkla krev.

Zhroutil se na zem a Řezník vypálil znovu, přímo do jeho šokovaného obličej. Ten parchant se už ani nezmohl na výstřel, slovo nebo aspoň myšlenku. Ale to bylo to poslední, o co by se Sullivan staral.

„Tati! Tati! Pomoc!“

Byl to Mikeův hlas – přicházel z druhé strany parku a bylo v něm slyšet paniku.

Rezník vyskočil a uviděl, jak druhý muž běží k přístřešku pro hráče asi sedmdesát metrů daleko. Zvedl pistoli, ale věděl, že by střílel směrem ke svým synům.

Naskočil do auta a zařadil rychlost.

Kapitola 66

DUPL NA PLYN, jako by na tom závisel život jeho chlapců. A nejspíš to tak bylo. Maggione byl právě ten druh zbabělce, který by svému nepříteli vyvraždil rodinu. Vystrčil berettu z okna a snažil se zamířit. Věděl, že to bude těžká rána s nejistým výsledkem.

Zabiják sprintoval přes hřiště. Sullivan odhadl, že musel být zmlada slušný atlet. A nejspíš to nebylo tak dlouho.

Michael junior vše sledoval ze schodů do přístřešku, který měl podlahu pod úrovní země. Byl to odvážný kluk, ale v tomhle případě to nebyla žádná výhoda. „Dolů, Michaeli! Dolů, hned!“

Zabiják věděl, že ho Sullivan pronásleduje. Nakonec se zastavil a otočil, aby vypálil.

Chyba!

Zřejmě osudná.

Vytřeštil oči a těsně nato ho do hrudníku zasáhl předek hummeru jedoucího rychlostí více než osmdesát kilometrů v hodině. Vozidlo nezpomalilo, dokud zabiják nenarazilo na drátěný plot okolo hřiště.

„Jste v pořádku, kluci?“ vykřikl Sullivan s pohledem upřeným na útočníka, který se nehýbal a vypadalo to, že ho někdo bude muset z plotu sloupnout.

„Nic nám není,“ odpověděl Michael junior. Hlas se mu trochu třásl, ale stále ovládal své emoce.

Sullivan se zašel podívat na toho hajzla nebo spíš na to, co z něj zbylo. Jediné, co ho drželo na nohou, byl ocelový sendvič, v němž byl polapen. Hlava mu visela bezvládně ke straně. Vypadalo to, jako by se rozhlížel kolem tím okem, které nebylo zcela zalité krví.

Sullivan posbíral ze země zbytky své baseballové pálky.

Máchl jednou dvakrát, znovu a znovu a každý úder doplnil výkřikem.

„*Neser*

se

do

mojí

rodiny!

Nikdy!

Nikdy!

Nikdy!“!

Poslední rána šla vedle a Sullivan si udělal velký důlek do kapoty, ale aspoň mu to pomohlo uvědomit si, kde je.

Nasedl do auta a couvl s ním, zatímco chlapci přihlíželi jako skupina zombií na něčím pohřbu. Když nastoupili, žádný z nich nepromluvil, ale ani neplakal.

„Už je to v pořádku,“ ujistil je. „Je to za námi, kluci. Postarám se o to. Slyšíte mě? Slibuju. Slibuju na oči své mrtvé matky!“

Věděl, že svůj slib dodrží. Oni půjdou po jeho rodině a on půjde po nich.

Po mafii.

Po Johnu Maggioneovi.

Kapitola 67

MĚL JSEM DALŠÍ SEZENÍ s Kim Staffordovou. Přišla se slunečními brýlemi na očích a vypadala jako člověk na útěku. Sevřel se mi žaludek. Došlo mi, jak moc se v tomhle případu srážejí mé dva profesní světy.

Když jsem teď věděl, kdo je Kimin snoubenec, bylo pro mě těžší respektovat její přání udržet ho v anonymitě. Přál jsem si pořádně popadnout toho parchanta pod krkem.

„Kim,“ zeptal jsem se v jedné chvíli nedlouho po začátku sezení, „má Sam doma nějaké zbraně?“ *Sam* bylo jméno, které jsme se dohodli používat při sezeních; jmenoval se tak buldok, který Kim pokousal, když byla malá.

„Pistoli v nočním stolku,“ odpověděla.

Pokusil jsem se nedat najevo obavy, které to ve mně vyvolalo, ale v hlavě mi hlasitě zvonil alarm. „Namířil na vás někdy tou zbraní? Vyhržoval, že ji použije?“

„Jen jednou,“ hlesla a nadzdvihla látku své sukně. „Už je to nějaký čas. Kdyby se mi zdálo, že to myslí vážně, opustila bych ho.“

„Kim, chci s vámi mluvit o nouzovém plánu.“

„Co tím myslíte?“

„Provést jistá bezpečnostní opatření,“ řekl jsem. „Dát si stranou trochu peněz, uložit si někde sbalený kufr, najít někoho, ke komu byste se mohla uchýlit, pokud byste potřebovala odejít ve spěchu.“

Nevím přesně, proč si právě v tu chvíli sundala sluneční brýle a ukázala mi podlitinu kolem oka. „To nemůžu, doktore Crossi,“ řekla. „Když si připravím plán, použiju ho. A on mě pak opravdu zabije.“

Po posledním sezení toho dne jsem před odchodem zavolal do své hlasové schránky. Byl tam jen jeden vzkaz – od Kayly.

„Ahoj, to jsem já. Něčeho se podrž, Nana mi dovolí uvařit dneska večeri pro nás všechny. *Ve své kuchyni!* Kdybych nebyla tak vyděšená, řekla bych, že se nemůžu dočkat. Mám ještě několik návštěv u pacientů a pak se stavím v krámě. Potom se možná zastřelím na parkovišti. Jestli ne, uvidíme se okolo šesté doma. Tedy *u vás* doma.“

Když jsem ten vzkaz poslouchal, bylo už šest. Snažil jsem se vyhnat z hlavy znepokojivé sezení s Kim Staffordovou, ale uspěl jsem jen zčásti. Doufal jsem, že bude v pořádku, a nebyl jsem si jistý, jestli bych se do věci neměl nějak vložit. Když jsem dorazil do Páté ulice a vběhl do domu, byla už Kayla zabydlená v kuchyni. Měla na sobě Naninu zástěru a strkala do trouby maso.

Nana seděla zpříma u kuchyňského stolu a před ní stála nedotčená sklenka vína. Tohle bylo tedy opravdu zajímavé.

Děti pobíhaly po kuchyni, nejspíš aby viděly, jak dlouho vydrží Nana klidně sedět.

„Jak ses měl, tati?“ zeptala se Jannie. „Co nejlepší se ti dneska přihodilo?“

To u nás obou vyvolalo široký úsměv. Byla to otázka, kterou jsme si občas pokládali u večeře. Dělali jsme to už léta.

Pomyslel jsem na Kim Staffordovou a pak zalétl ve vzpomínkách k případu znásilnění v Georgetownu a Nanině reakci na mé oznámení, že na něm budu pracovat. Myšlenka na Nanu mě vrátila do přítomnosti, k odpovědi na Jannieinu otázku.

„Až do teď?“ řekl jsem. „Tohle. Být tady s vámi je to nejlepší.“

Kapitola 68

ZAČÍNALO JÍT DO TUHÉHO.

Řezník nenáviděl pláž; nesnášel písek, pach slané vody, dopravní zácpy, všechno co souviselo s návštěvami toho mizerného pobřeží. Naopak Caitlin a chlapci letní výlety na Cape May milovali.

Byla to tedy práce a nic než práce, co ho přivedlo k moři v South Jersey. Byla to pomsta Johnu Maggioneovi. Ti dva se nenáviděli od chvíle, kdy Maggioneův otec dovolil, aby se tenhle „šílený Ir“ stal jeho hlavním zabijákem. Sullivan pak dostal rozkaz odpravit jednoho z juniorových kámošů a provedl to s obvyklým nadšením. Rozřezal Rica Marinacciho na kusy.

John Maggione se v poslední době velmi zřídka ukazoval na veřejnosti – žádný div – takže Řezník musel prozatím trochu změnit plán. Když nemůže hned uříznout hlavu, začne s jinou částí těla.

Jím zvolená část se jmenovala Dante Ricci. Byl to nejmladší muž v Maggioneově syndikátu, donův osobní oblíbenec. Něco jako jeho syn. Zasvěcení žertovali, že John Maggione nedovolí svým pobočníkům, aby mu utřeli zadek, aniž by se předtím neporadili s Dantem.

Sullivan dorazil do pobřežního městečka Mantoloking v New Jersey těsně před soumrakem. Když projížděl přes Barnegat Bay, oceán v dálce se zdál být skoro purpurový – krásný, pokud se vám líbí tyhle scenérie z pohlednic. Sullivan zavřel okénko, aby k němu nemohl sláný vzduch. Nemohl se dočkat, až odvede svou práci a zmizí odtamtud.

Město se rozkládalo na drahém pruhu země širokém jen něco přes kilometr. Ricciho dům v Ocean Avenue nebylo nijak těžké najít. Projel kolem přední brány, zaparkoval o kus dál v ulici a pěšky se vrátil těch asi tři sta metrů.

Vypadalo to, že se Riccimu daří moc dobře. Jeho dům v koloniálním slohu měl tři poschodí a střechu pokrytou hnědými cedrovými šindeli, byl skvěle udržovaný a přímo u vody. Patřily k němu garáže pro čtyři auta, domek pro hosty a bazén s vířivkou na vrcholku duny. Byl to přesně ten trpytivý předmět, kterým současní mafiáni kývali před očima svým manželkám a dětem, aby odvedli jejich pozornost od každodenního loupění a zabíjení, jímž si vydělávali na živobytí.

A Dante Ricci zabiják byl; tohle uměl ze všeho nejlíp. Byl něco jako novější a vylepšený model Řezníka.

Z ulice Sullivan přehlédł jen velmi malou část pozemku. Usoudil, že hlavní průčelí domu je obrácené k moři. Ale na pláži by se neměl kde krýt. Bude se muset usadit tam, kde je, a dát si načas.

To pro něj nebyl problém. Oplýval vším, co ta práce vyžadovala, včetně trpělivosti. Hlavou mu prolétla jedna gaelská věta, kterou říkal jeho dědeček James. *Coimhéadfearg fliear nafoighe* nebo něco takového. *Boj se hněvu trpělivého člověka.*

Přesně tak, pomyslel si Michael Sullivan, když čekal zcela bez hnutí v houstnoucí tmě.

Kapitola 69

CHVÍLI MU TRVALO, než si udělal představu o domě na pláži a jeho nejbližším okolí. Uvnitř se toho moc nehýbalo, ale stačilo to, aby poznal, že je rodina doma: Dante, dvě malé děti a blond'atá italská manželka, aspoň na tu dálku mladá a hezká.

Nikde na dohled návštěvníci ani osobní strážci. Konkrétně žádná rodina s velkým R. To znamenalo, že se veškerá palebná síla v domě zřejmě omezuje na to, co má po ruce Dante Ricci. Ať už je to cokoliv, nejspíš to neobstojí proti devítimilimetrové automatické pistoli, kterou měl Sullivan v pouzdře u pasu. *Nebo jeho skalpelu.*

Navzdory chladnému vzduchu se pod bundou potil a tričko měl promočené na místech, kde mu přiléhalo k tělu. Neochladil ho ani vánek od oceánu. Ve střehu ho udržovala jeho trpělivost nebo *profesionalita*, jak si rád myslel. Vlastnosti, které bez pochyby podědil po

svém otci, původním Řezníkovi, který, když nic jiného, byl trpělivý parchant.

Nakonec se přesunul blíž k domu na pláži. Prošel kolem lesklého černého jaguáru, stojícího na parkovací ploše ze světlých cihel, a vstoupil do jedné z otevřených garáží, kde tvořil bílý jaguár protiklad tomu černému.

Ale Dante, není to trochu moc okázalé?

Netrvalo mu dlouho najít v garáži něco užitečného. Z ponku vzadu vzal kladivo s krátkou rukojetí. Zvedl ho a potěžkal. Přesně to potřeboval. Skvělé. Měl moc rád nářadí. Přesně jako jeho fotr.

Musel ho vzít do levé ruky, aby mohl pravou kdykoliv tasit pistoli, ale jeho terč byl tak velký asi jako... přední sklo jaguáru.

Položil kladivo na rameno, napřáhl se a zaútočil na sklo jako baseballový profík na míč.

Při prvním úderu začal kvílet pronikavý alarm v autě, přesně jak chtěl.

Sullivan okamžitě vyběhl na přední trávník, asi do půlky cesty k ulici před domem. Postavil se za vzrostlý červený dub, který tam vypadal trochu nemístně – stejně jako on. Prst měl na spoušti, ale střílet se ještě nechystal. Ať si Dante myslí, že je to nějaký zlodějíček z Jersey Shore. Ať se vyřítí z domu s kletbami na rtech.

O pár vteřin později se rozlétly přední síťové dveře a uhodily do stěny. Zazářily dva reflektory.

Sullivana světlo oslnilo, ale přesto rozeznal na verandě Danta s pistolí v ruce. Na sobě měl jen plavecké šortky a sandály. Byl svalnatý a v dobré formě, ale co na tom. Stejně je to jen domýšlivý parchant.

Chyba.

„Kdo to tam sakra je?“ křikl ten drsňák do tmy. „Povídám, kdo je tam? Měl bys radši zdrhat!“

Sullivan se usmál. *Tohle* že je juniorův zabiják? Nový Řezník? Tenhle namakaný pitomec v domě na pláži? V plavkách a gumových pantoflích?

„Hej, to je jenom Mike Sullivan!“ zavolal na něho.

Pak vyšel na otevřené prostranství, lehce se uklonil a pokropil kulkami verandu dřív, než Danta něco takového vůbec napadlo. A proč

by také mělo? Kdo by měl kuráž přijít si pro mafiána až k němu domů? Kdo by byl takový cvok?

„Tohle máš pro začátek!“ zařval Řezník, když Dantovi Riccimu provrtalo hrud' a břicho půl tuctu kulek. Mafián padl na kolena, vytřeštil oči na Sullivana a zhroutil se obličejem k zemi.

Sullivan nechal prst na spoušti a pokropil jaguár v garáži a na příjezdové cestě. Další roztržštěné sklo. Na drahých karoseriích se objevily úhledné řady děr. Byl to příjemný pocit.

Když přestal střílet, uslyšel z domu křik. Ženský a dětský. Dvěma rychlými, dobře mířenými ranami zhasl reflektory na verandě.

Došel k domu a nahmatl skalpel. Jakmile přistoupil k tělu, bylo mu jasné, že je Dante Ricci mrtvý jako nějaká nafouklá makrela vyplavená na pláž. Přesto tělo obrátil a asi desetkrát přejel ostrou čepelí přes obličej. „Nic osobního, Dante, ale nesaháš mi ani po kotníky.“

Pak se obrátil k odchodu. Dante Ricci dostal zprávu a velmi, velmi brzy ji dostane i Maggione junior.

Vtom zaslechl hlas vycházející z domu. Ženský hlas.

„Tys ho zabil! Ty parchante! Zabil jsi mého Danta!“

Sullivan se otočil a uviděl Dantovu ženu, jak tam stojí s pistolí v ruce. Byla to útlá, pohledná odbarvená blondýna jen něco přes metr a půl vysoká.

Vystřelila naslepo do tmy. Neuměla střílet, nedržela dokonce ani správně pistoli. Ale měla v sobě něco z Maggioneovy horké krve.

„Vrat' se do domu, Cecilie!“ křikl Sullivan, „nebo ti ustřelím hlavu!“

„Tys ho zabil! Ty hajzle! Ty hnusnej šmejde!“ Seběhla z verandy na trávník.

Sténala a vzlykala, ale dál se ho bezhlavě snažila dostat. „Zabiju tě, ty zmrde.“ Další kulka roztržtila betonový bazének pro ptáky asi metr napravo od něj.

Její pláč se změnil v pronikavé kvílení připomínající spíš zvíře než lidskou bytost.

Pak se v ní cosi zlomilo a rozběhla se přes příjezdovou cestu. Vypálila ještě jeden výstřel, než ji Sullivan zasáhl dvakrát do hrudi. Padla na zem, jako by narazila do zdi, zůstala ležet a žalostně se trásla. Pořezal i ji.

Poté co nastoupil do auta, se cítil lépe, spokojený sám se sebou. Cestou po dálnici otevřel okénko, pustil si naplno přehrávač a zpíval z plných plic Bonovy texty, jako by je sám napsal.

Kapitola 70

NÁSLEDUJÍCÍ DEN BY MOHL mít podtitul „Co jsem si sakra mysl-el?“ Objevil jsem se na stanici šestého obvodu, kde sloužil Jason Stemple, a začal jsem se po něm ptát. Nevěděl jsem přesně, co udělám, jestli ho najdu, ale strach o Kim Staffordovou mě nutil o něco se pokusit.

Neměl jsem už průkaz ani odznak, ale spousta washingtonských policistů věděla, kdo jsem byl, kdo *jsem*. Seržant za přepážkou mezi ně zjevně nepatřil.

Nechal mě čekat na civilní straně skla děle, než se mi zamlouvalo, ale říkal jsem si, že o nic nejde. Postával jsem tam a prohlížel si nástěnku s vyznamenanými policisty, dokud mě seržant formálně neinformoval, že se o mně informoval u kapitána. Pak stiskl bzučák a pustil mě dál.

Čekal na mě další muž v uniformě.

„Pulaski, odveďte pana –,“ seržant nahlédl do knihy návštěv, „– Crosse dozadu do šatny mužstva. Hledá Stemplea. Myslel jsem, že už tady není.“

Následoval jsem ho rušnou chodbou a cestou zachycoval útržky policejní hantýrky. Pulaski otevřel těžké lítačky do šatny. Ve vzduchu tam visel povědomý pach potu a různých dezinfekčních prostředků.

„Stemple! Máš návštěvu.“

Mým směrem se podíval muž těsně před třicítkou, vysoký asi jako já, jenže těžší. Stál mezi řadami otlučených zelených skříněk a právě si natahoval svetr baseballového týmu Washington Nationals. Kolem postávalo pět nebo šest dalších policistů po službě, remcali a posmívali se státnímu soudnímu systému, což bylo zřejmě žhavé téma posledních dnů.

Došel jsem k místu, kde si Stemple připínal hodinky a v podstatě mě ignoroval.

„Mohl bych si s vámi promluvit?“ zeptal jsem se. Snažil jsem se být slušný, ale před chlapem, který bije svou přítelkyni, mi to dalo dost práce.

„O čem?“ Stemple se na mě sotva podíval.

Ztišil jsem hlas. „Chci s vámi mluvit o... Kim Staffordové.“

Jeho nijak zvlášť přátelský přístup se rázem změnil v čiré nepřátelství. Zhoupł se dozadu na patách a změřil si mě, jako bych byl šmejď z ulice, který se mu právě vloupal do domu.

„Co tady vůbec děláte? Jste polda?“

„Býval jsem, ale teď jsem terapeut. Kim ke mně chodí.“

Stempleovi se zablesklo v očích. Pochopil, o co se jedná, a nijak se mu to nelíbilo. Mně také ne, protože jsem se díval na urostlého chlapa, který bil ženy a občas je pálil hořícími předměty.

„Jo, jenomže já mám za sebou dvojitou směnu a padám odsud. Držte se od Kim dál, jestli víte, co je pro vás dobrý. Slyšíte mě?“

Teď, když jsme se setkali, jsem si na Stemplea vytvořil profesionální názor: Byl to obyčejný sráč. Když odcházel, řekl jsem: „Vy ji tlučte, Stemple. Pálíte ji doutníky.“

V šatně se rozhostilo ticho, ale všiml jsem si, že mu nikdo nespěchá na pomoc. Ostatní se jen dívali. Několik z nich pokývalo hlavami, jako by o něm a Kim už věděli.

Pomalů se ke mně obrátil a zhluboka se nadechl. „Co to na mě zkoušíš, ty hajzle? Kdo sakra jseš? Šukáš s ní?“

„Nic takového. Jak jsem řekl, přišel jsem si jenom promluvit. Jestli máš dost rozumu, vyslechněš mě.“

V tom okamžiku vylétla jeho pěst poprvé. Ustoupil jsem a on mě minul, ale jen o kousek. Byl rozhodně horkokrevný a silný.

Něco takového jsem potřeboval, možná jsem si to dokonce přál. Naznačil jsem útok doleva a pokračoval zvedákem na jeho břicho. S heknutím z něj vylétlo trochu vzduchu.

Ale pak mě jeho silné paže sevřely v pase a Stemple mě tvrdě přirazil na řadu skříněk. Kovově to zadunělo. Celými zády mi projela bolest. Zadoufal jsem, že nemám nic zlomené.

Jakmile jsem se znovu postavil na nohy, zatlačil jsem ho zpátky. Zapotácel se a pustil mě. Znovu máchl pěstí. Tentokrát mě trefil do čelisti.

Oplatil jsem mu to slušným úderem pravačkou do brady a pokračoval levým hákem, který mu přistál nad levým obočím. Jedna za mě, jedna za Kim Staffordovou. Pak jsem ho praštil pravou pěstí do lícní kosti.

Otočil se o sto osmdesát stupňů, potom mě překvapil. Svalil se na podlahu šatny. Pravé oko mu už začalo otékat.

Svaly na pažích se mi chvěly. Byl jsem připravený si toho šmejda a zbabělce ještě trochu podat. Ta rvačka neměla vůbec začít, ale když už se stalo, byl jsem zklamaný, že znovu nevstal.

„Tak takhle to chodí s Kim? Naštve tě a ty se po ní rozmáchneš?“

Zavrčel, ale nepromluvil.

Řekl jsem: „Poslouchej mě, Stemple. Chceš, abych si nechal pro sebe, co vím a nehlásil to nahore? Tak se postarej, aby se to už neopakovalo. Nikdy. Dej od ní ruce pryč. A taky svoje doutníky. Rozumíme si?“

Zůstal ležet, a to mi prozradilo, co jsem potřeboval vědět. Byl jsem na půl cesty ke dveřím, když jsem zachytil pohled jednoho z policistů. „Dobrá práce,“ utrousil.

Kapitola 71

KDYBY NA TOM georgetownském případě pracovala Nana svým obvyklým nenapodobitelným stylem, řekla by, že právě teď potřebuje „podusit“. Se Sampsonem jsme hodili do směsi spoustu zajímavých přísad a zatopili pod ní. Ted' přišel čas očekávat výsledky.

Pohlédl jsem na toho velkého chlapa přes stůl plný rozložených policejních zpráv. „Ještě jsem neviděl, aby tolik informací nikam nevedlo,“ spustil jsem zachmuřeně.

„Ted' aspoň víš, s čím se musím potýkat,“ poznamenal, zatímco mačkal v pěsti protistresový gumový míček. Divil jsem se, že se ta věc už dávno nerozpadla na milion kousků.

„Ten muž je opatrný, krutý a zdá se být docela chytrý. Tím, že oběti děsí svými suvenýry, z toho dělá osobní záležitost. Ale to všechno už tě možná taky napadlo,“ řekl jsem. Jen jsem se snažil srovnat si nahlas myšlenky. Někdy to pomáhá.

V poslední době jsem si osvojil nový zvyk přecházení sem tam. V uplynulých čtrnácti hodinách jsem nachodil dobrých deset kilometrů po koberci konferenční místnosti stanice druhého okrsku, kde jsme se usídlili. Trochu mě bolely nohy, ale udržoval jsem tak mozek v chodu. Tímhle a pastilkami s příchutí kyselých jablek.

Toho rána jsme začali porovnáváním policejních hlášení za uplynulé čtyři roky. Hledali jsme potenciálně podobné případy, cokoliv, co by nám pomohlo. Vzhledem k tomu, co jsme teď o pachateli věděli, prověřovali jsme hlášení o zmizelých ženách, případy znásilnění a hlavně vraždy, při nichž došlo ke zohavení. Nejprve v Georgetownu a pak v celém District of Columbia.

Abychom si trochu zlepšili náladu, naladili jsme si v rádiu „Ráno s Eliotem“, ale Eliot s Diane, kteří jsou na tohle moc dobří, tentokrát neúčinkovali.

Protože jsme chtěli pokrýt všechny možnosti, začali jsme prošetřovat všechny nevyřešené vraždy obecně. Výsledkem byl seznam možných stop, dlouhý a nepříliš slibný.

Jedna dobrá věc se toho dne přece jen stala. Měna Sunderlandová souhlasila s dalším rozhovorem, při němž zašla tak daleko, že nám

poskytla několik faktů o násilníkovi. Byl to běloch něco přes čtyřicet. Z toho, co se nám podařilo z Měny dostat, vyplynulo, že byl pohledný, což přiznala jen nerada. „Víte,“ řekla nám, „asi tak jako je Kevin Costner pohledný na svůj věk.“

Tohle byla důležitá podrobnost do násilníkova profilu. Atraktivní útočníci měli kouzlo, které je dělalo ještě nebezpečnějšími. Doufal jsem, že při troše času a pod slibem maximální ochrany s námi bude ochotná dál mluvit. Z toho, co jsme zatím měli, se nedal udělat policejní portrét. Jakmile budeme mít podobu, která se nebude shodovat s dvanácti tisíci dalších tváří v Georgetownu, okamžitě ji se Sampsonem rozšíříme.

Sampson se zhoupl dozadu na židli a protáhl si dlouhé nohy. „Co kdybychom se trochu vyspali a zbytek si nechali na zítřek? Jsem úplně hotovej.“

V tom okamžiku vstoupila do místnosti Betsey Hallová, která vypadala mnohem víc vzhůru než my dva. Betsey byla nová nadšená detektivka, která však věděla, jak být užitečná a neplést se přitom pod nohy.

„Při porovnávání jste se dívali jenom po *ženských* obětech, je to tak?“ řekla.

„Proč?“ ozval se Sampson.

„Slyšeli jste někdy o Bennym Fontanovi?“

Oba jsme zavrtěli hlavou.

„Je to středně vysoko postavený mafiánský pěšák, bossův poskok. Tedy *byl*,“ vysvětlila Betsey. „Před dvěma týdny ho někdo zabil v jednom bytě u parku Kalorama. Téže noci, kdy byla v Georgetownu znásilněna Lisa Brandtová.“

„A co má být?“ zeptal se Sampson. V jeho hlase jsem uslyšel stejnou unavenou netrpělivost, jakou jsem cítil já.

„*Tohle*.“

Betsey otevřela desky a rozložila před nás na stůl půl tuctu černobílých fotografií. Byl na nich mrtvý, asi padesátiletý běloch ležící na zádech v nějakém obývacím pokoji. Obě nohy měl zcela – a čerstvě – uříznuté v kotníku.

Únava ze mě rázem spadla. V žilách mi začal proudit adrenalin.

„Proboha,“ zamumlal Sampson. Oba jsme vyskočili ze židlí, prohlíželi si fotografie jednu po druhé a celý ten proces několikrát opakovali.

„Ve zprávě soudního lékaře stojí, že nohy panu Fontanovi někdo uřízl před smrtí,“ dodala Betsey. „Nejspíš chirurgickými nástroji. Asi skalpelem a pilkou.“ Ve tváři měla sladce naivní nadšení. „Tak co, myslíte si, že je to stejný pachatel?“

„Myslím, že potřebujeme vědět víc,“ odpověděl jsem. „Daly by se sehnat klíče od toho bytu?“

Vylovila z kapsy svazek klíčů a pyšně jimi zacinkala. „Napadlo mě, že se na to zeptáte.“

Kapitola 72

„SAKRA, ALEXI, SÉRIE ZNÁSILNĚNÍ, série vražd a teď ještě vazba na mafii?“ Sampson uhodil do střechy auta. „To nemůže být jenom shoda okolností. *Nemůže!*“

„Něco by na tom být mohlo – *pokud* je to stejný chlap,“ připomněl jsem mu. „Uvidíme, co najdeme tady. Snaž se nestřílet moc od boku.“

Ne že by byl John mimo mísu. Náš podezřelý vypadal čím dál víc jako sadistická zrůda s velice charakteristickými návyky. Nešlo o to, že bychom ho hledali na špatných místech, jen jich možná nebylo *dost*.

„Ale když se to bude vyvíjet dobře,“ pokračoval Sampson, „tak ne abys dneska večer telefonoval svým starým kamarádům, jasný? Chci trochu času, než se k nám na palubu nalodí federálové.“

Pokud souviselo zavraždění Fontány s mafií, FBI o něm musela vědět. Ale znásilnění stále spadala pod washingtonskou policii. Místní záležitost.

„Nevíš určitě, že ten případ převezmou,“ namítl jsem.

„A jo.“ Sampson luskl prsty a ukázal na mě. „Zapomněl jsem. Nechali ti vymazat paměť, když jsi odcházel od FBI, jako v *Mužích v černém*. Trochu ti ji osvěžím. *Určitě tenhle případ převezmou*. Milují případy jako tenhle. My uděláme všechnu práci a federálové slíznou smetanu.“

Úkosem jsem na něj pohlédl. „Když jsem byl u FBI, měl jsi na mě někdy vztek, že jsem ti vyfoukl případ? Udělal jsem to snad?“

„Jestli se to stalo, vykašli se na to,“ zavrčel. „Kdyby to tenkrát stálo za řeč, mluvil bych o tom. Ne, kraci, nikdy jsi mi nevyfouknul případ!“

Zastavil jsem před domem z hnědých cihel naproti parku Kalorama. Bylo to hezké bydlení; Fontanova vražda tím domem určitě otrásla, ne-li celou čtvrtí. Nebylo to ani čtyři kilometry od místa, kde nedlouho po smrti Bennyho Fontány někdo napadl Lisu Brandtovou.

Strávili jsme uvnitř několik hodin a využívali fotografie z místa činu a krvavé skvrny na koberci, abychom přišli na to, co se tam mohlo odehrát. Neměli jsme žádnou konkrétní souvislost s ostatními útoky, ale byli jsme teprve na začátku.

Když jsme odtamtud odešli, vypravili jsme se na jih do Georgetownu. Jeli jsme tou nejlogičtější trasou k místu, kde bydlela Lisa Brandtová. Tou dobou už táhlo na půlnoc. Ani jednomu z nás se nechťelo přestat, takže jsme v chronologickém pořadí zavítali i tam, kde došlo k ostatním znásilněním. Nebylo to daleko od sebe.

V půl třetí ráno jsme se posadili do kóje občerstvení otevřeného po celou noc. Po stole jsme rozložili policejní zprávy a znovu jsme je pročetli, příliš rozjetí, abychom mohli přestat, a příliš unavení, abychom jeli domů.

Naskytla se mi příležitost podrobně se seznámit se složkou Bennyho Fontány. Několikrát už jsem si přečetl policejní a pitevní zprávy. Ted'

jsem se díval na seznam předmětů odvezených z bytu. Když jsem ho procházel potřetí nebo počtvrté, padl mi zrak na jednu konkrétní položku: utržený růžek bílé obálky vyložené alobalem. Našel se pod pohovkou, jen metr nebo dva od Fontanova těla.

Napřímil jsem se. Byl to jeden z okamžiků, ve které člověk doufá u nevyřešeného případu.

„Musíme někam zajet.“

„Máš pravdu. Musíme jet domů,“ řekl Sampson.

Zavolał jsem na servírku, která podřimovala za pultem. „Je tady někde dragstór s celodenním provozem? Je to důležité.“

Sampson byl moc utahaný na to, aby něco namítal. Následoval mě za roh a několik bloků dál do jasně osvětlené pobočky Walgreens. Přelétl jsem pohledem police se zbožím a rychle našel, co jsem hledal.

„Mena Sunderlandová říkála, že ty fotografie, které jí násilník ukázal, byly z polaroidu.“ Roztrhl jsem balíček s filmem.

„Musíte to nejdřív zaplatit,“ zavolał od pokladny prodavač. Ignoroval jsem ho.

Sampson potřásl hlavou. „Co to děláš, Alexi?“

„Na seznamu důkazních materiálů z místa Fontanovy vraždy byla bílá obálka s alobalem uvnitř,“ vysvětlil jsem. „Tedy její útržek.“

Vytáhl jsem z krabičky novou obálku, utrhl jí roh a ukázal mu ho. „Přesně jako tenhle.“

Sampson se začal usmívat.

„Vyfotil si Bennyho Fontánu poté, co ho pořezal. *Je to ten samý chlap, Johne.*“

Kapitola 73

MĚL JSEM ZA SEBOU dlouhý pracovní den, ale příští večer jsem musel zůstat doma.

Nana měla kurs čtení v útulku spravovaném První baptistickou církví, kde učila jednou týdně, a já měl na starost děti. Když už jsem s nimi, nechtěl bych být nikde jinde na světě. Někdy ale bývá problém mě tam dostat.

Toho večera jsem se ujal role šéfkuchaře. Uvařil jsem dětem jejich oblíbené jídlo, polévku z bílých fazolí, salát Cobb a z pekařství poblíž své kanceláře jsem přinesl čerstvý čedarový chléb. Polévka chutnala skoro tak dobře jako od Nany. Někdy si myslím, že má *dvě* verze od každého receptu – tu ve své hlavě a tu, kterou mi prozradí, samozřejmě bez některých tajných přísad. Je to její záhada a pochybuji, že se na tom v uplynulém půlstoletí něco změnilo.

Pak jsme poctili návštěvou zanedbávaný boxovací pytel v suterénu. Jannie s Damonem se střídali v bušení do kůže, zatímco Ali si jezdil se svými nákladáky po betonové podlaze, o níž tvrdil, že je to dálnice I-95!

Poté jsme se přesunuli nahoru na hodinu plavání s malým bráškou. Ano, *plavání*. Byl to Janniein vynález inspirovaný Aliho nechutí ke koupání ve vaně. Nijak mu nevadilo, že dostat ho z vany *ven* bylo snad ještě těžší než přimět ho, aby do ní vlezl. Tahle souvislost mu zjevně unikala a pokaždé ztropil hroznou scénu, jako by byl alergický na čistotu. Byl jsem k Jannieinu nápadu skeptický, dokud jsem neviděl, jak perfektně funguje.

„Dýchej, Ali!“ povzbuzovala ho. „Chci vidět, jak dýcháš, štěně.“

Damon držel Aliho pod bříškem, zatímco ležel obličejem dolů ve vodě, vypouštěl bubliny a cákal kolem. Byla to velká legrace, ale já se neodvážil smát z ohledu na Jannii. Seděl jsem v bezpečné – tedy suché – vzdálenosti na záchodovém prkénku a sledoval je.

„Zvedni ho na chvílku,“ řekla Jannie.

Damon mrňouse postavil ve vaně s nohama ve tvaru lvích pařátů.

Ali zamrkal a vyprskl plnou pusou vody. Oči mu zářily nadšením.

„Já plavu!“ prohlásil.

„Ne, neplaveš,“ opáčila Jannie zcela vážně. „Ale jsi na dobrý cestě, bráško.“

Ona a Damon byli mokří skoro jako Ali, ale nezdálo se, že by jim to vadilo. Byla to psina. Jannie klečela v kaluži vody, zatímco Damon vstal a vrhl na mě spiklenecký pohled nejstaršího potomka, který říkal: *No nejsou blázni?*

Když zazvonil telefon, rozběhli se oba ke dveřím. „Já to vezmu!“ volali sborem.

„Já to vezmu,“ zarazil jsem je na prahu. „Z vás obou teče voda čůrkem. Žádné plavání, dokud se nevrátím.“

„Tak pojď, Ali,“ zaslechl jsem, když jsem vybíhal z koupelny, „umyju ti hlavu.“

Ta holka byla geniální.

Seběhl jsem do přízemí a zvedl sluchátko, než se stačil zapnout záznamník. „Cirkus rodiny Crossových,“ řekl jsem tak hlasitě, aby to děti slyšely.

Kapitola 74

„TO JE ALEX CROSS?“

„Kdo volá?“ zeptal jsem se. Hlas ve sluchátku jsem nepoznal, jen to, že je ženský.

„Tady Annie Franková.“

„Annie,“ řekl jsem a trochu se zastyděl. „Jak se máte?“

Byli jsme známí, ne přímo přátelé. Její syn chodil o třídu nebo dvě výš než Damon. Annie byla doktorka a pracovala na pohotovosti v nemocnici svatého Antonína.

„Alexi, jsem v nemocnici –“

Náhle mě něco napadlo a srdce se mi na okamžik zastavilo. „Je tam Nana?“

„O Nanu nejde,“ pokračovala. „Nevěděla jsem, komu jinému zavolat. Právě jsme na pohotovost přijali Kaylu Colesovou.“

„Kaylu?“ vyhrkl jsem. „Co se jí stalo? Je v pořádku?“

„To nevím, Alexi. Zatím toho moc nevíme. Ale není to dobré.“

Tohle nebyla odpověď, kterou jsem očekával, ani ta, kterou jsem chtěl slyšet.

„Annie, co se stalo? Můžeš mi povědět aspoň tohle?“

„Zatím si nejsme jistí, ale je jasné, že Kaylu někdo napadl.“

„Kdo?“ skoro jsem vykřikl do telefonu. Cítil jsem se hrozně, jako bych odpověď už znal.

Damon sestoupil do půlky schodiště a vyděšeně se na mě díval vytrěštěnýma očima. Byl to pohled, který jsem u nás doma viděl až příliš často.

„Mohu ti jen říct, že ji někdo bodl nožem. Dvakrát. Ale žije, Alexi.“

Bodl nožem? V duchu jsem ta slova přímo zařval, ale nechal jsem si je pro sebe. Těžce jsem polkl. *Ale žije.*

„Alexi, neměla bych o tom mluvit po telefonu. Přijed' sem do nemocnice, jakmile budeš moci. Zvládneš to rychle?“

„Už jsem na cestě.“

Kapitola 75

NANA JEŠTĚ UČILA, ale trvalo mi jen pár minut, než jsem sehnal Naomi Harrisovou od vedle, aby se podívala na děti. Skočil jsem do auta a celou cestu jel na plný plyn. Hodila by se mi policejní siréna.

Jízda do nemocnice byla *rychlá*; to jediné si z ní pamatuji kromě toho, že jsem neustále myslel na Kaylu. Když jsem zastavil před pohotovostí, parkovalo její auto pod stříškou u hlavního vchodu.

Dveře u řidiče byly dokořán, a když jsem běžel kolem, uviděl jsem na předním sedadle krev. Bože, ona se sem dovezla sama! Nějak se jí podařilo útočníkovi uprchnout.

Čekárna byla plná lidí, jak to u svatého Antonína bývá. Před recepčním pultem stála fronta zoufalých, neupravených lidí. Byli to zranění, kteří mohli chodit, jejich příbuzní a přátelé. *Tady prohlásili Marii za mrtvou.*

„Pane, nemůžete –“

Ale já už proklouzl dveřmi na ošetřovnu. Uvnitř jsem uviděl, že u svatého Antonína mají další rušnou noc. Zdravotníci tlačili nosítka, doktoři, sestry a pacienti pobíhali všude kolem mě.

Na lůžku ležel mladík s velkým šrámem na čele a po obličeji mu tekla krev. „Umřu?“ ptal se každého, kdo šel kolem.

„Ne, budete v pořádku,“ ujistil jsem ho, protože se u něj nikdo jiný nezastavil. „Nic to není.“

Kde však byla Kayla? Všechno se odehrávalo příliš rychle. Nemohl jsem najít nikoho, koho bych se zeptal. Pak jsem uslyšel hlas volající mé jméno.

„Alexi, tady!“

Z chodby na mě mávala Annie. Když jsem se k ní dostal, vzala mě za paži a vedla na traumatologické oddělení, což byla kóje se dvěma postelemi oddělenými zelenou plastovou zástěnou.

V půlkruhu okolo lůžka stálo několik lékařů a sester. Ruce se jim jen míhaly a mnohé rukavice byly od krve.

Další zdravotníci přicházeli a odcházeli a naráželi do mě, jako bych tam ani nebyl.

To znamenalo, že je Kayla naživu. Usoudil jsem, že se ji snaží stabilizovat, než ji převezou na operační sál.

Natahoval jsem krk, co to šlo, a konečně zahlédl Kaylu. Přes ústa a nos měla nasazenou masku. Někdo jí právě z břicha pod roztrženou košilí sundával krví nasáklý kompresní obvaz.

Hlavní lékařka, žena kolem pětatřiceti, řekla: „Bodná rána v podbřišku, možné poranění sleziny.“

Ostatní hlasy v místnosti mi splývaly dohromady a já se jim ze všech sil snažil porozumět, ale všechno jsem měl jako v mlze.

„Tlak sedmdesát, pulz sto dvacet. Dechová frekvence třicet čtyři.“

„Potřebuju odsávání.“

„Jak je na tom?“ vyhrkl jsem. Připadal jsem si jako ve zlém snu, v němž mě nikdo neslyší.

„Alexi,“ Annie mi položila ruku na rameno, „musíš jim dát trochu času. Zatím toho moc nevíme. Až zjistíme víc, dám ti vědět.“

Uvědomil jsem si, že se snažím protlačit blíž k lůžku, ke Kayle. Měl jsem o ni takový strach, že jsem skoro nemohl dýchat.

„Zavolejte do šestého patra, že jsme připravení,“ promluvila doktorka, která zřejmě všechno řídila. „Bude to operace břicha.“

Annie mi pošeptala: „Má tvrdé břicho, trávení neprobíhá.“

„Jedeme. Pospěšte si, lidi.“

Zezadu do mě někdo strčil a nijak jemně. „Uhněte, pane. Musíte jít z cesty. Ta pacientka je na tom špatně. Mohla by umřít.“

Ustoupil jsem stranou, abych udělal místo, zatímco odváželi nosítka do chodby. Kayla měla zavřené oči. Věděla, že tam jsem? Nebo kdo jí to udělal? Sledoval jsem průvod v tak těsném závěsu, jak jen to šlo. Pak ji rychle naložili do výtahu a zavřely se za ní kovové dveře.

Annie stála hned vedle mě. Ukázala na druhý výtah. „Jestli chceš, doprovodím tě do čekárny nahoře. Můžeš mi věřit, že všichni dělají, co je v jejich silách. Vědí, že je Kayla doktorka. A taky svěťice.“

Kapitola 76

TA PACIENTKA JE NA TOM ŠPATNĚ. Mohla by umřít... Všichni vědí, že je svěťice.

Následující tři hodiny jsem strávil sám v čekárně bez dalších zpráv o Kayle. Hlavu jsem měl plnou té znepokojující ironie: u svatého Antonína se narodili mé starší dvě děti. Maria tady byla prohlášena za mrtvou. A teď Kayla.

Pak ke mně přiběhla Annie Falková, klekla si přede mnou na jedno koleno a promluvila tichým, ohleduplným hlasem, který mě vyděsil víc než cokoli jiného.

„Pojď se mnou, Alexi. Pospěš si, prosím. Zavedu tě k ní. Už je venku z operačního sálu.“

Nejprve jsem si myslel, že bude Kayla na pooperačním ještě spát, ale když jsem se přiblížil, pohnula se. Otevřela oči a za okamžik mě poznala.

„Alexi?“ zašeptala.

„Ahoj, krásko,“ pozdravil jsem ji šeptem a jemně jí stiskl ruku ve svých.

Chvilku zmateně těkala pohledem kolem sebe a pak zavřela oči. Po tvářích jí začaly stékat slzy. Já se také málem rozplakal, ale napadlo mě, že bych ji tím mohl vyděsit.

„Je to dobré, Kaylo,“ řekl jsem. „Už to máš za sebou. Uzdravíš se.“

„Měla jsem takový... strach,“ promluvila hlasem malé holčičky.

„To věřím,“ přitakal jsem a přitáhl si židli, aniž bych pustil její ruku. „Opravdu ses sem odvezla sama?“

Usmála se, i když pohled měla stále trochu rozostřený. „Vím, jak dlouho trvá, než do naší čtvrti přijede sanitka.“

„Kdo ti to udělal?“ zeptal jsem se. „Víš, kdo to byl, Kaylo?“

V odpověď na tu otázku znovu zavřela oči. Sevřel jsem volnou ruku v pěst. Ví snad, kdo ji napadl, a bojí se to říct? Varoval útočník Kaylu, aby nemluvila?

Chvilku jsme seděli mlčky – dokud nebyla připravená promluvit. Nechtěl jsem na ni tlačit tak, jako jsem tlačil na nebohou Menu Sunderlandovou.

„Byla jsem na návštěvě u pacienta,“ spustila, aniž by otevřela oči. „Zavolala mě sestra toho chlapa. Je to feťák. Snažil se zvládnout doma detox. Když jsem tam dorazila, byl úplně nepřítomný. Nevím, kdo si myslel, že jsem. Bodl mě...“

Její hlas se vytratil. Pohladil jsem ji po vlasech a přiložil jí hřbet ruky na tvář. Už jsem viděl, jak křehký může život být, ale je to věc, na kterou si člověk nikdy nezvykne. Je také rozdíl, když jde o blízkou osobu nebo někoho cizího.

„Zůstaneš u mě, dokud neusnu, Alexi? Nechoď ještě.“

Opět se ozval její dívčí hlas. Ještě nikdy mi Kayla nepřipadala tak zranitelná jako v téhle chvíli, v tom pomíjivém okamžiku na pooperačním oddělení. Srdce mě bolelo při pomýšlení, že se jí ta hrozná věc stala, když se snažila udělat dobrý skutek.

„Samozřejmě,“ řekl jsem. „Budu tady. Nikam nepůjdu.“

Kapitola 77

„UŽ NĚJAKOU DOBU TRPÍM depresemi. Ty to víš přece nejlíp.“

„Už přes deset let. To je slušně dlouhá doba, Alexi.“

Seděl jsem před svou oblíbenou doktorkou, svou osobní psychologkou Adele Finalyovou. Čas od času jsem se na ni obrátil, když jsem potřeboval poradit. To ona mě povzbuzovala, abych si znovu otevřel praxi, a dokonce mi přenechala několik svých pacientů. „Pokusných morčat“, jak jim s oblibou říkala.

„Musím ti povědět o několika věcech, které mi dělají velké starosti, Adele. Možná to zabere několik hodin.“

„Žádný problém.“ Pokrčila rameny. Adele má světle hnědé vlasy a je jí přes čtyřicet, ale nezdá se, že by od našeho posledního setkání zestárla. Právě teď je svobodná a mě jednou za čas napadne, jaké by to bylo, kdybychom se dali dohromady, ale rychle to vyženu z hlavy. Takové bláznovství.

„Pokud se ti podaří nacpat několik hodin svých keců do padesáti minut,“ pokračovala bez okolků, což je ten nejlepší způsob jak se mnou mluvit.

„To zvládnou.“

Přikývla. „Tak aby ses do toho pustil. Běží ti čas.“

Začal jsem vyprávěním o tom, co se stalo Kayle a jaké jsem měl při tom pocity. Zmínil jsem se o faktu, že odjela k rodičům do Severní Karolíny, aby se zotavila. „Nemyslím si, že je to moje vina. Necítím se za ten útok na Kaylu zodpovědný... aspoň ne přímo.“

Adele si nemohla pomoci – i když se umí skvěle ovládat – její obočí se zvedlo a prozradilo ji. „A nepřímo?“

Pokýval jsem hlavou. „Trpím všeobecným pocitem viny, jako bych mohl udělat něco, aby k tomu napadení nedošlo.“

„Co například?“

Usmál jsem se. Adele také.

„Třeba vymýtit všechnen zločin ve Washingtonu.“

„Už zas se schováváš za svůj smysl pro humor.“

„Jasně že jo, ale jinak mluvím vážně. Přes všechny racionální argumenty *opravdu* cítím jistou vinu za to, že jsem nedokázal Kaylu nějak ochránit. Ano, vím, jak je směšné, že si to myslím a mluvím o tom nahlas. Ale je to tak.“

„Pověz mi víc o té ‚ochraně‘, kterou jsi Kayle Colesové mohl poskytnout.“

„Nepředhazuj mi to. A nemyslím si, že bych použil slovo *ochrana*.“

„Vlastně použil. Jen to trochu rozvedl. Povídal jsi, že mi potřebuješ povědět všechno. Je to možná ještě důležitější, než si myslíš.“

„Nemohl jsem udělat vůbec nic, abych Kayle pomohl. Už jsi spokojená?“

„Skoro,“ hlesla Adele a čekala, co bude dál.

„Všechno to samozřejmě pramení z toho, co se stalo Marii. U toho jsem *byl*. Díval jsem se, jak mi umírá v náručí. Nedokázal jsem udělat nic, abych zachránil ženu, kterou jsem miloval. A nikdy jsem nechytíl toho parchanta, co ji zabil.“

Adele stále mlčela.

„A víš, co je nejhorší? Do smrti budu přemýšlet, jestli ta kulka nebyla určená mně. Maria se mi vrhla do náručí a teprve *pak* dostala zásah.“

Následovalo mlčení dlouhé dokonce i na nás, kteří umíme mlčet moc dobře. O téhle své poslední obavě jsem se Adele zmínil poprvé, nikdy jsem ji před nikým nevyřkl nahlas.

„Adele, chystám se nějak změnit svůj život.“

Ani na tohle nic neřekla. Je chytrá a tvrdá, přesně ten typ psycholožky podle mého gusta, taková, jaký bych chtěl být i já, až vyrostu.

Konečně promluvila. „Chci ti věřit, Alexi, samozřejmě.“ Pak dodala: „A ty sám tomu věříš? Myslíš si, že by se kdokoli z nás mohl opravdu změnit?“

„Ano,“ odpověděl jsem, „skutečně věřím, že to dokážu. Ale třeba jenom vodím sám sebe za nos.“

Oba jsme se tomu zasmáli.

„Nechápu, proč ti za tohle tlachání platím,“ poznamenal jsem nakonec.

„Ani já ne,“ řekla Adele, „ale tvůj čas vypršel.“

Kapitola 78

POZDĚJI TÉHOŽ ODPOLEDNE jsem se ocitl v kostele svatého Antonína – u svatýho Tondy, jak jsme říkali od mého dětství, kdy jsem vyrůstal poblíž v Nanině podobně ctěném domě. Kostel je asi blok od nemocnice, kde zemřela Maria. Přesunul jsem péči o svou duši z psychoterapeutky na hlavu vesmíru a doufal jsem, že si polepším, i když jsem měl jisté pochybnosti.

Poklekl jsem před oltářem a dovolil sladké vůni kadidla a důvěrně známým scénám narození Páně a ukřižování, aby mě zalily a odvedly svou špinavou práci. Na krásných kostelech mě nejvíc uchvacuje skutečnost, že je většinou navrhovali lidé, které inspirovala víra v něco většího a důležitějšího, než jsou oni sami, což je krédo, jímž se snažím v životě řídit i já. Zvedl jsem hlavu k oltáři a z úst mi uniklo povzdechnutí. Věřím v Boha. Je to prosté a vždycky bylo. Asi mám pocit, že je trochu divné nebo opovážlivé představovat si, že Bůh uvažuje stejně jako my, že má velký, laskavý lidský obličej, že je bílý, hnědý, černý, žlutý zelený či kdovíjaký nebo že ve dne v noci naslouchá našim modlitbám.

V přední lavici kostela svatého Antonína jsem odříkal několik modliteb za Kaylu – prosil jsem, nejen aby přežila svá zranění, ale aby se uzdravila i na duši. Lidé reagují různě na útoky na svou osobu, členy rodiny nebo domovy. Znáám to z první ruky. A Kayla teď bohužel také.

Když už jsem byl v modlicí náladě, pronesl jsem několik soukromých slov za Marii, na kterou jsem v poslední době tolik myslel.

Dokonce jsem s ní rozmlouval, ať už to znamená cokoliv. Doufal jsem, že se jí líbí, jak vychovávám děti. To bylo časté téma našich hovorů. Pak jsem se pomodlil za Nanu a její křehké zdraví, za děti a dokonce i za naši kočku Rosie, která trpěla těžkým nachlazením, jež vypadalo skoro na zápal plic. *Ar' naše kočka neumře. Ted' ne. Rosie je také dobrý tvor.*

Kapitola 79

ŘEZNÍK BYL V GEORGETOWNU, aby vypustil trochu natlakované páry a mohl se v klidu vrátit ke Caitlin a dětem, do svého druhého, oficiálního života. Už dávno zjistil, že ho dvojí identita baví. Komu by se taky nelíbila?

Možná přišel čas na další partii vadí, nevadí. Proč ne? Válka s Maggionem juniorem mu způsobovala velký stres.

Tři tisíce bloků ulice Q, kterou teď rychle kráčel, lemovaly ušlechtilé stromy a dominovaly jí atraktivní činžovní domy a ještě větší přepychová sídla. Byla to převážně luxusní obytná čtvrť a zaparkovaná auta vypovídala o společenském postavení a vkusu jejích obyvatel: několik mercedesů, range rover, BMW, aston martin a jeden nebo dva naleštěné bentleye.

Pěší provoz se povětšinou omezoval jen na ty, kteří chodili domů a ven. To vyhovovalo jeho plánům. Na uších měl sluchátka a do nich si pouštěl svou oblíbenou skotskou skupinu Franz Ferdinand. Nakonec však hudbu vypnul a zvažněl.

V domě z červených cihel na rohu Třicáté první a Q se zřejmě ten večer chystal nákladný večírek. Z dodávky s nápisem „Georgetownský sluha“ se dovnitř stěhovaly předražené pochoutky a několik mužů zkoušelo falešné plynové lampy před vchodem. Zdálo se, že fungují dobře. *Blik, blik.*

Pak Řezník uslyšel klapot vysokých podpatků. Ten vzrušující zvuk se ozýval z dlážděného chodníku před ním, který se vinul čtvrtí jako náhrdelník položený na stole.

Konečně uviděl tu ženu zezadu – pohledná, dobře roslá, s dlouhými černými vlasy do půli zad. Irka jako on? Sexy kočka? To se takhle poznat nedalo. Ale lov začal. Brzy se o ní dozví, co bude chtít. Cítil, že už teď drží v ruce její osud, že patří jemu, jeho mocnému druhému já či snad jeho pravé osobnosti. Kdo to mohl poznat?

Pomalu se k té ženě s havraními vlasy přibližoval a přitom se rozhlížel po úzkých bočních uličkách a ostrůvcích se stromy. Hledal vhodné místo, když před sebou náhle spatřil obchod. Jediný krám v širém okolí. Vypadal tam až nemístně.

SÁŘIN MARKET, stálo na vývěsním štítu.

A pak ta tmavovlasá kráska zahrnula dovnitř. „A je to v háji,“ zašeptal Řezník, usmál se a představil si, jak si nakrucuje knírek padoucha. Miloval tuhle hru na kočku a na myš, jejíž pravidla sám vymyslel. Ale jeho úsměv okamžitě pohasl. Uviděl totiž v Sářině obchodě něco, co se mu vůbec nelíbilo.

Byly tam vystavené noviny – výtisky *Washington Postu*. A víte co? Náhle si vzpomněl, že někde v okolí bydlí Bob Woodward osobně, ale to nebyl ten problém.

Tím problémem byl jeho *obličej*, tedy přibližně načrtnutý portrét, ale celkem vydařený. Nacházel se zhruba uprostřed titulní strany, přesně tam, kde měl být.

„Proboha, já jsem slavný.“

Kapitola 80

NA TOM NEBYLO NIC k smíchu. Michael Sullivan rychle zamířil ke svému autu zaparkovanému v ulici Q. Potkalo ho to nejhorší, co si dokázal představit. Zdálo se mu, že v poslední době mu nic nevychází.

Posadil se na přední sedadlo cadillacu a zachmuřeně zvažoval svou situaci.

Přemýšlel o možných „podezřelých“, o ženách, které si mohly pustit pusu na špacír. Některá z nich nejspíš dala policii jeho popis. Pomyslel si, že musí odrážet útoky z několika stran, od washingtonské policie a mafie. *Co dělat, co dělat?*

Když se dostavilo částečné řešení, připadalo mu uspokojivé a dokonce zábavné, protože ho bral jako novou hru.

Policie se domnívá, že ví, jak Sullivan vypadá, což by mohla být vážná komplikace, ale zároveň by to v nich mohlo vyvolat přehnanou sebedůvěru vedoucí k nedbalosti.

Chyba.

Jejich.

Zvlášť pokud okamžitě podnikne patřičná opatření, což měl rozhodně v plánu. Ale co vlastně musí udělat?

První kroky ho zavedly na Wisconsin Avenue poblíž Blues Alley, kde našel krámek, který si pamatoval z dřívějška. Holič jménem Rudy měl právě volné křeslo a Sullivan se posadil, aby se nechal ostříhat a oholit.

Bylo to docela uklidňující a zábavné přemýšlet, jak bude vypadat potom, a zda se mu nová podoba bude líbit.

Asi za čtvrt hodiny bylo hotovo. *Sundejte obvazy, doktore Frankensteine.* Drobný, obtloustlý holič se zdál být spokojený sám se sebou.

Jestlis to zvorál, je po tobě. Nedělám si srandu, Rudy, říkal si Řezník v duchu. *Nadělám z tebe sekanou tvojí vlastní břitvou. Uvidíme, co na to řekne Washington Post!*

Ale ne! „Ujde to. Docela se mi to líbí. Myslím, že vypadám trochu jako Bono.“

„Sonny a Cher – tenhle Bono?“ zeptal se natvrdlý Rudy. „O tom nic nevím, pane. Myslím, že vypadáte líp než Sonny Bono. Je mrtvěj, víte?“

„To je fuk,“ řekl Sullivan, zaplatil účet, dal holiči spropitné a vypadl odtamtud.

Potom zamířil do washingtonské čtvrti Capitol Hill.

Vždycky se mu ta oblast líbila. Většina lidí si při slově Capitol vybaví gráciézní schodiště a terasy na jeho západní straně. Ale na východní straně za Capitolem, Nejvyšším soudem a Kongresovou knihovnou se rozkládá obytná čtvrť, kterou znal docela dobře. *Už jí několikrát procházel.*

Řezník kráčel Lincolnovým parkem, z něhož byl teď, když opadávalo listí, mimořádný výhled na kopuli Capitolu.

Kouřil cigaretu a vymýšlel plán před poněkud bizarním Emancipation Memorial, sousoším, které zpodobňovalo otroka osvobozujícího se z řetězů a Lincolna předčítajícího prohlášení o rovnoprávnosti.

Lincoln byl podle mnoha svědectví dobrý člověk, říkal si Řezník. Já moc špatný. Jak k tomu asi dojde?

O pár minut později se vloupal do domu v ulici C. Prostě věděl, že tohle byla ta děvka, která o něm mluvila. Cítil to v kostech. A brzy to bude vědět jistě.

Našel Menu Sunderlandovou, jak sedí ve své úžasné kuchyňce. Měla na sobě džíny, běloskvoucí tričko, okopané dřeváky, vařila těstoviny pro jednoho a u toho popíjela červené víno. Moc roztomilá, pomyslel si.

„Chyběl jsem ti, Měno? Ty mně ano. Věříš, že jsem skoro zapomněl, jak jsi hezká?“

Ale víckrát už na tebe nezapomenu, zlatíčko. Tentokrát jsem si přinesl fotoaparát. Nakonec se přece jen ocitneš v mé vzácné sbírce fotografií.

A poprvé ji řízl skalpelem.

Kapitola 81

BYL JSEM JEŠTĚ V KOSTELE, když mi zazvonil mobil a já se dozvěděl o nějakém problému u Capitolu. Rychle jsem se pomodlil za toho, kdo byl v nebezpečí, a za to, abychom toho násilníka a vraha brzy dopadli. Pak jsem vyběhl na ulici.

Spěchali jsme se Sampsonem do čtvrti za Capitolem. Siréna v jeho autě kvílela a na střeše blikal maják. Než jsme dorazili, byla už všude natažená žlutá policejní páska. Místo činu za významnou vládní budovou ani nemůže být dramatičtější, pomyslel jsem si, když jsme vybíhali po čtyřech kamenných schodech ke vchodu do domu.

Chtěl nám připravit představení? Udělal to s tímhle úmyslem? Nebo to tak jenom vypadá?

Uslyšel jsem alarm v autě a ohlédl se do ulice. Naskytl se mi zvláštní pohled: policie, reportéři a rostoucí dav čumilů.

V mnoha z těch tváří jsem viděl vepsaný strach. Neubránil jsem se myšlence, že je to v současnosti častý obraz, tenhle stav hrůzy pozorovatelný po celé zemi a snad i na celém světě.

Ve vysokém činžovním domě to bohužel bylo ještě horší. Místo činu už měli pod kontrolou zachmuření detektivové z oddělení vražd a technici, ale Sampsona dovnitř pustili. Jemu se podařilo překonat námitky jednoho seržanta a vzal mě s sebou.

Šli jsme rovnou do kuchyně.

Na místo děsivé vraždy.

Do vrahovy dílny.

Uviděl jsem ubohou Menu Sunderlandovou ležet na červenohnědých dlaždicích. Oči měla obrácené v sloup, až z nich byla vidět jen bělma. Zdálo se, že jsou upřené někam ke stropu. Ale Meniny oči nebyly to první, čeho jsem si všiml. Ten vrah byl fakt parchant.

V hrdle jí trčel řezbářský nůž, který jí nejspíš způsobil smrt. Na obličej měla hluboké řezné rány. Pachatel na ní roztrhl bílé tričko. Džínny a kalhotky jí stáhl ke kotníkům. Jednu botu měla nazutou, druhá ležela u boku v kaluži krve.

Sampson se na mě podíval. „Co z toho dokážeš vyčíst, Alexi?“

„Zatím moc ne. Nemyslím si, že se obtěžoval ji znásilnit,“ odpověděl jsem.

„Jak to? Stáhl jí přece kalhotky.“

Dřepl jsem si k tělu. „Odhaduju to podle povahy ran, krve a zohavení. Byl na ni příliš rozzuřený. Nařídil jí, aby s námi nemluvila, a ona neposlechla. Takhle se jí pomstil. Možná jsme za její smrt zodpovědní, Johne.“

Sampson reagoval podrážděně. „Alexi, říkali jsme jí, aby se sem ještě nevracela. Nabídli jsme jí ochranu. Co víc jsme mohli dělat?“

Potřásl jsem hlavou. „Třeba ji nechat na pokoji. Nebo dopadnout vraha dřív, než ji zabil. Cokoliv, jen ne tohle.“

Kapitola 82

TEĎ JSME TEN PŘÍPAD vyšetřovali i pro Menu Sunderlandovou, na její památku – alespoň tohle jsem si namlouval, tak jsem si to zdůvodňoval. Dělal jsem to pro Marii Crossovou, Menu Sunderlandovou a mnoho dalších.

V následujících třech dnech jsme se Sampsonem přes den tvrdě pracovali a v noci jsme chodili do ulic. Naše noční směny obvykle trvaly od deseti asi do dvou. Byli jsme součástí hlídek střežících Georgetown a Foggy Bottom, oblasti, kde násilník už dříve udeřil. Každým zmítaly emoce, ale nikdo si nepřál dopadnout pachatele víc než já.

Přesto jsem se snažil držet si celé vyšetřování tak trochu od těla. Skoro každý večer se mi podařilo povečeřet s Nanou a dětmi. Zavolal jsem Kayle Colesové do Severní Karolíny a zdálo se, že už jí je lépe. Také jsem absolvoval několik sezení se svými pacienty včetně Kim Staffordové, která za mnou chodila dvakrát týdně a dělala určité pokroky. Její snoubenec se jí o našem „rozhovoru“ nikdy nezmínil.

Můj ranní rituál zahrnoval zastávku pro kávu v kavárně Starbucks, která byla přímo v domě, kde jsem měl ordinaci, nebo jsem se stavil v občerstvení Au Bon Pain na rohu Indiana Avenue a Šesté. Problém s

Au Bon Pain spočíval v tom, že mi až příliš chutnaly jejich koláče, takže jsem se od toho podniku musel držet co nejdál.

Kim byla má oblíbená pacientka. Terapeuti často mívají své oblíbence, ať se tomu brání sebevíc. „Vzpomínáte, jak jsem vám říkala, že *Jason* není zas tak špatný?“ spustila jednoho rána asi po čtvrt hodině sezení. Pamatoval jsem si to a také jsem nezapomněl, jak jsem mu srovnal ciferník přímo na jeho pracovišti.

„No, byl to nefalšovaný šmejd. Konečně mi to došlo. Jenom mi to nemělo trvat tak dlouho.“

Přikývl jsem a čekal, co bude následovat. Věděl jsem přesně, co bych chtěl slyšet.

„Odstěhovala jsem se od něj. Počkala jsem, až odejde do práce, a odešla jsem. Chcete slyšet pravdu? Jsem k smrti vyděšená, ale udělala jsem, co jsem musela.“

Vstala a došla k oknu, ze kterého byl výhled na Judiciary Square. Bylo odtamtud vidět i budovu okresního soudu.

„Jak dlouho jste ženatý?“ zeptala se a pohlédla na prsten, který stále nosím na levém prsteníku.

„Byl jsem, už nejsem.“ Pověděl jsem jí něco málo o Marii a o tom, co se jí stalo před deseti lety – tu stručnou, nesentimentální verzi.

„To je mi líto,“ povzdechla si, když jsem skončil. V očích měla slzy, což bylo to poslední, co jsem si přál. Toho rána jsme dosáhli značného pokroku. Pak se stalo něco zvláštního. Před odchodem mi potřásla rukou. „Jste dobrý člověk,“ řekla. „Sbohem, doktore Crossi.“

A mě napadlo, že jsem právě ztratil pacienta – svého prvního – protože jsem odvedl dobrou práci.

Kapitola 83

TO, CO SE STALO následující noci, mi vyrazilo dech. Vlastně jsem měl z toho večera docela dobrý pocit, dokud se to nezvrtlo. Poctil jsem Nanu a děti slavnostní večeří v restauraci Kinkead's na Pennsylvania Avenue poblíž Bílého domu, v našem oblíbeném podniku ve Washingtonu. Velký jazzman Hilton Fenton přišel k našemu stolu a pověděl nám zábavnou historku o herci Morganu Freemanovi. Po návratu domů jsem vystoupal do své pracovny v podkroví a cestou proklšel každý schod.

Pustil jsem si Sama Cookea, začal hitem „You Send Me“. Pak jsem se ponořil do starých policejních spisů z dob Mariiny vraždy. Byly toho stovky stránek.

Hledal jsem nevyřešená znásilnění z té doby, zvláště ta, k nimž došlo v Southeast nebo blízkém okolí. Usilovně jsem pracoval, poslouchal hudbu a překvapilo mě, když jsem se podíval na hodinky a zjistil, že je deset minut po třetí. Několik zajímavých podrobností se vynořilo ze složky o sérii znásilnění, dobře jsem si to pamatoval z doby, kdy zemřela Maria.

Ve skutečnosti došlo k prvnímu znásilnění několik týdnů před tím, než byla Maria zastřelena, a k poslednímu těsně po jejím zavraždění. Pachatel v nich už nepokračoval. To mohlo například znamenat, že byl ve Washingtonu na návštěvě.

Ještě více mě zaujala skutečnost, že žádná ze znásilněných žen neuvěděla násilníkův popis. Obětím se dostalo zdravotní péče, ale odmítly mluvit s policií o tom, co se jim stalo. Nemuselo to nic znamenat, ale přimělo mě to prolistovat další strany.

Prošel jsem několik prepisů výpovědí, ale stále jsem nenašel jediný popis útočníka.

Mohla by to být náhoda? O tom jsem pochyboval. Četl jsem dál.

Pak jsem strnul nad jednou stranou v policejní zprávě. Vyskočilo z ní na mě jméno a další informace.

Maria Crossová.

Sociální pracovnice v Potomac Gardens.

Detektiv Alvin Hightower, kterého jsem tehdy znal od vidění – byl jsem si dost jistý, že už zemřel – napsal hlášení o znásilnění studentky Washingtonovy univerzity. K útoku došlo v baru v ulici M.

Se zatajeným dechem jsem četl dál. Vybavil se mi rozhovor, který jsem vedl s Marií několik dní před její smrtí. Šlo o případ znásilněné dívky, na kterém tehdy pracovala.

Podle detektivovy zprávy poskytla studentka částečný popis pachatele sociální pracovníci *Marii Crossové*. Byl to běloch, něco přes metr osmdesát, možná z New Yorku. Když s dívkou skoncoval, lehce se uklonil.

Třesoucími se prsty jsem otočil list a podíval se na datum na zprávě. Byla sepsána *den před Mariinou smrtí*.

A násilník?

Řezník. Mafiánský zabiják, kterého jsme tenkrát sledovali. Vzpomněl jsem si na jeho úklonu, jeho nevysvětlenou návštěvu u nás doma.

Řezník.

Vsadil bych na to svůj život.

Čtvrtá část

DRAKOBIJEC

Kapitola 84

NINA ZVEDLA TELEFON v kuchyni, kde jsme se všichni sešli, abychom připravili večeři. Každý z nás měl svůj úkol od škrábání brambor po přípravu salátu Cézar a prostření stolu stříbrnými příbory. Strnul jsem však pokaždé, když zazvonil telefon. *Co zas? Zjistil Sampson něco o Řezníkovi?*

Nana promluvila do sluchátka: „Ahoj, drahoušku, jak se máš? No to je dobře, to ráda slyším. Zavolám ti ho. Alex právě krájí zeleninu, jako by pracoval v japonské restauraci. Má se docela dobře. A bude se mít ještě líp, až uslyší tvůj hlas.“

Věděl jsem, že to musí být Kayla, tak jsem si ten hovor vzal v obývacím pokoji. Když jsem zvedal sluchátko, pomyslel jsem si, kdy se z nás stala rodina s telefony snad ve všech místnostech. Nemluvě o mobilech, které si Damon a Jannie začali v poslední době brát do školy.

„Jak se máš, drahoušku?“ pronesl jsem a snažil se napodobit Nanin melodický hlas. „Vzal jsem si to. Můžete v kuchyni zavěsit,“ dodal jsem pro zvědavé uši babičky a hihňajících se dětí.

„Ahoj, Kaylo! Měj se, Kaylo!“ zavolaly děti sborem.

„Měj se, Kaylo,“ přidala se Nana. „Máme tě rádi. Brzo se uzdrav.“

Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí a Kayla řekla: „Mám se docela fajn. Pacient se krásně uzdravuje. Jsem už skoro v pořádku a připravená vyrazit znova do akce.“

Usmál jsem se a cítil, že i na tu vzdálenost mnou její hlas proudí jako vlahá vlna. „Rád slyším, že jsi zase ve formě.“

„Mám radost, že se máš dobře ty. A děti s Nanou. Omlouvám se, že jsem minulý týden nezavolala. Můj otec nebyl ve své kůži, ale už je to lepší. A znáš mě, pustila jsem se do dobrovolné práce v okolí. Prostě *nesnáším*, když mi někdo platí.“

Následovala krátká odmlka, kterou jsem ukončil záplavou pošetilých otázek o jejích příbuzných a životě v Severní Karolíně. To už jsem přestal být z nečekaného telefonátu nervózní a stal se opět sám sebou.

„Tak jak se ti vlastně daří?“ zeptal se jsem. „Opravdu jsi v pořádku? Skoro uzdravená?“

„Ano, jsem. A v pár věcech mám teď jasno. Konečně jsem měla trochu času přemýšlet. Alexi, uvažuji o tom, že... že se možná nevrátím do Washingtonu. Chtěla jsem ti to povědět jako prvnímu.“

Žaludek jako by mi sevřela ledová pěst. Obával jsem se, že k něčemu takovému dojde, ale přesto mi to vyrazilo dech.

Kayla mluvila dál. „Tady dole je tolik práce. Spousta nemocných lidí. A zapomněla jsem, jak *normální* to tady je. Promiň, asi se nevyjadřuju moc jasně.“

Pokusil jsem se pomoci si žertem. „Nejsi nejlepší řečník. To je ten problém s vámi vědci.“

Zhluboka si povzdechla. „Alexi, myslíš, že dělám chybu? Určitě ano.“

Přál jsem si jí povědět, že se hrozně mýlí, že by se měla rozjet zpátky do Washingtonu, ale nedokázal jsem to vyslovit. *Proč to?* „No, na tohle mám jenom jednu odpověď, Kaylo. Sama víš nejlíp, co je správné. Nikdy bych se tě nepokoušel ovlivnit. Nedokázal bych to, ani kdybych chtěl. Nevím, jestli mi rozumíš.“

„Myslím, že ano. Jsi jenom upřímný,“ řekla. „Opravdu dokážu přijít na to, co je pro mě nejlepší. Mám to v povaze, víd’? Oba to máme v povaze.“

Ještě chvíli jsme si povídali, ale nakonec jsme zavěsili a já měl hrozný pocit z toho, co se právě stalo. *Ztratil jsem ji. Co je to se mnou? Proč jsem Kayle neřekl, že ji potřebuji? Proč jsem ji nepožá-*

dal, ať se vrátí do Washingtonu, jakmile bude moci? Proč jsem jí nevyznal lásku?

Po večeři jsem odešel do svého úkrytu v podkroví a pokusil se ztratit se ve starých spisech z doby Mariiny smrti. O Kayle jsem moc nepřemýšlel. Myslel jsem dál na Marii, postrádal ji ještě víc než dřív, představoval si, jaký by byl náš život, kdyby nezemřela.

Okolo jedné v noci jsem konečně sešel po špičkách dolů. Vklouzl jsem do Aliho pokoje. Tiše jako myška jsem si lehl vedle svého sladkého, snícího chlapce.

Sevřel jsem jeho malou ručku a neslyšně pronesl: *Pomoz mi, mazlíčku.*

Kapitola 85

UDÁLOSTI SE TEĎ řítily rychle... v dobrém i zlém. Michael Sullivan nebyl už léta tak soustředěný a plný napětí. Vlastně mu tenhle stav vyhovoval. Připadal si jako za mlada, v letech své plné síly. A ani tehdy snad nebyl tak rozzuřený a koncentrovaný. Jediný problém spočíval v tom, že potřeboval čím dál víc akce, jakékoliv. Nedokázal už sedět klidně v motelu, nedokázal sledovat staré epizody *Práva a pořádku* nebo hrát s chlapci fotbal a baseball.

Prahl po lovu, potřeboval být v pohybu, cítit v žilách adrenalin.

Chyba.

To ho přivedlo zpátky do Washingtonu, kde neměl co pohledávat ani ve svém novém účesu a ve stříbromodré bundě s kapucou atletů

georgetownské univerzity, v níž vypadal jako nějaký zbohatlický parchant, který by zasloužil ránu pěstí do obličeje a pár pořádných kopanců, až bude ležet na zemi.

Ale k čertu s tím. Tolik se mu líbily všechny ženy kolem a nejvíc ty upjaté, emancipované manažerky. Právě dočetl Vesnice od Johna Updika a přemýšlel, jestli byl starý Updike z poloviny nadržенý z některých svých postav jako on. Nenapsal ten chlípík i *Dvojice*? Kromě toho bylo Updikeovi už přes sedmdesát a pořád škrábal o sexu, jako když byl puberták na farmě v Pennsylvaniana kde píchal všechno se dvěma, třemi nebo čtyřma nohama. Ale třeba Sullivanovi unikla hlavní myšlenka té knihy. Nebo Updikeovi. Je vůbec možné, aby spisovatel nepochopil, že píše o sobě?

Jo, byl do těch snobských žen z Georgetownu blázen. Tak krásně voněly, moc dobře vypadaly a uměly mluvit. *Ženy z Georgetownu*, takovou knihu by měl někdo napsat, možná sám Johnny U.

Páni, tak dobře se bavil. Cestou z Marylandu poslouchal v autě U2, Bono kvílel o tom, jak chce strávit nějaký čas v hlavě své milenky. Sullivan si pomyslel – všechen ten staromódní irský romantismus stranou – jestli by to opravdu byl tak skvělý nápad. Potřebovala Caitlin být v jeho hlavě? Rozhodně ne. Potřeboval on být v její? Ne, protože neměl moc rád prázdné prostory.

Kde to vlastně je?

Aha, ve Třicáté první ulici. Dojel k Blues Alley, která byla v tu denní dobu celkem opuštěná – na rozdíl od noci, kdy se do otevřených klubů v téhle části Washingtonu valili zákazníci. Teď poslouchal Jamese McMurtryho a Heartless Bastards. Měl to cédéčko tak rád, že po zaparkování ještě chvilku poseděl v autě.

Konečně vystoupil, protáhl si nohy a zhluboka se nadechl středně špinavého městského vzduchu.

Tak jsem tady. Rozhodl se, že se projde po Wisconsin Avenue, prohlédne si tamní dámy a třeba se mu povede nalákat nějakou do vedlejší uličky. A co pak? Cokoliv, na co bude mít chuť. Je přece Michael Sullivan, Řezník ze Sliga, šílený parchant, nejhorší, jaký kdy žil na téhle otáčející se kouli z plynu a kamení. Jak znělo to staré rčení, co se mu tak líbilo? *Tři hlasy ze čtyř v mé hlavě říkají, jdi do toho.*

Vchod do uličky z Třicáté první ulice se koupal ve vybledlé žluté záři světel z italské restaurace zvané Ristorante Piccolo. Hodně oblíbených podniků na M Street, která vedla paralelně s uličkou, mělo vzhledu vchody pro zásobování.

Prošel kolem hlavního vchodu do steakbaru, pak minul francouzské bistro a nějakou umaštěnou provozovnu s hamburgry, z níž vycházel smrdutý kouř.

Všiml si, že do uličky vešel další muž, pak ještě dva a mířili jeho směrem.

Co to má, kruci, znamenat?

Co se to děje?

Řezník dobře věděl, o co jde. Byl to konec cesty. Někdo se konečně dostal krok před něj, místo aby to bylo naopak. Kožené kabáty, ramanaté, svalnaté typy. Rozhodně žádní geor-getownští studenti, kteří si zkracují cestu za flákem hovězího ve Steak & Brew.

Obrátil se zpátky do Třicáté první a uviděl další dva chlapy.

Chyba.

Velká.

Jeho.

Podcenil Johna Maggionea.

Kapitola 86

„POSÍLÁ NÁS PAN MAGGIONE,“ zavolala jedna z goril, které se blížily k Michaelu Sullivanovi z Wisconsin Avenue. Zabijáci se pohy-

bovali rychle a zablokovali mu na obou stranách cestu. A jako by to nestačilo, někteří z nich už měli připravené pistole, které drželi volně u boku, zatímco Řezník nebyl ozbrojený, až na skalpel v kotníkové botě.

Ani ve snu by se mu nepodařilo vyřídít čtyři takové chlapy, rozhodně ne skalpelem a pravděpodobně ani pistolí. Co tedy mohl dělat? Vyfotit si je?

„Aby bylo jasno, Řezníku, pan Maggione tě nechce *vidět*,“ řekl nejstarší z nich. „Jenom chce, abys zmizel. Čím dřív, tím líp. Třeba dneska. Myslíš, že bys to mohl pro pana Maggionea udělat? Vsadím se, že jo. Pak najdeme tvoji ženu a děti a postaráme se, aby zmizely taky.“

Michaelu Sullivanovi se hlavou honily všechny varianty a možnosti.

Možná by mohl odrovnat toho žvanila, zavřít tu hnusnou hubu jednou provždy a pořádně mu ji pořezat. Škoda by to nebyla.

Ale co ti tři další?

Třeba by se mu podařilo zneškodnit dva, kdyby byl dobrý a měl štěstí. Pokud by se k nim dostal dost blízko, aby mohl použít skalpel, což se nestane. Byli nejspíš hloupí, ale ne tak moc. Co by tedy mohl udělat? Nechtělo se mu padnout bez boje.

„Jseš dost velkej chlap, abys mě zmáknul sám?“ zavolal na žvanila. „Ty babbo?“ Použil termín gangsterů pro idiota, pro bezcenného poskoka. Snažil se mu dostat pod kůži. Vyzkoušel by cokoliv. Zdálo se, že do minuty zemře, a nebyl na to připravený.

Vrah se ponuře ušklíbl. „O tom nepochybuji. Klidně bych tě odkrouhnul sám. Ale schválně hádej, kdo je dneska *babbo*? Napovím ti. Nejspíš jsi mu dneska ráno utíral zadek.“

Řezník sáhl do kapsy mikiny a nechal ruku uvnitř.

Užvaněný zabiják okamžitě pojal podezření a zvedl ruku. Ostatní se zastavili. Všichni měli tasené zbraně, ale báli se k legendárnímu Řezníkovi přiblížit.

Mluvka pokynul mužům za Sullivanem, aby se přesunuli doprava, zatímco on a čtvrtý chlap postoupili vlevo. Tím získali volnou palebnou linii. Chytrý tah.

„Ty jeden pitomče. Tentokrát jsi to zvorál, co? Mám dotaz. Napadlo tě někdy, že skončíš takhle?“

Sullivan se tomu zasmál. „Víš ty co? Nikdy mě nenapadlo, že jednou skončím. Dokonce ani teď ne.“

„Jasně že skončíš. Hned teď a tady. Jenom se dobře dívej, dokud ti nesfouknu svíčku!“

Něco na tom bylo, to se nedalo popřít – ale pak Řezník uslyšel něco, čemu ani nemohl uvěřit.

Ozvalo se to za ním. Otočil se, aby se podíval, jestli je to skutečnost a ne jen nějaký ohavný vtip.

Někdo křičel na vzdáleném konci uličky. Připadalo mu to skoro jako nějaký ujetý *zázrak*.

Nebo nastal jeden z nejšťastnějších dnů jeho života.

Možná obojí.

Dorazila kavalerie!

Hleďme, kdo ho přišel zachránit.

Kapitola 87

„POLICIE! ZAHODŤTE všichni zbraně. Hned! Jsme policisté. Hodně pistole na zem.“

Sullivan usoudil, že jsou to detektivové – dva urostlí černoši v civilu.

Blížili se zezadu k mafiánským gorilám, které stály poblíž Třicáté první ulice a snažily se vymyslet co dál.

On také.

Byl to ale pohled na ty dva poldy. Sullivana napadlo, jestli nejsou součástí týmu pátrajícího po georgetownském násilníkovi, tedy po něm.

Vsadil by balík na to, že je to tak. On je v téhle uličce jediný, komu to zatím došlo.

Jeden z policistů už přivolával pomoc. Pak se ti dva zabijáci poblíž Wisconsin Avenue otočili – *a odešli*.

Detektivové sice drželi v rukou pistole, ale co mohli vlastně dělat?

Sullivan se skoro rozesmál, když se obrátil a pomalu zamířil k Wisconsin Avenue.

Pak se rozběhl sprintem k té rušné ulici. A že byl šílenec, smál se přitom z plných plic. Rozhodl se tvářit jakoby nic, prostě utéct. Jako za starých časů v Brooklynu, když jako kluk něco vyvedl.

Běž, Mikey, běž. Jako o život.

Co by ti poldové mohli udělat? Střelit ho do zad? Za co? Že se dal na útěk? Že byl potenciální obětí čtyř ozbrojených chlapů v zadní uličce?

Policisté křičeli, vyhrožovali mu, ale mohli se jen dívat, jak mizí v dálce. Nic legračnejšího neviděl už pěkných pár let, možná za celý život. Kavalerie přijela zachránit – *jeho*.

Veliká chyba.

Jejich.

Kapitola 88

KDYŽ JSME TOHO VEČERA se Sampsonem dorazili na policejní stanici ve Wisconsin Avenue, proudilo dovnitř a ven asi půl tuctu uniformovaných policistů. Detektiv Michael Wright konečně dospěl k závěru, že jemu a jeho partákovi možná právě uprchl hledaný georgetownský násilník a tím přišli o největší úspěch ve své kariéře. Přesto se jim podařilo posadit do cely dva muže, kteří by mohli vědět, co se stalo.

Minuli jsme se Sampsonem tři metry vysokou neprůstřelnou přepážku a zamířili k výslechovým místnostem, které se nacházely za sálem s kancelářskými kójemi pro detektivy. Pracovní prostor vypadal povědomě. Poškrábané psací stoly poseté všemožnými papíry, staré počítače a telefony z jiné éry, police až ke stropu přetéající spisy.

Než jsme vešli do výslechové místnosti, Wright nám pověděl, že ti dva muži zatím neřekli ani slovo, ale byli vyzbrojeni berettami a zaručeně se jedná o zabijáky. „Dobře se bavte,“ prohodil Wright, než jsme vešli dovnitř.

Sampson promluvil první. „Jsem detektiv John Sampson. Tohle je doktor Alex Cross. Doktor Cross je policejní psycholog a podílí se na vyšetřování série znásilnění v oblasti Georgetownu. Já jsem detektiv pověřený tím případem.“

Nuži mlčeli, ani nepronesli žádnou vtipnou poznámku k prolomení leďů. Oběma mohlo být něco přes třicet, byli svalnatí a v jednom kuse se tvářili pohrdavě.

Sampson jim položil několik otázek a pak jsme jen mlčky seděli u stolu proti těm dvěma.

Nakonec zaklepala a vstoupila asistentka přes administrativu. Přinesla Sampsonovi několik faxů, ještě teplých z přístroje.

John si je přečetl a podal mi je.

„Nevěděl jsem, že je mafie aktivní ve Washingtonu a okolí,“ řekl Sampson. „Asi jsem se mýlil. Vy dva jste mafiánští poskoci. Ani jeden z vás nemá co říct k tomu, co se stalo v té uličce?“

Neměli, jen provokativně mlčeli a předstírali, že tam nejsme.

„Doktore Crossi, třeba bychom to mohli vyřešit bez jejich pomoci. Co vy na to?“ zeptal se mě Sampson.

„Pokusíme se. Tady stojí, že John „Bagr“ Antonelli a Joseph „Kudla“ Lanugello pracují pro Maggionea z New Yorku. To by mohl být Maggione junior. Maggione senior byl ten, kdo před několika lety najal muže jménem Michael Sullivan, také známého jako Řezník, na vraždu ve Washingtonu. Pamatujete se na to, detektive?“

„Pamatuju. Odstranil čínského drogového dealera. V té době byla taky zavražděna vaše žena Maria. Pan Sullivan je teď podezřelý v tomhle případu.“

„Téhož Michaela „Řezníka“ Sullivana také podezříváme ze série znásilnění v Georgetownu a přinejmenším z jedné vraždy související s těmi znásilněními. Byl to Sullivan, koho jste zahnali do kouta v té uličce?“ zeptal jsem se mafiánských zabijáků.

Nevypadlo z nich jediné slovo. Vůbec nic. Opravdu drsní hoši.

Sampson nakonec vstal a promnul si bradu. „Tak se mi zdá, že už Bagra ani Kudlu nepotřebujeme. Co s nimi uděláme? Moment, mám nápad. Ten se vám bude líbit, doktore,“ řekl Sampson a zasmál se.

Pokynul mafiánským poskokům, aby se postavili. „Tady jsme skončili. Můžete mě následovat, pánové.“

„Kam?“ prolomil konečně mlčení Lanugello. „Ještě jste nás neobvinili.“

„Pojďte. Mám pro vás překvapení.“ Sampson kráčel před těmi dvěma a já za nimi. Zdálo se, že se jim moc nelíbí, že mě mají v zádech. Třeba si mysleli, že stále chovám zášť kvůli tomu, co se stalo Marii. Nemýlili se.

Sampson mávl na dozorce na konci chodby a ten odemkl dveře. V cele předběžného zadržení už sedělo několik zatčených čekajících na obvinění. Všichni až na jednoho byli černí. John vešel dovnitř jako první.

„Zůstanete tady,“ oznámil gorilám. „Když si to rozmyslíte a budete s námi chtít mluvit, zavolejte a dáme řeč. Tedy pokud budeme s doktorem Crossem ještě v budově. Jestli ne, promluvíme si ráno. V takovém případě přeju dobrou noc.“

Sampson několikrát zatřákal svým odznakem na mřížce cely. „Tihle muži jsou podezřelí ze série znásilnění,“ oznámil ostatním vězňům.

„Znásilnění černých žen v Southeast. Ale dejte si na ně pozor, jsou to drsňáci. Z *New Yorku*.“

Odešli jsme a dozorce za námi zabouchl dveře cely.

Kapitola 89

BYLY ČTYŘI HODINY ráno, padal studený déšť a dva mladší chlapci si mohli na zadním sedadle oči vyplakat. Stejně tak Caitlin vpředu. Sullivan vinil ze všeho toho děsivého zmatku Maggionea juniora a Cosu Nostra. Maggione za to nějak zaplatí a Sullivan se těšil na den odplaty.

Těšily se i jeho skalpel a řeznická pila.

V půl třetí ráno naložil rodinu do auta a vytratili se z domu nedaleko od Wheelingu v Západní Virginii. Bylo to jejich drahé stěhování ve čtrnácti dnech, ale on neměl na vybranou. Slíbil synům, že se do Marylandu jednoho dne vrátí, ale věděl, že to není pravda. Už měl nabídku na jejich dům. Potřeboval hotovost na uskutečnění únikového plánu.

Jemu i jeho rodině šlo o život. Když odjížděli ze svého „západáckého domova ve Virginii“, jak tomu říkal, měl pocit, že je mafie zase najde. Vrazi by mohli být hned za následující zatáčkou.

Ale projeli ji i tu další a dostali se ve zdraví z města. Brzy si propěvovali písně Rolling Stones a ZZ Top včetně dvacetiminutové verze „Legs“, až si musela jeho žena dupnout, aby ten příval hluku nasyceného testosteronem zarazila. Zastavili se na snídani v Denny's a

ještě jednou v Micky D's na toaletě a okolo třetí odpoledne dorazili někam, kde ještě nikdy nebyli.

Sullivan doufal, že nezanechali žádnou stopu, kterou by mohla mafie sledovat. Žádné drobky chleba jako v „Perníkové chaloupce“. Dobré bylo, že nikdo z jeho rodiny do téhie oblasti ještě nezavítal. Bylo to panenské teritorium bez jakýchkoliv kořenů a vazeb.

Zastavil na příjezdové cestě k viktoriánskému domu s vysokou sedlovou střechou, několika věžičkami a dokonce i vitrážovými okny.

„Miluju tenhle dům!“ zaskřehotal a přímo překypoval falešnými úsměvy a nadšením. „Vítejte na *Floridě*, děcka.“

„Fakt moc vtipný, tati,“ ozval se Mike junior ze zadního sedadla, kde se zachmuřeně choulili všichni tři chlapci.

Byli ve Floridě v Massachusetts a Caitlin i děti jen zasténaly při jeho dalších hloupých vtipech. Florida bylo ani ne tisícové městečko ležící vysoko v pohoří Berkshires. Když nic jiného, byly tam alespoň okouzlující horské vyhlídky. A na příjezdové cestě nečekali zabijáci mafie. Co víc si mohli přát?

„Dokonalé. Co by mohlo být lepšího?“ opakoval Sullivan stále dětem, když začali vybalovat.

Proč tedy Caitlin plakala, když jí ukazoval jejich nový obývací pokoj s úžasným výhledem na horu Greylock a řeku Hoosic? Proč jí lhal, když říkal: „Všechno bude zase v pořádku, moje královno, světlo mého života.“

Možná věděl, že to není pravda, a ona to nejspíš tušila také. On a jeho rodina budou jednoho dne zavražděni, třeba přímo v tomhle domě.

Pokud neudělá něco dramatického, aby tomu zabránil. A rychle. Ale co by to mělo být? Copak může zastavit gangstery?

Copak může člověk zabít mafii?

Kapitola 90

O DVĚ NOCI POZDĚJI byl Řezník znovu v pohybu. *Jen on sám.*

Měl teď plán a cestoval na jih do New Yorku. Byl napjatý a nervózní, ale prozpěvoval si se Springsteenem, Dylanem a Pink Floydy. Po celou čtyřhodinovou jízdu si nepouštěl nic jiného než staré dobré peccky. Nijak zvlášť se mu nechtělo nechávat Caitlin s chlapci v tom domě v Massachusetts, ale usoudil, že tam jsou nejspíš prozatím v bezpečí. Pokud ne, udělal pro ně, co mohl. Víc než jeho otec kdy udělal pro něj nebo jeho matku a bratry.

Okolo půlnoci konečně sjel z West Side Highway a zamířil nejkratší cestou k Morningside Apartments ve Sto sedmé západní ulici. Už v tom hotelu jednou bydlel a věděl, že je dost odlehlý nato, aby vyhovoval jeho požadavkům. Také se mu docela hodilo, že dvěma blízkými stanicemi vedly čtyři linky metra.

Vzpomněl si, že v pokojích není klimatizace, ale na tom v listopadu nezáleželo. Spal jako dítě v bezpečí matčina lůna. Když se v sedm probudil pokrytý tenkou vrstvou potu, jeho mozek se soustředil na jedinou myšlenku: *odplatu Maggioneovi juniorovi*. Nebo na možná ještě lepší ideu: *přežití zdravějších a silnějších*.

Kolem deváté ráno nastoupil do metra, aby prověřil několik možných míst pro spáchání vražd, které chtěl uskutečnit v blízké budoucnosti. Měl seznam lidí a přemýšlel, zda má někdo z těch mužů a dvou žen tušení, že je prakticky mrtvý, že jen on rozhoduje, kdo bude žít a kdo zemře, kdy a kde.

Večer okolo deváté se rozjel do Brooklynu, jeho dávného rajónu. Zamířil přímo do čtvrti Maggionea juniora, do Carroll Gardens.

Přemýšlel o svém tehdejšímu parťákovi Jimmym Kloboukovi a docela se mu po něm stýskalo. Bylo mu jasné, že Maggioneův otec ho už nejspíš nechal oddělat. Někdo to rozhodně udělal a pak nechal tělo zmizet, jako by se Jimmy nikdy nenarodil. Sullivan z toho podezíral Maggionea seniora, což z něj dělalo další Řezníkovu oběť.

Probouzel se v něm hrozný hněv. Možná měl vtek na svého otce, původního Řezníka ze Sliga, toho irského šmejda, který mu zničil život dřív, než mu bylo deset.

Odbočil do Maggioneovy ulice a musel se usmát. Mocný don stále bydlel jako středně úspěšný instalatér nebo možná místní elektrikář ve dvougeneračním domku ze žlutých cihel. A co bylo ještě překvapivější, na ulici nebyly k vidění žádné stráže.

Bud' to ho tedy junior vážně podceňoval, nebo byli jeho lidé zatraceně dobří a dokázali se výborně ukrýt. Možná mu právě teď mířil na čelo puškou odstřelovač. *Možná mu zbývalo jen několik vteřin života.*

To napětí bylo k nevydržení. Musel zjistit, co se tam děje. Stiskl tedy pořádně klakson, podruhé a potřetí, ale nestalo se vůbec nic.

Nikdo mu neprostřelil lebku. A poprvé si dovolil myšlenku: *Třeba tenhle boj přece jen vyhraju.*

Vyřešil první záhadu: Maggione junior odstěhoval svou rodinu. Maggione byl také na útěku.

Pak zastavil proud myšlenek jediným slovem: *chyba.*

Nemohl si žádnou dovolit – ani jediný chybný krok dokud to neskončí. Jestli pochybí, zemře.

Prostě.

Konec příběhu.

Kapitola 91

BYLO POZDĚ A JÁ se rozhodl projet se svým novým mercedesem. To auto jsem miloval a děti také. Dokonce i Nana, chválabohu. Přistihl jsem se, že znovu myslím na Marii. Na to dlouhé vyšetřování její

vraždy, které jsem vedl a v němž jsem *selhal*. Pátral jsem v paměti, snažil se vybavit si její tvář, slyšet zvuk jejího hlasu.

Když jsem se vrátil domů, snažil jsem se usnout, ale nešlo to. Byl jsem na tom tak špatně, že jsem sešel dolů a znovu se díval na *Deník šílené manželky*. Dokonce jsem se u blikající obrazovky řehtal jako blázen. Ten film Tylera Perryho mi dokonale kápl do noty.

Druhý den po ránu jsem zavolal do ředitelovy kanceláře Tonymu Woodsovi. Překousl jsem svou hrdost a požádal Tonyho o pomoc při vyšetřování našeho případu znásilnění a vražd. Potřeboval jsem zjistit, jestli FBI neví něco o nájemném vrahovi přezdívaném Řezník. Stačilo cokoliv, co by mohlo Sampsonovi a mně pomoci – třeba nějaké utajované skutečnosti.

„Věděli jsme, že brzo zavoláte, Alexi. Ředitel Burns s vámi bude moc rád spolupracovat. Co takhle nějaké konzultace? Nic velkého. Bude záležet jen na vás, co si zvolíte, když zase přebíráte případy.“

„Kdo tvrdí, že přebírám případy? Tohle je mimořádná situace,“ řekl jsem Tonymu. „Řezník pravděpodobně před lety zavraždil mou ženu. Nemohu ten případ nechat nevyřešený.“

„To chápu, opravdu. Pokusíme se vám pomoci, jak to jen půjde. Seženu vám, co potřebujete.“

Tony zařídil, abych mohl používat kancelář agenta, který byl mimo město, a řekl, že nikdo nebude nic namítat, když si budu chtít promluvit s analytickou a rešeršérkou FBI Monnií Donnelleyovou.

„Už jsem s ní mluvil,“ opáčil jsem.

„To víme. Monnie nám to pověděla. Teď jsme jí to povolili. *Oficiálně*.“

V následujících několika dnech jsem prakticky bydlel v sídle FBI. Ukázalo se, že toho tam mají o Michaelu Sullivanovi celkem dost. Jeho spis obsahoval i několik desítek fotografií. Problém byl však v tom, že fotky byly pět až sedm let staré a agentura zřejmě v poslední době neměla s agentem kontakt. Kam zmizel? Už jsem věděl, že Sullivan vyrostl v části Brooklynu známé jako Flatlands. Jeho otec tam byl skutečným řezníkem. Zjistil jsem dokonce jména Sullivanových starých kontaktů a přátel v New Yorku.

Informace o Sullivanově mládí byly zvláštní. Až do desáté třídy navštěvoval farní školu a byl dobrý student, i když se o to zřejmě nikdy

nesnažil. Pak školy nechal. Dal se k mafii a byl jedním z prvních Neitalů, kterým se to podařilo. Nestal se jedním z nich, ale dobře mu platili. Když mu bylo něco přes dvacet a stal se zabijákem Dominica Maggionea, vydělával šestimístné cifry. Jeho syn, současný don, Sullivan nikdy neschvaloval.

Pak začalo cosi podivného a znepokojujícího. Objevily se zprávy, že Michael Sullivan mučí a zohavuje těla obětí, že zavraždil kněze a laického učitele ze své staré školy, o nichž se tvrdilo, že zneužívají chlapce, a že stejně potrestal několik dalších. Říkalo se, že možná zabil i vlastního otce, který zmizel jednoho večera ze svého obchodu a jehož tělo se dodnes nenašlo.

Potom jako by Sullivan zcela zmizel z radaru FBI. Monnie Donnelleyová souhlasila s mým úsudkem, že se možná stal informátorem někoho v FBI. Bylo možné, že ho FBI nebo newyorská policie chrání. Nebylo ani vyloučené, že je Rezník v programu na ochranu svědků. Tak tohle že by se stalo Mariinu vrahovi?

Je práškač?

Chrání ho FBI?

Kapitola 92

JOHN MAGGIONE BYL hrdý muž, občas sice příliš pompézní a suverénní, ale ne hloupý a obvykle ani lehkomyslný. Uvědomoval si rizika, která pro něj představoval ten šílený zabiják, jehož služeb dříve využíval jeho otec, ten *Rezník*, který byl ještě ke všemu Ir. Ale dokon-

ce i jeho bláznivý fotr se pokusil Michaela Sullivana zbavit, jakmile si uvědomil, jak je nebezpečný a nepředvídatelný. Ted' bude ten úkol dokončen a musí se to udělat pořádně.

Maggione věděl, že Sullivan se stále volně pohybuje, a proto z bezpečnostních důvodů odstěhoval svou rodinu z domu v jižním Brooklynu. Bydleli ted' na střeženém místě v Mineole na Long Islandu. Právě ted' tam byl s nimi.

Byl to cihlový dům v koloniálním slohu na břehu moře, v tiché slepé ulici. Měl vlastní přístaviště na kanálu a rychlý motorový člun *Cecilia Theresa* pojmenovaný po jeho první dceři.

Poloha jeho sídla byla celkem všeobecně známá, a tak nechal zabezpečit brány a zdvojnásobil počet osobních strážců. Měl dobrý pocit, že je rodina v bezpečí. Řezník pracoval koneckonců sám. Jakou škodu by mohl napáchat? Jakou *další* škodu?

Junior měl v plánu zajít před polednem, do práce a pak se jako vždy zastavit ve společenském klubu v Brooklynu. Bylo pro něj důležité zachovat si tvář. Kromě toho si byl jistý, že má všechno pod kontrolou. Jeho lidé ho ujistili, že Sullivan brzy zemře a jeho blízcí s ním.

V jedenáct dopoledne ale plaval v krytém bazénu ve svém sídle. Uplaval už třicet délek a chtěl jich zvládnout ještě padesát.

Na lehátku začal zvonit jeho mobil.

Poblíž nikdo nebyl, takže musel vylézt z vody a vzít hovor sám. „Jo? Co je?“

„Maggione.“ Uslyšel na lince mužský hlas.

„Kdo to, sakra, je?“ zeptal se, i když znal odpověď.

„Čistě náhodou Michael Sullivan, šéfe. Ten parchant má ale drzost, co?“

Maggionea šokovalo, že mu ten šílenec znovu volá. „Myslím, že bychom si měli promluvit,“ řekl zabijákovi.

„Už *mluvíme*. A víš proč? Poslal jsi na mě vrahy. Nejdřív v Itálii. Pak se přiblížili k mému domu v Marylandu. Stříleli na moje děti. Potom se objevili ve Washingtonu a hledali mě. To proto, že jsem nebezpečný živel? Ty jsi nebezpečný, juniore. To ty bys měl zemřít!“

„Poslouchejte, Sullivane –“

„Ne, ty poslouchej, ty kreténe. Poslouchej mě, juniore! Za chvilku dorazí do tvé pevnosti balíček. Rozbal si ho, šéfe. *Jdu po tobě!* Nemů-

žeš mě zastavit. Nic a nikdo mě nemůže zastavit. Jsem šílenec, víš? Zkus si to zapamatovat. Jsem ten nejšílenější parchant, kterého jsi kdy potkal nebo o kterém jsi slyšel. A brzo se znova setkáme.“

Pak Řezník zavěsil.

Maggione junior si oblékl župan a šel do přední části domu. Nemohl uvěřit svým očím. *FedEx právě doručoval zásilku!*

To znamenalo, že by ten zatracený magor Sullivan mohl zrovna teď pozorovat dům. Bylo to možné? Mohly by se jeho výhrůžky splnit?

„Vincente! Mario! Pohněte zadnicemi!“ zařval na své osobní strážce, kteří vyběhli z kuchyně se sendviči v rukou.

Poslal jednoho ze svých mužů, aby balíček otevřel někde venku.

Po několika mučivých okamžicích ten muž zavolal: „Jsou to *fotky*, pane Maggione. A ne zrovna z rodinného alba.“

Kapitola 93

„MOŽNÁ JSME HO NAŠLI, ČLOVĚČE.“

Zena jménem Emily Corrová skončila své ranní sezení a odešla za svou prací učitelky, snad s trochu vyšším sebevědomím. Právě mi volal Sampson. Velký John obvykle nemluvil vzrušeně, takže to muselo být něco velkého.

A ukázalo se že opravdu.

Později odpoledne jsme s Johnem dorazili do Flatlands v Brooklynu. Pokračovali jsme do místní hospody U Tommyho.

Když jsme do toho čistého a spořádaného baru vstoupili, bylo tam skoro prázdné až na drsně vypadajícího irského barmana a pomeššího, dobře stavěného chlapa okolo pětácti, který seděl na vzdáleném konci nablýskaného mahagonového barového pultu. Jmenoval se Anthony Mullino a byl to grafik pracující na Manhattanu a dávný přítel Michaela Sullivana.

Přisedli jsme si k Mullinovi každý z jedné strany.

„To je milý,“ řekl a usmál se. „Nebojte se, chlapi, já vám neuteču. Přišel jsem dobrovolně, na to nezapomínejte. Dva mí strejdové dělají tady v Brooklynu poldy. Ověřte si to, jestli chcete.“

„Už jsme to udělali,“ opáčil Sampson. „Jeden je v důchodu a bydlí v Myrtle Beach a druhého suspendovali.“

„No, i tak to jsou strážci zákona.“

Představili jsme se a Mullino si byl nejdřív jistý, že Johna odněkud zná, ale nemohl přijít odkud. Přiznal, že sledoval případ šéfa ruské mafie přezdívaného Vlk, na kterém jsem chvíli pracoval, když jsem byl v FBI, a jehož část se odehrála právě v New Yorku.

„Taky jsem o vás četl v nějakém časopisu“ řekl. „Kterej časopis to byl?“

„Já tu reportáž nečetl,“ odpověděl jsem. „Byl to *Esquire*.“

Mullino ten vtip pochopil a reagoval smíchem připomínajícím zrychlený záchvat kašle. „Jak jste se vlastně dozvěděli o mně a Sully. Už je to všechno dávná minulost.“

Sampson mu pověděl něco z toho, co jsme věděli – že FBI nainstalovala odposlouchávací zařízení do společenského klubu, kam často chodil John Maggione. Věděli jsme, že si Maggione objednal zavraždění Sullivana, nejspíš kvůli jeho neortodoxním metodám, a že se Řezník pomstil. „FBI se vyptávala okolo Bay Parkway a vynořilo se vaše jméno.“

Mullino ani nepočkal, až Sampson domluví. Všiml jsem si, že při řeči neustále pohybuje rukama. „Jo, společenskej klub v Bensonhurstu. Byli jste tam? Stará italská čtvrť. Většinou dvouposchod'ový domy s obchody. Zažila už lepší časy, ale pořád je docela pěkná. Sully a já jsme vyrostli nedaleko odtamtud.“

Ale jak do toho zapadám já? Nechápu to, neviděl jsem Mikea už celý léta.“

„Ve spisech FBI stojí, že jste jeho přítel,“ vysvětlil jsem.

Mullino zavrtěl hlavou. „Když jsme byli kluci, kamarádili jsme se. Ale to už je dávno, chlapi.“

„Přátelili jste se až do svých dvaceti. A on je s vámi stále v kontaktu,“ řekl jsem. „Aspoň takové mám informace.“

„No jo, ty přání k Vánocům,“ zasmál se Mullino. „Sám to nechápu. Sully je složitější člověk, naprosto nevyzpytatelný. Sem tam mi pošle nějakou gratulaci. O co vlastně jde? Nejsem snad v maléru?“

„Víme, že nejste v žádném spojení s mafií, pane Mullino,“ promluvil Sampson.

„To rád slyším, protože je to pravda. Vlastně mám plný zuby toho, jak všichni házejí nás Italy do jednoho pytle. A víte proč? Protože je to v televizi.“

„Tak nám povězte o Michaelu Sullivanovi,“ vybídl jsem ho. „Potřebujeme slyšet všechno, co o něm víte. I věci z těch starých časů.“

Anthony Mullino si objednal od samotného majitele Tommyho McGoeyho další pití – minerálku. Pak bez dalšího pobízení spustil.

„Povím vám zábavnou historku. Na základce jsem býval Mikeyův ochránce. Byla to škola Neposkvrněného početí. Irští křesťanští bratři. V naší čtvrti si člověk musel vyvinout docela dobrý smysl pro humor, aby se vyhnul každodenním rvačkám. Sullivan tehdy moc smyslu pro humor neměl. Taky se hrozně bál, že mu někdo vykopne přední zuby. Myslel si, že z něj jednou bude filmová hvězda nebo něco takového. Přísahám bohu, že je to pravda.“

Mullino řekl, že Sullivan se později změnil. „Zdrsněl a začal být záladný jako had. Ale vytvořil si docela dobrý smysl pro humor, aspoň na Ira.“

Naklonil se k baru a ztišil hlas. „V deváté třídě zabil chlapa. Jmenoval se Nick Fratello, pracoval v trafice a dělal bookmakera. V jednom kuse Mikeyho otravoval, dával mu pořádně zabrat. Jen tak, bezdůvodně. Tak ho Sully zapíchl nožem. Tím upoutal pozornost mafie, Maggionea osobně. Mluvím o Maggioneovi *seniorovi*.

Tenkrát se začal Sully objevovat ve společenském klubu v Bensonhurstu. Nikdo přesně nevěděl, co dělá, ani já ne, ale najednou nosil po kapsách peníze. V sedmnácti nebo v osmnácti si koupil pontiac

Grand Am, a to už byla nějaká kára. Maggione junior ho od začátku nenáviděl, protože si získal respekt jeho otce.“

Mullino pohlédl ze Sampsona na mě a udělal gesto, jako by se ptal: *Co vám mám ještě říct? Už můžu jít?*

„Kdy jste viděl Michaela Sullivana naposledy?“ zeptal se ho Sampson.

„Naposledy?“ Mullino se napřímil a dal najevo, jak moc se snaží vzpomenout. Ruce mu zase začaly poletovat vzduchem. „Myslím, že to bylo na svatbě Kate Garganové v Bay Ridge. Před šesti nebo sedmi lety. Nevzpomínám si, že bych ho od té doby potkal. Ale vy máte nejspíš celej můj život natočený na video, co?“

„Možná, pane Mullino. A kde je Michael Sullivan teď? Co ta přání k Vánocům? Odkud je posílal?“

Pokrčil rameny a rozhodil ruce, jako by ho ten rozhovor trochu rozčiloval. „Bylo to jenom pár pohledů. Myslím, že přišly z New Yorku. Z Manhattanu? Nebyla na nich zpáteční adresa, pánové. To vy mi povězte, kde je Sully dneska.“

„Přímo tady v Brooklynu, pane Mullino,“ odpověděl jsem. „Setkal jste se s ním předevčírem večer v Chesterfield Lounge ve Flatbush Avenue.“ Pak jsem mu ukázal jeho fotografii s Michaelem Sullivanem.

Mullino opět pokrčil rameny a usmál se. O nic nešlo – jenom jsme ho přistihli při lži. „Býval to můj kámoš. Zavolal mi, chtěl si popovídat. Co jsem měl dělat? Odprásknout ho? To by nebyl nejlepší nápad. Proč jste ho tam nesebrali?“

„Smůla,“ řekl jsem. „Agent, který vás sledoval, nevěděl, jak teď Sullivan vypadá. Zmátl ho ten sestřih, vzhled pankáče ze sedmdesátých let. Takže se vás zeptám znova. Kde teď Sully je?“

Kapitola 94

MICHAEL SULLIVAN porušoval časem prověřené zvyky a nepsané zákony rodiny a dobře to věděl. A chápal, jaké to může mít následky. Ale oni to šílenství rozpoutali. Usilovali mu o život před očima jeho dětí.

Ted' se s tím chystal skoncovat, nebo snad zemřít, až se o to pokusí. Každopádně to bude parádní jízda.

V sobotu v půl jedenácté dopoledne řídil dodávku společnosti UPS, kterou ukradl ani ne před dvaceti minutami. Nejdřív FedEx, ted' UPS – aspoň nikoho nediskriminoval. Řidič ležel vzadu a ze všech sil se snažil zotavit z proříznutého hrdla.

Na palubní desce se vyjímala fotografie jeho přítelkyně, nebo manželky. Ta dáma byla skoro stejně ošklivá jako řidič sám. Řezníkovi byla ta náhodná vražda naprosto lhostejná. K cizím lidem nic necítil a popravdě řečeno, cizí mu byli všichni, po většinu času dokonce i jeho rodina.

„Hej, ty vzadu, jsi v pořádku?“ překřičel randál dodávky.

Žádná odpověď.

„Myslel jsem si to, kámo. Ale nedělej si starosti, poštu nesmí nic zastavit. Déšť, sníh, kroupy ani smrt.“

Velkou hnědou dodávku zastavil před středně velkým rančerským domem v Roslynu. Pak vytáhl z kovového regálu za sedadlem řidiče několik objemných přepravek. Zamířil chvatně k domovním dveřím, jak to Hoši v hnědém pokaždé dělají v televizi, dokonce si hvízdal veselou melodii.

Řezník stiskl zvonek, čekal a dál si pohvizdoval. Hraju to dokonale, pomyslel si.

Z domovního telefonu zazněl mužský hlas. „Co je? Kdo je tam? O co jde?“

„UPS. Balíček.“

„Nechtě to venku.“

„Potřebuju podpis, pane.“

„Povídám, nechtě to venku, jasný? Podpis není problém. Prostě to tam položte. Sbohem.“

„Promiňte, ale to nemůžu, pane. Je mi líto. Jenom dělám svoji práci.“

Telefon mlčel. Uběhlo půl, tři čtvrtě minuty. Možná bude potřeba plán B.

Nakonec přišel ke dveřím obrovský chlap v černé mikině značky Nike. Vypadal hrozivě, což dávalo smysl. Hrával totiž americký fotbal za New York Jets a Miami Dolphins.

„Máte něco s ušima?“ zeptal se. „Povídal jsem, abyste ten balíček nechal na verandě. Capisce?“

„Ne, pane, vlastně jsem irský Američan. Prostě tady tu cennou zásilku nemůžu nechat bez podpisu.“

Podal bývalému fotbalistovi elektronický blok a ten do něho vztekle načmáral své jméno.

Řezník si ho přečetl. *Paul Mosconi*, shodou okolností mafiánský poskok, který si vzal mladší sestru Johna Maggionea. Bylo to *tolik* proti pravidlům, ale copak ještě nějaká platí? V mafii, vládě, církvích, v celé poblázněné společnosti?

„Není to nic osobního,“ řekl Řezník.

Prásk.

Prásk.

Prásk.

„Je po tobě, Paule Mosconi. A velký šéf na mě bude mít pořádný vztek. Mimochodem, býval jsem fanda Jets. Ted' ale fandím Nové Anglii.“

Pak se sklonil a několikrát rozřízl mrtvému obličej skalpelem. Křížem mu pořezal hrdlo, přímo na ohryzku.

Z obývacího pokoje vystrčila hlavu žena s natáčkami na hlavě a začala ječet. „Pauli! Pauli, proboha! Ach Pauli, ach Pauli! Ne, ne, ne!“

Řezník vystříhl pološílené vdově svou nejlepší poklonu.

„Pozdravujte ode mě bratra. To *on* vám tohle způsobil. Pauliho zabil váš velký bráška, ne já.“ Obrátil se k odchodu a pak se znovu otočil. „Cítím s vámi.“

A ještě jednou se uklonil.

Kapitola 95

TO BY MOHLO BÝT ONO. Konec dlouhé a klikaté cesty vedoucí od Mariiny smrti.

Sampson a já jsme se rozjeli po Long Island Expressway na sever až na samý konec Long Islandu. Pokračovali jsme po Route 27 a konečně našli vesnici Montauk. Do té doby pro mě znamenala jen jméno, které jsem občas někde zaslechl nebo přečetl. Teď se tam podle Anthonyho Mullina ukrýval Michael Sullivan se svou rodinou. Údajně se tam měli nastěhovat právě dnes.

Po dvacetiminutovém hledání v postranních uličkách jsme našli ten správný dům. Když jsme dorazili na danou adresu, na trávníku před domem si házeli balonem dva kluci. Blondáci, irské typy. Docela dobří sportovci, hlavně ten menší. Přítomnost dětí nám však mohla celou věc značně zkomplikovat.

„Myslíš, že tam fakt bydlí?“ zeptal se Sampson, když vypnul motor. Byli jsme nejméně sto metrů od baráku a z velké části mimo dohled. Nechtěli jsme riskovat.

„Mullino říkal, že se často stěhuje. Prý to ví jistě. Věk těch dětí odpovídá. Měl by tam být taky nejstarší syn Michael junior.“

Přimhouřil jsem oči, abych lépe viděl. „Auto na příjezdové cestě má marylandskou značku.“

„To zřejmě nebude náhoda. Předpokládá se, že Sullivan žil někde v Marylandu, než se dal i s rodinou na útěk. Dává to smysl, měl blízko do Washingtonu. To vysvětluje ta znásilnění. Jednotlivé kousky do sebe začínají zapadat.“

„Děti si nás ještě nevšimly. Doufejme, že ani Sullivan. Budeme se snažit, aby to tak zůstalo, John.“

Rozjeli jsme se a Sampson zaparkoval o pár ulic dál. Pak jsme si vzali z kufru brokovnice a pistole. Ponořili jsme se do lesíku za řadou skromných domků, které však měly výhled na oceán. V domě, kde bydlel Sullivan, byla tma, a zatím jsme nespátřili nikoho jiného.

Ani Caitlin Sullivanovou, ani Michaela Sullivana. Pokud se nacházeli uvnitř, drželi se dál od oken. To dávalo smysl. Věděl jsem, že Sullivan umí dobře střílet z pušky.

Posadil jsem se zády ke stromu, pušku jsem si položil na klín a schoulil se proti chladu. Začal jsem promýšlet, jak dostat Sullivana a neohrozit přitom jeho blízké. Bylo to vůbec proveditelné? Po chvíli jsem se znovu vrátil v myšlenkách k Marii. Přiblížil jsem se konečně k vyřešení její vraždy? Nevěděl jsem to jistě, ale měl jsem pocit, že tomu tak je. Nebo jsem si to jen moc přál?

Vyndal jsem peněženku a vytáhl z průhledného pouzdra starou fotografii. Stále se mi po ní každý den stýskalo. Maria bude v mých vzpomínkách pořád třicetiletá. Taková škoda promarněného života.

Ale teď mě přivedla sem. Proč bychom se jinak vypravili se Sampsonem sami dopadnout Řezníka?

Protože jsme nechtěli, aby se někdo dozvěděl, co s ním chceme udělat.

Kapitola 96

ŘEZNÍK VIDĚL RUDĚ a to obvykle nevěstilo nic dobrého pro početní stavy světové populace. Dokonce byl každou minutou rozzuřenější. Nebo spíš vteřinou. Sakra, tolik Johna Maggionea nenáviděl.

Rozptýlení mu trochu pomohlo. Čtvrť nevypadala tak, jak si ji Sullivan pamatoval. Tenkrát se mu nelíbila a teď ho nezaujala o nic víc. S lehkým pocitem déjà vu projel Avenue P a zahrnul doleva do Bay Parkway.

Pokud věděl, byla tahle oblast stále nákupním centrem Bensonhurstu. Bloky domů z červených cihel s obchody v přízemí: jihoamerické restaurace, pekárny, lahůdkářství. Některé věci se nemění.

Před očima se mu míhaly obrázky otcova obchodu: zářivě bílé stěny, mrazák s bílými smaltovanými dveřmi, háky se zavěšenými hovězími čtvrtkami, žárovky pod drátěnými kryty na stropě a všude pily. Jeho otec tam stával s rukama pod zástěrou a čekal na syna, aby ho mohl praštit.

Zahnul doprava do Osmdesáté první ulice a tam to bylo. Nikoli to staré řeznictví, něco mnohem lepšího. Pomsta, jídlo, které je nejlépe podávat horké, kouřící!

Zahlédl Maggioneův lincoln zaparkovaný na zadním parkovišti společenského klubu. Značka ACF3069. Byl si dost jistý, že je to juniorovo auto.

Chyba?

Ale čím? přemýšlel, když pokračoval dál Osmdesátou první ulicí. Je junior tak arogantní parchant, že si jezdí kam a kdy ho napadne? Je možné, že se Řezníka nebojí? Že před ním necítí respekt? Aní teď?

Nebo mu nastražil past?

Možná trochu od obojího. Arogance a klam. Charakteristické znaky světa, v němž žijeme.

Sullivan zastavil u občerstvení Dunkin' Donuts na křižovatce New Utrecht Avenue Osmdesáté šesté ulice. Dal si černou kávu a sezamovou housku, která byla trochu moučná a nevýrazná. Takový žvanec by možná uspěl někde ve Střední Americe, ale v Brooklynu neměl co pohledávat. Seděl za stolem, sledoval reflektory aut míhající se po New Utrecht Avenue a myslel na to, jak moc by si přál vejít do klubu na Osmdesáté první a spustit palbu. Ale to nebyl žádný plán, jen momentální násilná fantazie.

Samozřejmě že měl připravený skutečný plán.

Maggione junior byl už teď mrtvý a nejspíš nejen to. Sullivan se při té myšlence usmál a pak se přesvědčil, jestli se někdo nedívá a nemá ho za blázna. Nedíval, ale on blázen byl.

Znovu se napil. Káva nebyla zas tak špatná, ale horší housku ještě nejedl.

Kapitola 97

DVACET MINUT NATO se ocitl na zvoleném postavení. Tohle bylo legrační: podobné přepadení si vyzkoušel jako kluk. On, Jimmy Klobouk a Tony Mullino přeběhli po lepenkové střeše budovy poblíž společenského klubu. Za denního světla. Neohroženě.

Chtěli „navštívit“ děvče, o kterém Tony věděl, že bydlí v domě vedle klubu. Ta kočka se jmenovala Annette Bucciová. Byla to sexy italská kůstka, která už ve třinácti začala dávat klukům. Tenkrát se jako idioti dívali na *Šťastné dny* a *Laverne a Shirley*, kouřili cigarety a trávu, chodili svým fotrům na vodku a píchali o sto šest. Nikdo nemusel používat gumu, protože jim Annette řekla, že nemůže mít děti, a tak udělala z těch třech kluků ty nejšťastnější parchanty toho léta.

Tahle současná eskapáda byla mnohem snadnější, protože byla noc a měsíc v úplňku. A samozřejmě se nechystal ojet Annette Bucciovou.

Tentokrát šlo o neuzavřenou záležitost s Maggionem juniorem, záležitost, kterou otevřel už jeho otec, který oddělal jeho kamaráda Jimmyho Klobouka. Jednalo se tedy o pomstu tak sladkou, že už to Řezník málem cítil na jazyku. Přímou *viděl* Maggionea juniora umírat.

Pokud jeho plán dnes v noci vyjde, bude se o tom v okolí mluvit celá léta.

A ty fotky, které pořídí!

Naplněný vzrušením přebíhal po starých střeších a doufal, že ho někdo v nejvyšších patrech neuslyší, nepodívá se nahoru nebo dokonce nezavolá policii. Konečně stanul na střeše činžovního domu vedle budovy, kde sídlil společenský klub.

Zdálo se, že nikdo neví, že je tam nahoře. Přikrčil se a čekal, až popadne dech. Dovolil, aby se mu zpomalil tep, ale vztek neztratil. Na Maggionea? Na svého otce? Jaký v tom byl rozdíl?

Jak tam tak seděl, přemýšlel, jestli se u něho v téhle fázi života náhodou neprojevuji sebevražedné sklony. Měl teorii, že je musí mít lidé, kteří kouří, řídí opilí nebo jezdí na motorkách. Nebo zavraždí vlastního otce a hodí ho rybám v Sheepshead Bay. Takhle se přece může chovat jen sebevrah, ne?

Jako John Maggione. Byl to odjakživa hajzl. Šel po Řezníkovi. A podívejte se, co se mu stane.

Jestli ten plán vyjde.

Kapitola 98

SLEDOVÁNÍ, ČEKÁNÍ. Vrtění palci. Bylo to zase jako za starých časů, jenom z poloviny tak protivné jako tehdy.

Když jsme seděli se Sampsonem ani ne sto metrů od toho domu v Montauku na jihu Long Islandu, moje vzrušení z možnosti, že Řezníka brzy dopadneme, sílilo. Zároveň jsem se se však nemohl ubránit pocitu, že něco není v pořádku.

Možná jsem dokonce věděl, co se mi nezdá. Nikdy předtím nebyl dopaden. Pokud mi bylo známo, nikdo se k němu ani nepřiblížil. Proč jsem si tedy myslel, že ho dostaneme zrovna my?

Protože jsem drakobijce a uspěl jsem už s jinými vrahy? Protože jsem *býval* drakobijce? Protože je život nakonec spravedlivý a vrazi by měli být dopadeni? Zvlášť ten, kdo zabil moji ženu? Ne, sakra, život není spravedlivý. To jsem pochopil v okamžiku, kdy se Maria zhroutila a zemřela mi v náručí.

„Myslíš, že se sem vrátí?“ zeptal se Sampson. „O tom přemýšlíš, vid’? Myslíš si, že už je dávno v tahu?“

„Ne tak úplně. Nejedná se o to, jestli se tady Sullivan objeví nebo ne. Spíš bych řekl, že ano. Netuším, co mi vlastně dělá starosti, Johne. Jenom mám pocit... jako by to na nás někdo nastražil.“

Sampson se zachmuřil.

„Kdo by to dělal? A proč?“

„Ani na jednu z těch rozumných otázek bohužel neznám odpověď.“

Zdalo se mi, že něco není, jak má být, ale byl to jenom pocit. Jeden z mých slavných pocitů, které byly často podložené, ale rozhodně ne pokaždé.

Zatímco slunce zapadalo a ochlazovalo se, sledoval jsem několik šílených rybářů na pobřeží. Od lesíka jsme viděli až k vodě. Rybáři měli neoprénové kalhoty sahající až k hrudníku a v téhle roční době jim šlo nejspíš o makrely. Na opascích se jim houpaly háčky a pytlíky s návnadou a jeden z nich měl na své kšiltovce podivně vypadající hornickou svítilnu. Bylo velice větrno. Čím silnější fouká vítr, tím lepší je rybaření, nebo se to aspoň říká.

Napadlo mě, že také rybaříme, cíháme na každé zlo skrývající se hluboko pod hladinou. Zatímco jsem pozoroval tu zdánlivě nevinnou aktivitu na pobřeží, sklouzl jeden z rybářů pod vodu a rychle se škrábal na nohy, aby zachoval alespoň trochu důstojnosti. Ta voda musela být zatraceně studená.

Doufal jsem, že se toho večera nestane něco podobného Sampsonovi a mně.

Vlastně bychom tam ani neměli být – ale byli jsme.

Sami, nechránění.

A tenhle vrah patřil k těm nejlepším, kterým jsme kdy museli čelit. Možná byl Řezník dokonce *naprostá jednička*.

Kapitola 99

OPRAVDU JEDNODUCHÁ ZÁLEŽITOST, základní ingredience profesionální vraždy spáchané odborníkem. Tentokrát to byl kanystř vysokootanového benzínu, propan a dynamitová patrona jako roznětk. Nic složitěho na přípravu. Ale bude ten plán skutečně fungovat? To byla zásadní otázka.

Řezníkovi to tak trochu připadalo jako rošťárna – jeden z kousků, kterých se on, Tony Mullino a Jimmy Klobouk dopouštěli za starých časů, když chtěli pohoršit okolí nebo někomu vyrazit třaskavinou oko. Vlastně mu připadalo, že tohle dělá celý svůj život – páchá lumpárny, mstí se za dávná přikoi.

Na to doplatil i jeho otec, ten zvrhlý parchant. Řezník na to nerad vzpomínal, takže to uzavřel a odložil jako přečtenou knihu. Ale jedné noci, kdysi dávno v Brooklynu, rozřezal původního Řezníka ze Sliga na malé kousky a nakrmil Kevinem Sullivanem ryby v zátoc. Ty pověsti byly pravdivé. Na člunu s ním byl Jimmy Klobouk i Tony Mullino. Přátelé, kterým důvěřoval.

Toho večera to bylo v jistém smyslu stejné – šlo o pomstu. Sakra, nenáviděl Maggionea juniora dvacet let.

Po požárním žebříku slezl ze střechy budovy vedle společenského klubu. Jakmile stanul na ulici, uslyšel z podniku vycházet drsné mužské hlasy. Hrál se fotbal – Jets proti Pittsburghu na stanici ESPN. Možná že se toho chladného, zamračeného nedělního večera kromě utkání nikdo o nic jiného nezajímal. *Bollinger přihrál dozadu! Bollinger zůstal v ochranném pásmu!*

No, já jsem taky v ochranném pásmu, pomyslel si Řezník. Byl prakticky neviditelný a měl dost času si všechno připravit. A nenáviděl ty parchanty v klubu. Odjakživa je nesnášel. Nikdy ho skutečně nevzali mezi sebe. Vždycky stál trochu mimo.

Umístil vysoce hořlavou bombu ke dřevěné zdi v uličce, z níž bylo vidět do hlavní ulice. Ze svého místa spatřil dva Maggioneovy poskoky opírající se o kapotu černého cadillacu Escalade.

On viděl je, ale oni jeho ve tmavé uličce vidět nemohli.

Stáhl se dozadu a ukryl se vedle velkého kontejneru na odpadky, který páchl zkaženými rybami.

Nad hlavou mu s hromovým rachotem přelétl tryskáč American Airlines mířící na letiště LaGuardia. Skvělé načasování pro to, co se mělo stát.

Řev letadla nebyl nic ve srovnání s ohlušujícím výbuchem u zadní zdi společenského klubu; následoval křik a kletby mužů uvnitř.

A oheň! Bože! Plameny vyšlehly vysoko a požár se okamžitě rozšířil.

Zadní dveře se rozlétly a dvě gorily, Maggioneovi osobní strážci, chvatně odváděly svého šéfa mezi sebou do bezpečí, jako by byl prezident Spojených států a oni zvláštní agenti. Bodyguardi krváceli, kašlali, ale rychle se blížili k bossově autu. Rukávy si protírali oči slzící od kouře.

Sullivan vystoupil zpoza kontejneru a řekl: „Ahoj, vy pitomci! Jste k ničemu.“ Vypálil čtyři výstřely. Osobní strážci padli na zem vedle sebe, mrtví dřív, než se dotkli asfaltu. Jednomu ještě hořelo kostkované sportovní sako.

Pak doběhl k Maggioneovi juniorovi, který byl poškrábaný a popálený v obličeji. Přitiskl mu ke tváři hlaveň pistole.

„Pamatuju tě, když jsi byl ještě malý kluk, juniore. Povýšený, rozmazlený fracek. Nezměnil ses, co? Nastup do auta, nebo je po tobě. Střelím tě mezi oči, pak ti je vyříznu a nacpu do uší. Pospěš si, než mi dojde trpělivost!“

A v tom okamžiku ukázal juniorovi svůj skalpel.

„Nasedni, nebo ho použiju.“

Kapitola 100

SULLIVAN VEZL mafiánského bosse jeho vlastním autem povědomými ulicemi Brooklyn – New Utrecht Avenue, Osmdesátou šestou ulicí – a vychutnával si každou minutu té jízdy.

„Tohle je pro mě cesta do vzpomínek,“ prohlásil cestou. „Kdo to řekl, že se člověk nikdy nemůže vrátit domů? Víš kdo, juniore? Čteš vůbec knížky? No, měl jsi. Ted’ už je pozdě.“

Zajel na parkoviště u Dunkin’ Donuts na Osmdesáté šesté ulici a přemístil Maggionea do pronajatého Fordu Taurus, což byla dost mizerná kára, ale aspoň si ho na ulici nikdo nevšiml. Pak nasadil juniorovi pouta. Pevná, policejní.

„Co si myslíš, že děláš?“ zavrčel Maggione, když se mu želízka zakousla do zápěstí.

Sullivan si nebyl jistý, co má junior na mysli – výměnu aut, odpálení bomby, poslední půlhodinu? Co vlastně?

„Šel jsi po mně, pamatuješ? Tohle jsi začal ty. A já jsem tady, abych to ukončil. Tohle jsi měl udělat, když jsme byli děti.“

Don zrudl v obličeji a vypadal, jako by se o něj přímo v autě pokoušel pořádný infarkt. „Ty ses *zbláznil!* Jseš *šílenec!*“ zařval, když vyjížděl z parkoviště.

Sullivan málem zastavil uprostřed ulice. To na něj bude junior ječet jako na svého poskoka?

„Poslechni, nebudu se s tebou dohadovat o svém duševním zdraví. Jsem nájemný vrah, takže trochu blázen asi budu. Předpokládá se, že jsem cvok, chápeš? Do dneška jsem zabil padesát osm lidí.“

„Rozsekáváš lidi na kousky,“ křičel Maggione. „Jsi nevypočitatelný šílenec. Zabils mého přítele. Pamatuješ?“

„Každou zakázku jsem dokončil v termínu. Možná jsem na něčí vkus trochu neortodoxní. Ale na to rozsekávání na kusy nezapomeň.“

„O čem to mluvíš? Nejsi takový magor. Nikdo není takový magor.“

Bylo úžasné sledovat, jak Maggioneovi funguje nebo spíš nefunguje mozek. Ale junior byl i přesto chladnokrevný zabiják, takže byla na místě opatrnost. *Ted’ žádné chyby.*

„Čistě pro informaci,“ spustil Michael Sullivan, „máme namířeno na jedno molo u řeky Hudson. Jakmile tam dorazíme, pořídím několik uměleckých fotek pro tvé gangsterské kámoše. Dám jasné varování a doufám, že pak nechají mě a moji rodinu na pokoji.“

Pak Sullivan přiložil ke rtům ukazováček. „Už nemluv!“ řekl. „Začíná mi tě být trochu líto, juniore, a ten pocit nemám rád.“

„Co je mi po tom, co cítíš,“ odsekl Maggione, načež mu Sullivan zabodl do břicha vystřelovací nůž až po rukojeť a pak ho pomalu vytáhl.

„To byla jenom ukázka,“ zašeptal chraptivě. „Teprve se rozehrívám.“

Pak se mírně uklonil. „*Jsem takový magor.*“

Kapitola 101

SEDĚLI JSME SE SAMPSONEM v jeho autě a čekali, až se Řezník vrátí domů do Montauku. Počítali jsem minuty. Dříve či později musí přijet, jenomže se to ještě nestalo a my jsme byli unavení, prochladlí a upřímně řečeno zklamaní.

Okolo půl osmé se objevilo auto z pizzerie Papa John's. Ale žádný Sullivan, žádný Řezník, žádná úleva na dohled a pizza pro nás už vůbec ne.

„Budeme si o něčem povídat,“ navrhl Sampson, „abychom nemysleli na jídlo. A na zimu.“

„Právě myslím zase na Marii, jak tady tak sedím a mrzne mi zadek,“ řekl jsem a díval se, jak vlasatý mladík z pizzerie nasedá do auta a odjíždí. Hlavou mi prolétlo, že by Sullivan mohl toho poslíčka použít k tomu, aby doručil své ženě vzkaz. Došlo k tomu právě teď? *Nemohli bychom s tím nic dělat.* Ale stalo se to?

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenal Sampson.

„Události posledních dvou měsíců mě hodně vrátily do minulosti. Domníval jsem se, že jsem možná truchlil dost, ale možná ne. Moje terapeutka si to aspoň myslí.“

„Tenkrát jsi měl dvě malé děti, o který ses musel postarat. Třeba jsi měl moc práce na to, abys mohl jaksepatří truchlit. Pamatuju si, že jsem občas zašel večer k vám domů. Nikdy ses nechystal do postele. Pracoval jsi na případech vražd. Snažil ses být táta. Vzpomínáš si na ten ochrnutý nerv ve tváři?“

„Teď když o tom mluvíš tak jo.“

Nějakou dobu po Mariině smrti jsem trpěl nepříjemným tikem. Jeden neurolog v nemocnici Johnse Hopkinse mi řekl, že zmizí sám, nebo ho budu mít celá léta. Za nějakých čtrnáct dní byl pryč, ale ukázalo se, že mi pomáhal v práci. Děsil obviněné, které jsem vyslýchal.

„Tenkrát sis moc přál dopadnout Mariina vraha, Alexi. Pak jsi začal být posedlej případy vražd a to z tebe udělalo fakt dobrého detektiva, teda aspoň podle mého názoru. Začal ses soustředit na to, jak být drakobijce.“

Připadal jsem si jako u zpovědi. John Sampson byl můj kněz. Žádná novinka.

„Nechtěl jsem na ni pořád myslet, takže jsem se asi musel upnout na něco jiného. Na děti, na práci.“

„A tentokrát už jsi truchlil dost, Alexi? Je to za tebou? Nebo brzo bude?“

„Upřímně řečeno nevím, John. Právě se na to snažím konečně přijít.“

„Co když teď Sullivana nechytíme? Co když nám uteče? Třeba se to už stalo.“

„Myslím, že se kvůli Marii už tolik trápit nebudu. Je pryč už dlouho.“ Odmlčel jsem se a zhluboka nadechl. „Nemyslím si, že to byla moje vina. Když na ni ten hajzl vystřelil, nemohl jsem udělat nic.“

„No jo,“ povzdechl si Sampson.

„No jo,“ zopakoval jsem po něm.

„Ale úplně jistěj si nejseš, co? Neznělo to dost přesvědčivě.

„Na sto procent ne.“ Pak jsem se zasmál. „Ale kdybychom ho dneska večer dopadli a já mu třeba vystřelil mozek z hlavy, byli bychom si konečně kvit.“

„Proto jsme tady, kamaráde? Abychom mu vystřelili mozek z hlavy?“

Ozvalo se zaklepání na okénko auta a já sáhl po pistoli.

Kapitola 102

„CO TEN TADY dělá?“ vyhrkl Sampson.

Vedle auta nestál nikdo jiný než Tony Mullino. Co ten pohledává tady v Montauku?

Pomalu jsem stáhl okénko v naději, že získám odpověď, možná celou hromadu odpovědí.

„Kdybych byl Sully, byli byste už oba mrtví,“ prohlásil s hlavou skloněnou ke straně.

„Ne, vy byste byl mrtvý,“ opáčil Sampson. Pomalu se na Mullina usmál a ukázal mu svůj glock. „Asi před dvěma minutama jsem si všimnul, že se blížíte zezadu. Alex taky.“

Já tedy ne, ale byl jsem rád, že mi kámoš stále kryje záda, protože jsem se asi trochu přestával soustředit – a tím si koledoval o kulku. Nebo něco horšího.

Mullino si mnul ruce o sebe. „Dneska večer je děsná kosa.“ Počkal a pak to zopakoval: „Povídám, že mrzne jako na Sibiři.“

„Naskočte si,“ vybídl jsem ho. „Pojďte dovnitř.“

„Slibujete, že nás nestřelíte do zad?“ zeptal se Sampson.

Mullino zvedl obě ruce a zatvářil se buďto zmateně, nebo polekaně. Někdy to u něj bylo těžké poznat. „Ani u sebe nemám zbraň. V životě jsem ji nenosil.“

„Možná byste měl, když máte takový kámoše,“ podotkl Sampson. „Přemýšlejte o tom, člověče.“

„Dobře, *člověče*,“ řekl Mullino se zlým smíchem, který mi připomněl, co je vlastně zač.

Otevřel dvířka auta a vklouzl na zadní sedadlo. Ta zásadní otázka zůstávala stále nezodpovězená. Proč tam přišel a co chce?

„On se neobjeví,“ spustil jsem, když zabouchl dvířka před zimou. „Je to tak?“

„Ne, neobjeví,“ potvrdil Mullino. „Ani se sem nechystal.“

„Vy jste ho varoval?“ zeptal jsem se. Sledoval jsem Mullina ve zpětném zrcátku. Přimhouřil oči a byla na něm patrná značná nervozita.

„Nemusel jsem ho varovat. Sully je soběstačnej, umí se o sebe dobře postarat.“ Mluvil potichu, skoro šeptem.

„To věřím,“ podotkl jsem.

„Tak co se stalo, Anthony?“ ozval se Sampson. „Kdepak je teď náš kluk? Proč jste tady?“

Mullinův hlas zněl, jako by vycházel zpod vodní hladiny. Ani jsem nerozuměl, co odpověděl.

Sampson také ne. „Musíte mluvit nahlas,“ řekl a obrátil se. „*Slyšíte mě?* Asi takhle.“

„Dneska večer zabil Johna Maggionea,“ odpověděl Mullino. „Unesl ho a rozřezal. Chystal se na to už dlouho.“

V autě se rozhostilo naprosté ticho. Pochyboval jsem, že mohl říct něco, co by mě překvapilo víc. Už předtím jsem měl pocit, že je to bouda, a nemýlil jsem se.

„Jak jste se o tom dozvěděl?“ zeptal jsem se nakonec.

„Bydlím tam. Brooklyn je někdy jako maloměsto. Vždycky to tak bylo. Kromě toho mi Sully zavolal, když to bylo odbytý. Potřeboval se *pochlubit*.“

Sampson se celý otočil, aby k Tonyemu seděl čelem. „Takže si Sullivan neprijde vyzvednout rodinu? To se o ni nebojí?“

Stále jsem Mullina pozoroval ve zpětném zrcátku. Tužil jsem, co uslyším.

„To není jeho rodina,“ odpověděl. „Ani neví, kdo to je.“

„Kdo v tom domě tedy bydlí?“

„Nemám ponětí. Nějaký lidi, který vypadají jako Sullivanovi.“

„Vy pro něj děláte?“ zeptal jsem se Mullina.

„Ne, ale vždycky byl můj dobrej kámoš. To já jsem se ve škole bál, že mi někdo rozbije hubu, ne on. Sully mě vždycky chránil, tak jsem mu pomohl. Udělal bych to zas. Stejně jako jsem mu pomohl zabít toho bláznivýho fotra.“

„Proč jste sem přišel?“ chtěl jsem vědět.

„To je snadný. Požádal mě o to.“

„Proč?“

„Na to se musíte zeptat jeho. Možná proto, že má ve zvyku uklonit se po dobře odvedené práci. Víte přece, že to dělá. Ale nepřejte si to vidět.“

„Já už to viděl,“ opáčil jsem.

Mullino otevřel dveře auta, kývl na nás a zmizel do noci.

Stejně jako Řezník.

Kapitola 103

JAK ZNÍ TO STARÉ, nové či jakékoliv jiné rčení? *Život je to, co se odehrává, když tě plně zaměstnává sprádaní plánů do budoucna.*

Té noci jsem se vrátil do Washingtonu, protože jsem se chtěl vidět s dětmi a Nanou a navíc jsem měl na druhý den objednané pacienty. Nana často mluví o tom, jak je pro mě důležité pomáhat lidem; říká tomu mé prokletí. Možná má pravdu.

Měl jsem před očima obličej Michaela Sullivana a jeho malou úklonu. Ničilo mě, že se pohybuje na svobodě. Podle FBI vypsala mafie na jeho hlavu odměnu ve výši jednoho milionu dolarů a další milion na jeho rodinu. Stále jsem měl podezření, že by mohl být informátorem FBI nebo policie a že ho jedna z těch organizací chrání, ale nevěděl jsem to jistě a třeba se to nikdy nedozvím.

Jednoho večera po Sullivanově zmizení jsem seděl u piana a přehrával Jannii a Damonovi staré rokenroly. Hrál jsem skoro do deseti. Pak jsem si s dětmi promluvil o jejich matce. Zdálo se mi, že je pro to pravá chvíle.

Kapitola 104

NEVÍM PŘESNĚ, proč jsem jim o Marii vyprávěl právě teď, ale chtěl jsem, aby se o ní děti dozvěděly o něco víc pravdy.

Možná jsem chtěl, aby se tak celá záležitost uzavřela aspoň pro ně, když už jsem toho nebyl schopen dosáhnout u sebe. Nikdy jsem jim o Marii nelhal, ale něco jsem jim zatajil a... Ne, v jedné věci jsem jim lhal. Pověděl jsem Damonovi a Jannii, že jsem u toho nebyl, když byla zastřelena, ale že jsem se dostal ke svatému Antonínovi, ještě než zemřela, a vyměnili jsme si několik posledních slov. Nechtěl jsem tenkrát zacházet do podrobností, které jsem nikdy nedokázal dostat z hlavy, mluvit o zvuku výstřelů, které Marii zasáhly, jak zalapala po dechu, když dostala zásah, a jak mi vyklouzla z náručí na chodník. Taky tu byl ten nezapomenutelný pohled na krev prýštící z Mariiny hrudi a můj pocit, když jsem si uvědomil, že jsou ta zranění smrtelná. Ještě po deseti letech jsem si to vybavoval s děsivou jasností jako noční můru z minulé noci.

„V poslední době hodně myslím na vaši maminku,“ řekl jsem toho večera na terase. „Ale to vy nejspíš víte.“

Děti seděly kolem mě v očekávání, že půjde od jeden z našich obvyklých rozhovorů. „Byla v mnoha směrech výjimečná. Její oči byly živé a pokaždé upřímné. Uměla naslouchat, a to je rys dobrého člověka. Ráda se smála a těšilo ji, když se usmívali i lidé v jejím okolí. Vždycky říkala: ‚Tady je hrnek smutku a tady hrnek radosti. Který si vybereš?‘ Ona skoro pokaždé zvolila hrnek radosti.“

„Skoro pokaždé?“ zeptala se Jannie.

„Skoro pokaždé. Zamysli se nad tím, Jannie. Jsi chytrá. Vzala si mě, ne? Točilo se kolem ní tolik pěkných mladíků a ona si vybrala tohohle troubu.“

Janelle a Damon se usmáli a synek promluvil: „Mluvíme teď o naší matce proto, že se její vrah vrátil?“

„Částečně, Damone. Ale v poslední době jsem si uvědomil, že s ním mám neuzavřenou záležitost. A s vámi dvěma. *Proto* spolu mluvíme.“

Damon a Janelle mlčky poslouchali a já ještě chvíli mluvil. Nakonec mě umlčely slzy. Myslím, že to bylo poprvé, co mě viděli plakat pro Marii. „Tolik jsem vaši matku miloval. Bylo to, jako by byla částí mého těla. A asi ji pořád miluju. *Určitě*.“

„Kvůli nám?“ zeptal se Damon. „Je to i naše vina, ne?“

„Jak to myslíš, zlatíčko? Asi jsem tě nepochopil,“ řekl jsem Damonovi.

„Připomínáme ti ji. Připomínáme ti maminku každý den. Pokaždý, když se na nás podíváš, si vzpomeneš, že už není mezi námi. Že je to tak?“

Potřásl jsem hlavou. „Třeba je na tom něco pravdy, ale připomínáte mi ji v dobrém, to mi věřte. Jsem tomu moc rád.“

Čekali, že jim toho povím víc, a nespouštěli ze mě oči, jako bych jim mohl náhle utéct.

„V našem životě se hodně změnilo,“ pokračoval jsem. „Teď máme Aliho. Nana stárne. Já se zase starám o pacienty.“

„Baví tě být psycholog?“ zeptal se Damon.

„Baví. Zatím.“

„*Zatím*. To seš celej ty, tati,“ ozvala se Jannie.

Zasmál jsem se, ale nesnažil se o pochvalný komentář toho, co Jannie právě řekla. Netrpěl jsem averzí vůči komplimentům, ale všechno má svůj čas. Když jsem četl životopis Billa Clintona, neubránil jsem se dojmu, že když se přiznává k tomu, jak ublížil své ženě a dceři, žádá zároveň čtenáře o odpuštění. Nedokázal tomu odolat snad proto, že tolik touží po lásce. A z toho možná pramení jeho empatie a soucit.

Konečně jsem se odhodlal k tomu nejtěžšímu. Pověděl jsem Jannii a Damonovi, co se stalo Marii. Prozradil jsem dětem pravdu tak, jak jsem ji znal. Podělil jsem se s nimi o většinu podrobností Mariiny smrti a přiznal, že jsem byl s ní, když se to stalo, viděl jsem ji umírat, cítil její poslední vydechnutí na tomto světě, slyšel její poslední slova.

Když jsem domluvil, když už jsem nemohl dál, Jannie zašeptala: „Dívej se na řeku, tati, na to, jak proudí. Řeka je pravda.“

To byla moje mantra pro děti, když byly malé a Maria s námi nebyla. Vodil jsem je k řekám Anacostia a Potomac, díval se s nimi na jejich hladinu a říkal: „Sledujte řeku... řeka je pravda.“

Nebo se pravdě ze všeho nejvíc blíží.

Kapitola 105

V POSLEDNÍCH DNECH jsem si připadal zvláště precitlivělý a zranitelný a zároveň plný života.

Bylo to dobře i špatně.

Skoro každé ráno jsem kolem půl šesté posnídal s Na-nou. Pak jsem se proběhl do kanceláře, převlékl se a už o půl sedmé jsem byl připraven na první sezení.

V pondělí a ve čtvrtek byla mou první pacientkou Kim Staffordová. Pokaždé mi dalo dost práce vyloučit ze sezení osobní pocity – možná mi chyběla praxe. I když někteří mí kolegové mi vždy připadali příliš nezaujatí, rezervovaní a odtazití. Co si o tom měli jejich pacienti a ostatní lidské bytosti myslet? *Ale to je v pořádku, že jsem citlivý asi jako turín. Jsem přece psychoterapeut.*

Chtěl jsem to dělat po svém, používat ve své práci pocity a soucit spíš než empatii; cítil jsem potřebu porušovat pravidla, být neortodoxní. Jako když jsem navštívil Jasona Stemplea na jeho stanici a pokusil se mu upravit ciferník. Tomu já říkám *profesionální přístup*.

Měl jsem v rozpisu přestávku do oběda, tak jsem se rozhodl, že se spojím s Monnií Donnelleyovou v Quantiku. Sháněli informace, které by potvrdily mou teorii o Řezníkovi. Stačil jsem sotva pozdravit, když mě Monnie přerušila: „Něco pro tebe mám, Alexi. Myslím, že se ti to bude líbit. Koneckonců to byl tvůj nápad, tvoje teorie.“

Monnie mi pak pověděla, že použila moje poznámky a pomocí jednoho řadového mafiána, který byl v programu na ochranu svědků a žil teď v Myrtle Beach v Jižní Karolíně, zjistila něco nového o Sullivanově manželce.

„Sledovala jsem stopu, na kterou jsi mě přivedl, a mělš pravdu. Dovedla mě ke chlapovi, který byl na Sullivanově svatbě. Podle očekávání byla celkem skromná. Ten chlapík z Brooklynu, o kterém jsi mi pověděl, Tony Mullino, tam byl také. Sullivan si zjevně nepřál, aby hodně lidí vědělo o jeho soukromí. Matku nepozval a otec je mrtvý, jak víš.“

„Jo, zabil ho jeho syn se dvěma kámoši. Co máš o Sullivanově ženě?“

„Je to zajímavé, i když ne zrovna to, co bys čekal. Pochází z Colts Necku v New Jersey a než se seznámila se Sullivanem, pracovala jako učitelka na prvním stupni. Co ty na to? Salvátore Pistelli, ten muž v programu na ochranu svědků, řekl, že to byla milá dívka. Dojemné, vid', Alexi? Náš psychopatický zabiják má měkké srdce. Ta žena se jmenovala Caitlin Haneyová. Její rodina stále žije v Colts Necku.“

Ještě téhož dne jsme zařídili odposlouchávání telefonů v domě Caitlininých rodičů, její sestry, která bydlela v Toms River v New Jersey, a také bratra se zubařskou praxí v Ridgewoodu.

Vrátila se mi naděje. Třeba se nám ten případ přece jen podaří uzavřít a Řezníka dopadnout.

Snad se s ním znovu setkám a tentokrát se ukloním já.

Kapitola 106

MICHAEL SULLIVAN používal od doby, kdy žil v Massachusetts, jméno Michael Morrissey. To byl jeden parchant, kterého Sullivan víceméně stáhl z kůže a rozčtvrtil na počátku své zabijácké kariéry. Caitlin a chlapci si nechali křestní jména, ale vystupovali také pod jménem Morrissey. Naučili se nazpaměť historku o tom, že v posledních několika letech žili v Dublinu, kde jejich otec pracoval jako konzultant v několika irských společnostech s obchodními vazbami na Ameriku.

Ted' působil jako „konzultant“ v Bostonu.

Druhá část byla pravdivá, protože Řezník právě získal práci díky starým kontaktům v jižním Bostonu. Tedy práci – zakázku na nájemnou vraždu.

Toho rána odešel z domu s výhledem na řeku Hoosic ve velice přijatelných devět hodin. Nasedl do svého nového lexusu a rozjel se k dálnici Massachusetts Turnpike. V kufru měl své pracovní nástroje – zbraně, řeznickou pilu a pistoli k nastřelování hřebíků.

Nepustil si žádnou hudbu a raději se ponořil do vzpomínek. V poslední době hodně přemýšlel o svých vraždách. Samozřejmě o svém otci, několika zakázkách pro Maggionea seniora a o katolickém knězi jménem Francis X. Conley. Otec Frank X léta zneužíval chlapce ze své farnosti. Mluvílo se o tom po celé čtvrti a historky byly přizdobené spoustou odporných podrobností. Sullivan nemohl uvěřit, že někteří rodiče věděli, co se děje, a přesto se tomu nepokusili nějak zabránit.

Když mu bylo devatenáct a pracoval už pro Maggionea, zahlédl náhodou kněze dole v docích, kde měl Conley zakotvený malý rybářský člun. Někdy vzal na odpolední projížďku jednoho ze svých ministrantů. Za odměnu. Opravdu sladká prémie.

Onoho jarního dne přijel dobrý otec do doků, aby připravil člun na sezónu. Skláněl se zrovna nad motorem, když na palubu vstoupil Sullivan s Jimmym Kloboukem.

„Zdravím, otče Frankie,“ řekl Jimmy a pokřiveně se usmál. „Co kdybychom se dneska trochu projeli na člunu? Malinko si zarybařili?“

Kněz vzhlédl k těm dvěma výrostkům a zamračil se, když poznal, o koho jde. „To asi nepůjde, chlapci, loď ještě není připravená k akci.“

To Klobouka docela rozesmálo. „*Připravená k akci* – no jasně, chápu.“

Pak postoupil kupředu Sullivan. „Ale jo, je připravená. Znáte písničku „Projížďka po moři“ od Frankieho Forda? Tak takovou si my tři uděláme.“

Vypluli tedy z přístaviště a otce Franka X už nikdo víckrát nespatriil. „Ať jeho chlípna duše odpočívá v pekle,“ zažertoval Jimmy Klobouk na zpáteční cestě.

A toho rána, když mířil za svou novou prací, se Sullivanovi vybavila ta stará píseň Frankieho Forda. Vzpomněl si, jak ten směšný kněz žebral o život a pak o smrt, dokud neskončil rozřezaný jako krmení

pro žraloky. Ale hlavně zavzpomínal, jak tehdy přemýšlel, zda je možné, že zavražděním otce Franka udělal *dobrý skutek*.

Mohl by v životě udělat něco dobrého?

Nebo je skrz naskrz špatný?

Kapitola 107

KONEČNĚ DOJEL DO Stockbridge poblíž hranic států Massachusetts a New York a pomocí GPS našel ten správný dům. Byl připravený vydat ze sebe to nejhorší, být znovu Řezníkem, zasloužit si svou odměnu.

K čertu s dobrými skutky a ctnostnými myšlenkami, ať už měly dokazovat cokoliv. Vyhledal ten dům, který vypadal velice „venkovsky“ a vkusně. Nacházel se u poklidného jezírka uprostřed pozemku porostlého javory, jilmy a borovicemi. Na příjezdové cestě stálo černé porsche připomínající moderní plastiku.

Řezníkovi bylo řečeno, že v domě najde jednačtyřicetiletou ženu jménem Melinda Steinerová. Ta však měla jezdit ve drahém červeném kabrioletu mercedes. Komu tedy patří to černé porsche?

Zaparkoval za borovým hájkem vedle hlavní cesty a asi dvacet minut dům pozoroval. Kromě jiného si všiml, že jsou dveře garáže zavřené. Možná za nimi byl ten červený mercedes.

Tak znovu – komu patří to černé porsche?

Krytý silnými větvemi zvedl k očím německý dalekohled. Pak pomalu prohlédl východní a jižní okna domu, hezky jedno po druhém.

Vypadalo to, že v kuchyni nikdo není. Uvnitř bylo šero a nic se tam nehýbalo.

Stejně tmavý a zřejmě prázdný byl i obývací pokoj.

Ale někdo v domě musel být.

Objevil je v rohové ložnici v prvním patře.

Melinda nebo Mel Steinerová byla tam nahoře.

A s ní nějaký blondák. Něco přes čtyřicet, zřejmě majitel toho por-sche.

Příliš mnoho možných chyb, se kterými je třeba počítat, pomyslel si. Celá hromada.

Musel ale také započítat skutečnost, že se jeho odměna ve výši pětasedmdesáti tisíc dolarů právě zdvojnásobila, protože nikdy nezabíjel dva lidi za cenu jednoho.

Řezník zamířil k domu, pistoli v jedné ruce a krabici s nářadím ve druhé, a naplňoval ho docela dobrý pocit z téhle práce, toho dne a života, který žil.

Kapitola 108

JEN MÁLOCO V JEHO ŽIVOTĚ mohlo překonat pocit sebedůvěry ve vlastní schopnost odvést dobrou práci. O téhle pravdě přemýšlel Michael Sullivan, když se blížil k domu.

Rozhlížel se po rozlehlých pozemcích obklopujících ten bílý dům v koloniálním slohu, čítajících skoro dva hektary hájků a luk. Vzadu

viděl tenisový kurt se zeleným povrchem. Možná to byla směs značky Har-Tru, které dávali přednost tenisoří fandové v Marylandu.

Ale především se soustředil na práci, kterou měl odvést, a její dvě hlavní části.

Zavraždit někoho jménem Melinda Steinerová – a jejího milence, který teď stál zjevně v cestě.

Nenechat se při tom zabít.

Žádné chyby.

Pomalú otevřel dřevěné přední dveře domu. Nebyly zamčené. Lidé to v téhle zemi dělají často. Chyba. A byl si celkem jistý, že až vyjde nahoru, nesetká se ani s velkým odporem.

Člověk ale nikdy neví, takže nebud' domýšlivý, nebud' nedbalý a ne-dělej chytrého, Mikey.

Vzpomněl si na fiasko v Benátkách, po kterém mohl skončit v márnici se štítkem na palci u nohy. Cosa Nostra po něm pátrá všude možně a jednoho dne ho najde.

Tak proč ne dnes? Proč ne tady?

Jeho kontaktní osobou při téhle práci byl starý kamarád, ale mafie se k němu mohla snadno dostat a nalíčit Rezníkovi past.

On tomu však nevěřil.

Dnes to nebude.

Přední dveře nebyly zamčené. Kdyby nalíčili past a chtěli, aby vypadala přesvědčivě, zamkli by.

Ti dva nahoře vypadali příliš přirozeně, byli až moc soustředění jeden na druhého, Nevěřil, že by někdo – snad kromě něho – dokázal vymyslet něco takového. Páreček v ložnici šukal jako o život a rozhodně nebyl ve střehu.

Když stoupal po hlavním schodišti, doléhaly k němu potěšující zvuky jejich bohulibé činnosti. Vrzala péra v posteli, pelest narážela do zdi.

Samozřejmě to mohla být nahrávka.

Rezník o tom pochyboval, instinkty měl obvykle velice dobré. Rozhodně ho dosud udržely při životě a pomohly poslat jiné lidi na onen svět.

Kapitola 109

KDYŽ DORAZIL DO prvního patra, srdce mu bušilo mnohem rychleji, sténání a zvuky vydávané postelí zesílily a on se neubránil úsměvu.

Zvláštní myšlenka. Vybavila se mu scéna z filmu *Bokovka*, která ho tehdy úplně odrovnala. Ten menší ze dvou hrdinů, který byl v podstatě opilec, musel přinést druhému trouboví peněženku a nezbylo mu, než se vkrást do místnosti, kde se párek obtloustlých idiotů pářil jako prasata v chlívků. Byla to skvělá legrační scéna a naprosto nečekaná. Jako tohle. Aspoň pro něho.

Zahnul za roh, nahlédl do ložnice a řekl si v duchu: *Překvápko, jste oba mrtví.*

Muž a žena byli docela ve formě, svalnatí a urostlí, s pevnými zadnicemi. Společně byli docela sexy. Ve tvářích měli úsměv.

Vypadali zamilovaně. Sex je rozhodně bavil a věnovali se mu naplno. Blondýn pronikal hluboko a zdálo se, že to Melindě vyhovuje. Bylo vzrušující se na ně dívat. Měla na sobě bílé podkolenky, pro jaké měl Sullivan slabost. Dělá to pro něho, nebo pro sebe? napadlo ho.

Asi po minutě sledování si odkašlal. *Ehm, ehm. Prosím o klid v šukací síni.*

Milenci od sebe odskočili, což nebylo nic snadného kvůli propletené poloze, v níž byli spojení ještě před několika milisekundami.

„Páni – vy dva!“ řekl a mile se usmál, jako by dělal průzkum na téma nemanželských milostných poměrů nebo něco podobného. „Fakt vám to jde. Udělali jste na mě dojem.“

Vlastně se mu docela líbili, hlavně Mel. Na svůj věk vypadala moc dobře. Pěkné tělo a milý obličej, pomyslel si.

Dokonce se mu zamlouvalo i to, že se nezakryla. Podívala se na něj, jako by řikala: *Co tady děláte? Tohle je můj dům, můj románec, nic vám po tom není, ať jste kdokoliv. Zmizte!*

„Jste Melinda Steinerová, že ano?“ zeptal se a namířil na ni pistoli, ale nijak výhružně. Jaký smysl by mělo vyděsit je víc, než je nutné? Nic proti těm dvěma neměl. Nepatřili k mafii, neusilovali o život jemu a jeho rodině.

„Ano. Jsem Melinda Steinerová. Kdo jste vy? Co tady chcete?“

Byla rozhodně poněkud nedůtklivá, ale ne zcela nesnesitelná. Sakra, byl to přece *její* dům a měla právo vědět, co tam pohledává.

Udělal několik rychlých kroků do pokoje a –

Prásk!

Prásk!

Střelil blondáka do krku a do čela. Ten spadl z postele na indický kobereček na podlaze. A pak že vám dobrá forma prodlouží život.

Melinda zvedla obě ruce k ústům a hlasitě vydechla: „Ach bože.“ Nevykřikla, což znamenalo, že v tom vztahu šlo hlavně o sex. Souložili spolu, ale nebyli do sebe zamilovaní, ani trochu. Když se jí teď díval do obličeje, ani se mu nezdálo, že by měla blondáka nějak zvlášť ráda.

„Jste rozumné děvče, Melindo. Myslí vám to. On nic necítil. Nebo-lelo ho to, slibuju.“

„Byl to můj architekt,“ řekla a rychle dodala: „Ani nevím, proč vám to povídám.“

„Jste jenom nervózní. Jak by ne? Už vám nejspíš došlo, že jsem přišel zabít vás, ne vašeho bývalého milence.“

Stál asi metr od té ženy a mířil jí zhruba na srdce. Zdálo se, že se docela dobře ovládá. Musel ji za to obdivovat. Byla trochu jako on. Možná že *ona* by měla být hlavou mafie. Třeba by jí měl pomoci na ten post prosadit.

Rozhodně se mu zamlouvala a náhle ho napadlo, že nemá rád jejího manžela. Posadil se na postel a stále na ni mířil pistolí – přesně na její levou bradavku.

„Mel, jde o tohle. Tvůj manžel mě sem poslal, abych tě zabil. Zaplatil mi sedmdesát pět tisíc dolarů,“ řekl. „Teď im-provizuju, ale máš přístup ke svým penězům? Třeba bychom mohli dospět k nějaké dohodě. Šlo by to?“

„Ano,“ odpověděla. „Šlo.“ To bylo všechno.

Pár minut nato dohodu uzavřeli a jeho odměna se zečtyřnásobila. Ve světě je spousta cvoků. Žádný div, že jsou *Zoufalé manželky* tak populární, pomyslel si.

SE SAMPSONEM JSME NEBYLI v Massachusetts několik let. Od té doby, kdy jsme tam pronásledovali šíleného vraha přezdívaného „pan Smith“ v pnpadu s kódovým označením Kočka a myš. Pan Smith byl pravděpodobně ten nejlstivější psychopat, se kterým jsem se do té doby setkal. Skoro mě zabil. Takže s námi na cestě do Berkshires jelo v Sampsonově autě mnoho šťastných vzpomínek.

Cestou jsme zastavili na skvělou večeři a trochu příjemného povídání v restauraci Červený klobouk mého bratrance Jimmyho Parkera v Irvingtonu ve státě New York. Jinak to byla čistě pracovní cesta. Jeli jsme sami, bez podpory. Pořád jsem nevěděl jistě, co udělám, až Řezníka najdeme. *Pokud* ho najdeme, jestli už neuprchl.

Poslouchali jsme staré skladby Lauryn Hillové a Erykah Baduové a moc jsme o Michaelu Sullivanovi nemluvili, dokud jsme nedorazili na konec dálnice Connecticut Turnpike a nevjeli do Massachusetts.

„Tak co tady budeme dělat, John?“ prolomil jsem konečně led v tomhle tématu.

„Honit lumpa, jako vždycky,“ odpověděl. „Nic se nezměnilo, co? Ten chlap je vrah, násilník. Ty jsi Drakobijce. Já se jenom vezu s tebou.“

„Jenom ty a já? Bez místní policie, bez FBI? Nezapomeň, že jsme právě překročili hranici státu.“

Sampson přikývl. „Zdá se mi, že tentokrát je to osobní. Nebo se pleť? Navíc si ten chlap zaslouží zemřít, pokud na to dojde, což se možná stane.“

„Jo, je to osobní. Nikdy to nebylo osobnější. Bublá to ve mně už moc dlouho, musím to dovést k nějakému závěru. Ale –“

„Žádné *ale*, Alexi. Musíme to ukončit.“

Několik kilometrů jsme jeli mlčky. Ale musel jsem si se Sampsonem promluvit trochu víc. Potřebovali jsme si dohodnout nějaká pravidla.

„Nemám v úmyslu ho odstřelit – jestli tam vůbec je. Nejsem žádný mstitel, John.“

„To já vím,“ řekl Sampson. „Vím, kdo jsi, Alexi, pokud to vůbec někdo ví. Uvidíme, jak se to vyvrbí. Třeba ho ani nenajdeme.“

Okolo druhé odpoledne jsme dorazili do města Florida v Massachusetts a začali jsme hledat dům, kde jsme chtěli konečně dosáhnout Michaela Sullivana. Cítil jsem, jak ve mně sílí napětí. Další půlhodinu nám trvalo najít ten dům, který stál na svahu hory s výhledem na řeku. Chvíli jsme ho pozorovali a nezdálo se, že by tam kdokoli byl. Varoval snad Sullivana někdo?

Pokud ano, kdo by to mohl udělat? FBI? Že by byl přece jen v programu na ochranu svědků? Hlídala mu FBI záda? To oni mu pověřili, že po něm možná půjdeme?

Vrátili jsme se do centra města a najedli se v Denny's. Nad vajíčky a smaženými bramborami jsme toho se Sampsonem moc nenamluvili, což u nás nebylo obvyklé.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se nakonec, když přinesli kávu.

„Jestli ho dostaneme, bude mi líp. Tohle už musí skončit. V tom mám pravdu.“

„Tak jdeme na věc.“

Vrátili jsme se k domu. Krátce po páté odbočil na příjezdovou cestu kombík a zaparkoval přímo před verandou. *Byl to konečně on, Řezník?* Zezadu vystoupili tři chlapci a z místa řidiče pohledná tmavovláška. Bylo zjevné, že spolu dobře vycházejí. Chvilku řádili na trávníku a pak odpochovali dovnitř.

Měl jsem u sebe fotografii Caitlin Sullivanové, ale nepotřeboval jsem se na ni dívat. „Rozhodně je to ona,“ řekl jsem Sampsonovi. „Tentokrát jsme na správném místě. Tohle je Caitlin a Řezníkovi kluci.“

„Všimne si nás, jestli tady zůstaneme,“ poznamenal Sampson. „Tohle není seriál *Poldové* a on není takový blbec, aby se nechal jen tak chytit.“

„Jo, s tím počítám,“ souhlasil jsem.

Kapitola 111

MICHAEL SULLIVAN SE NEVYSKYTOVAL nikde poblíž domu v západním Massachusetts. V půl osmé večer vstoupil do desetipokojového domu ve Wellesley, v bohatém předměstí Bostonu.

Šel několik kroků za Melindou Steinerovou, na jejíž dlouhé nohy a sladký malý zadeček byl krásný pohled. Melinda to také věděla. Uměla si udržovat odstup a zároveň provokovat svou houpavou chůzí.

Vešli do široké vstupní haly, ozdobené třemi velkými lustry, které určitě vybrala Melinda nebo její dekoratérka. V jednom z vedlejších pokojů se svítilo.

„Zlato, jsem doma!“ zavolala Melinda a hlasitě hodila cestovní tašku na naleštěnou podlahu z tvrdého dřeva.

V jejím hlase se neozval ani náznak toho, že něco není v pořádku. Sebemenší varování či napětí, jen manželská dobrosrdečnost.

Je zatraceně dobrá, pomyslel si Sullivan. *Ještě ze s ní nejsem ženatý.*

Z pokoje, ve kterém běžela televize, se neozval žádný pozdrav. Ani pípnutí.

„Miláčku?“ zavolala znovu. „Jsi tam? Miláčku? Vrátila jsem se z venkova. Jerry?“

Pro toho parchanta to muselo být pořádné překvapení. *Miláčku, jsem doma. Miláčku, já pořád žiju!*

V chodbě se konečně objevil unaveně vypadající muž v pomačkané proužkové košili, boxerkách a modrých pantoflích.

Také on byl docela dobrý herec. Dělal, jako by bylo všechno v naprostém pořádku.

Ovšem jen do chvíle než spatřil, že krok za jeho milovanou ženou, kterou chtěl nechat zavraždit v jejich domě, jde Rezník.

„Hej, kdo to je, Mel? Co se to děje?“ zeptal se Jerry.

Sullivan už držel v ruce pistoli. Namířil tomu chlapovi ve spodním prádle na koule, ale pak přesunul mušku na srdce, jako by ten zákeřný parchant nějaké měl. Zavraždit manželku? Co je to za chladnokrevného hajzla?

„Změna plánu,“ oznámil Sullivan. „Co se dá dělat, to se stává.“

Jerry zvedl bez vyzvání ruce nad hlavu. Také se docela rychle probral.

„O čem to mluvíte? Co to znamená, Mel? Proč je ten člověk v našem domě? Co je zač?“

Klasické repliky v kulometném podání.

Teď byla řada na Melindě, která se rozhodla zvýšit hlas.

„To je ten, co mě měl zabít, Jerry! Zaplatil jsi mu, aby mě zavraždil, ty mizernej sráči! Jsi jenom bezcennej srab! Takže jsem ho *přeplatila*, aby zabil *tebe*. Je to tak, zlato. Asi bys mu mohl říkat nevěrný zabi-ják,“ řekla a zasmála se vlastnímu vtipu.

Nikdo jiný se nezasmál – ani Jerry, ani Sullivan. Vlastně to bylo docela legrační, ale na výbuch smíchu ne. Nebo to možná jen špatně podala, moc drsně a pravdivě.

Manžel skočil zpátky do pokoje s televizí a pokusil se zabouchnout dveře, ale neměl šanci.

Řezník byl rychlý a strčil do nich nohu v pracovní botě. Pak si je ramenem otevřel a následoval Jerryho dovnitř.

Jerry, jeho původní zákazník, byl vysoký a pupkatý manažerský typ s pleskou na temeni hlavy. V pokoji byl cítit jeho tělesný odér a doutník dýmající v popelníku u gauče. Na koberci ležela golfová hůl a několik míčků. Opravdu chlapák, tenhle muž, který zaplatil za zavraždění své ženy a teď trénoval golf, aby si dokázal, jak je klidný.

„Zaplatím vám víc, než na kolik se ona zmůže!“ zaječel Jerry. „Ať vám ta mrcha nabídla cokoliv, dám dvojnásobek! Přisahám bohu! Mám ty peníze. Jsou vaše.“

Páni, je to čím dál tím lepší, napadlo Sullivana. Dává to nový smysl hrám jako *Ber* nebo *neber*.

„Ty odpornej šmejde!“ zavrčela ze dveří Melinda na manžela. Pak vběhla dovnitř a vlepila mu políček. Sullivan si pomyslel, že je to chladnokrevná dáma, ale občas jí to prostě ujede.

Znovu se podíval na Jerryho a potom na Melindu. Zajímavý pár, to rozhodně.

„Souhlasím s Melindou,“ promluvil Řezník. „Ale na tom, co Jerry říká, taky něco je, Mel. Třeba bychom tu měli uspořádat malou aukci. Promluvíme si jako dospělí. Už žádné fackování a nadávky.“

Kapitola 112

DVĚ HODINY NA TO bylo po aukci a Michael Sullivan jel ve svém lexusu po dálnici Massachusetts Turnpike. Auto se řídilo skvěle a cesta byla hladká jako dětská prdelka, nebo se prostě cítil báječně.

Musel doladit ještě pár detailů, ale práce byla hotová. Hra *Ber nebo neber* mu vynesla tři sta padesát tisíc dolarů poslaných na účet v Národní švýcarské bance. Po pravdě řečeno se už dlouho necítil tak dobře finančně zabezpečený, ačkoliv pravděpodobně přišel o bostonský kontakt, jehož prostřednictvím tu zakázku získal. Možná se budou muset znovu přestěhovat. A nebo nastal čas, aby se osvobodil a zmizel sám, jak o tom hodně uvažoval.

Opravdu to stálo za to – tři sta padesát tisíc za den práce. Jerry Steiner přišel s vítěznou nabídkou, ale on nakonec toho tupého, protivného parchanta stejně oddělal. Melinda byla něco jiného. Líbila se mu, nechtěl jí ublížit. Ale copak měl na vybranou? Mohl ji snad nechat žít, aby mluvila? Udělal to tedy bezbolestně. Vpálil Mel kulku do týla. Pak pořídil několik snímků, aby mohl zařadit její pohledný obličej do své sbírky.

Když projížděl zatačkou nedaleko od domova, prozpěvoval si zrovna baladu „Wild Horses“ od Rolling Stones, která se mu vždycky líbila. Před ním na kopci stál jeho dům, přesně tam, kde ho nechal.

Ale co je, sakra, tohle?

Chyba?

Ale čím?

V další zatačce zhasl reflektory. Pak vjel do slepé ulice, odkud měl lepší výhled na dům a okolní pozemky.

Sakra, v poslední době nemá čas si vydechnout. Nemůže uniknout své minulosti, ať uteče sebedál.

Okamžitě si toho auta všiml. Bylo tmavomodré, možná dodge, a maskou chladiče mířilo na dům jako pistolí. Pokud dobře viděl, seděli uvnitř dva muži. Čekali na něho, o tom nebylo pochyb.

Chyba.

Jejich!

Ale kdo byli ti dva chlapi, které bude muset zabít?

Kapitola 113

TOLIK NA TOM zase nezáleželo. Byli už stejně vlastní vinou mrtví, protože se tak mizerně vyznali ve své práci. Přišli ho zabít i s jeho rodinou a teď na to doplatí vlastními životy.

Sullivan měl v kufru auta tři roky starou vinčestrovku. Udržoval ji čistou, naolejovanou a připravenou ke střelbě. Otevřel víko, vyndal zbraň a nabil ji náboji s dutými hroty.

Neměl zrovna schopnosti armádního odstřelovače, ale na střelbu ze zálohy byl dobrý dost.

Našel si postavení v lesíku mezi dvěma vysokými, načechranými jehličnany, které ho kryly svými větvemi. Pak se rychle podíval hledím na noční vidění. Místo záměrného kříže v něm byl kruh, přesně jak mu to vyhovovalo. Vlastně to byl Jimmy Klobouk, kdo ho naučil střílet na dálku. Jimmy před svým ostudným vyhazovem z armády absolvoval trénink ve Fort Braggu v Severní Karolíně.

Umístil záměrný kruh na řidičovu hlavu a lehce se dotkl prstem spouště. Bude to snadné, žádný problém.

Pak namířil na hlavu muže na sedadle pro spolujezdce. Ať byli kdokoliv, měli to spočítané.

Jakmile to skončí, bude muset vyzvednout rodinu a zmizet. Žádné další kontakty s minulostí. To byla ta chyba, že zůstali ve spojení s někým z dávné minulosti. Možná s Caitlininými příbuznými v New Jersey. Někdo je pravděpodobně vystopoval podle telefonních hovorů. Vsadil by se o cokoliv, že se to takhle stalo.

Chyba, chyba, chyba.

Caitlin je bude dělat pořád, což znamená, že bude muset odejít. Nechtělo se mu o tom moc přemýšlet, ale Caitlin to měla také spočítané. Pokud nezmizí on sám.

Spousta věcí k rozhodnutí a tak málo času.

Znovu pohnul hlavní k řidičově hlavě. Byl připravený dvakrát vystřelit a oba muži v autě budou mrtví. Jen to ještě nevěděli.

Pomalou vydechoval, dokud neměl tělo zcela nehybné a klidné.

Cítil tep svého srdce – pomalý, pravidelný, sebejistý.

Pak stiskl spoušť a noční vzduch prořízlo ostré, uspokojivé třesnutí.

Okamžik nato stiskl spoušť podruhé.

Pak potřetí a počtvrté.

To by mělo stačit.

Zabíjení skončilo a on se odtamtud musí klidit. Ať už s Caitlin a chlapci, nebo bez nich.

Ale nejdřív by měl zjistit, koho to vlastně zabil, případně pořídit několik snímků zesnulých.

Kapitola 114

SAMPSON A JÁ JSME SLEDOVALI, jak se Řezník blíží k autu. Pohyboval se nenápadně, ale možná nebyl zas tak dobrý, jak jsme si mysleli. Kráčel rychle, příkrčený a připravený na možný odpor.

Brzy zjistí, že rozstřílel dvě hromady polštářů z místního Wal-Martu, na které jsme navlékli své šaty. Krčili jsme se v lese ani ne třicet metrů za autem, které přepadl ze zálohy. Kdo měl v téhle hře navrch? Řezník, nebo my?

„Tak co dál, Alexi?“ zašeptal Sampson koutkem úst. „Je to na tobě.“

„Když to nebude nutné, nezabíjej ho,“ řekl jsem a dotkl se jeho paže. „Jenom ho zneškodni.“

„Je to na tobě,“ zopakoval John.

Načež jako by se celý svět obrátil vzhůru nohama.

Řezník se náhle otočil – ale ne naším směrem! Na druhou stranu!

„Co to má být? Co se to děje?“

Sullivan stál čelem k husté hradbě stromů na východě. Nedíval se do míst, odkud jsme se přibližovali. Nás si vůbec nevšímal.

Dvakrát po sobě rychle vypálil a já uslyšel v dálce někoho zachrop-tět.

Na okamžik se objevil muž v černém a pak padl na zem. Kdo to byl? Potom z lesa na severu vyběhlo pět dalších. Byli vyzbrojení pistolemi a krátkými samopaly.

Co byli zač?

Jako v odpověď na mou nevyslovenou otázku jeden z nich vykřikl: „FBI. Odhod' zbraň. FBI.“

Nezbaštil jsem mu to.

„Mafie!“ řekl jsem Sampsonovi.

„Víš to jistě?“

„Jo.“

Nato začal každý pálit na každého, jako bychom byli v ulicích Bagdádu a ne na venkově v Massachusetts.

Kapitola 115

MAFIÁNŠTÍ ZABIJÁCI, pokud to byli oni, stříleli i na nás. Sampson a já jsme palbu opětovali. Stejně tak Řezník.

Zasáhl jsem muže v černém kabátě ozbrojeného samopalem – svůj první terč.

Střelec se otočil kolem své osy a spadl na zem, ale znovu pozvedl samopal. Dostal zásah přímo do hrudi a zůstal nehybně ležet. Nebyl jsem to však já, kdo ho zneškodnil. Že by Sampson?

Nebo ho zabil Sullivan?

Tma představovala pro všechny vážné nebezpečí. Kulky létaly všude kolem, olovo se zavrtávalo do kmenů stromů a odráželo od balvanů. Byl to naprostý chaos a blázinec, hrůzostrašné, smrtící šílenství zuřící v temnotě.

Mafiáni vytvořili vějíř a nechali mezi sebou mezery, čímž nám zkomplikovali situaci.

Sullivan utekl doleva a kryl se ve stromech a stínech.

Se Sampsonem jsme se snažili co nejlépe schovat mezi tenkými jehličnany.

Bál jsem se, že tam zemřeme; zdálo se to celkem pravděpodobné. Na příliš malém prostoru bylo vypáleno mnoho výstřelů. Jako bychom stáli po zuby ozbrojení proti popravčí četě.

Jeden z mafiánů vyprázdnil zásobník samopalů na Řezníka. Nevěděl jsem to jistě, ale zdálo se mi, že nezasáhl cíl.

Mé tušení bylo správné, protože Sullivan náhle vyskočil a zasáhl zabijáka, když spěchal zpátky do bezpečí lesa. Střelec vykřikl a zmlkl. Domníval jsem se, že zatím padli tři mafiáni. Sampson a já jsme zranění nebyli, ale o nás tam nešlo.

Co teď? Kdo udělá další krok? Sullivan? John, nebo já?

Pak se stalo něco zvláštního – uslyšel jsem chlapecký hlas. Tenký hlásek volal: „Tati! Tati! Kde jsi, tati?“

PRUDCE JSEM OTOČIL hlavu a zahleděl se směrem k domu na kopci. Uviděl jsem, jak ze schodů před domem sbíhají dva Sullivanovi chlapci. Byli bosí a na sobě měli pyžama.

„Zpátky!“ zařval na ně Sullivan. „Vraťte se domů, vy dva! Hned!“

Pak z domu vyběhla Caitlin v županu. Pokusila se zadržet nejmladšího syna a zvedla ho do náručí. Z plných plic ječela na ty dva starší, aby se vrátili dovnitř.

Palba mezitím pokračovala, hlasité výstřely duněly nocí. Světelné záblesky ozařovaly stromy, balvany a nehybná těla v trávě.

Sullivan nepřestával křičet: „Vraťte se domů! Vraťte se! Caitlin, zažeh je dovnitř!“

Chlapci neposlechli a dál se blížili přes trávník k otci.

Jeden ze zabijáků obrátil zbraň na běžící postavy a já ho střelil z boku do krku. *Právě jsem zachránil život jednomu Sullivanovu synovi*, pomyslel jsem si. Co to znamená? Že jsme vyrovnáni za to, když přišel k nám domů a nikoho nezabil? Měl bych teď zastřelit Caitlin Sullivanovou jako odplatu za Marii?

Nic mi na tom tmavém, krví prosáklém trávníku nedávalo smysl.

Další střelec na ústupu rychle kličkoval po louce, dokud se nedostal k lesu. Pak se vrhl po hlavě do křoví. Na otevřeném prostranství zůstal poslední z nich. On a Sullivan na sebe vystřelili. Mafián se otočil kolem své osy a z rány v obličeji mu stříkala krev. Sullivan zůstal stát. Obrátil se k Sampsonovi a ke mně.

Kapitola 117

PAT – ASPOŇ PRO TU CHVÍLI. Na pár vteřin? A co se stane pak?

UVědomil jsem si, že Sampsonovo auto už nestojí jako štít mezi Sullivanem a mnou. Caitlin svírala oba mladší syny pevně v náručí. Nejstarší stál vedle ní, jako by se je snažil chránit. Hodně se podobal svému otci. Modlil jsem se, aby se do toho nerozhodl nějak vložit.

„Jsem Alex Cross,“ představil jsem se Sullivanovi. „Jednou jste přišel k nám domů. Pak jste mi zabil ženu. V roce devadesát tři, ve Washingtonu.“

„Vím, kdo jste,“ zavolal Sullivan. „A vaši ženu jsem nezabil. Svoje oběti si pamatuju.“

Pak se Řezník rozběhl k lesu. Namířil jsem mu na záda – byla by to snadná rána – ale nestiskl jsem spoušť. Nedokázal jsem to.

Do zad ne. Ne před očima jeho ženy a dětí. Za žádných okolností.

„Tati!“ vykřikl znovu jeden z chlapců, když jsme se Sampsonem vyrazili za Sullivanem. „Utíkej! Utíkej!“

„Je to vrah, Alexi,“ řekl Sampson, když jsme pádili nerovným terénem porostlým vysokou trávou a posetým kameny a kořeny stromů. „Musíme ho dostat, to dobře víš. Ten ďábel si soucit nezaslouží.“

Nemusel mi to připomínat, nechystal jsem se polevit v ostražitosti.

Ale nevystřelil jsem, když jsem mohl. Nezneškodnil jsem Michaela Sullivana, když jsem měl příležitost.

Les byl temný, ale měsíc svítil dost jasně, abychom rozeznali obrysy a několik drobnějších detailů. Možná bychom Sullivana zahlédli, ale on by také spatřil nás.

Patová situace pokračovala. Bylo jasné, že jeden z nás toho večera zemře. Věděl jsem to a doufal jsem, že to nebudu já. Ale bylo nutné to nějak ukončit. K tomuhle momentu to už dlouho směřovalo.

Přemýšlel jsem, kam běží. Jestli má nějaký únikový plán, nebo se nás chystá napadnout ze zálohy.

Nezahlédli jsme ho od okamžiku, kdy jsme překročili linii stromů. Snad byl tak rychlý, nebo zahnul jiným směrem. Jak dobře se v tom lese vyzná?

Pozoruje nás právě teď? Připravuje se ke střelbě? Vyskočí na nás zpoza stromu?

Konečně jsem zpozoroval pohyb. Někdo před námi rychle běžel. Musí to být Sullivan! Pokud to není zbývající mafiánský zabiják.

Ať to byl kdokoliv, nemohl jsem střílet. V cestě mi stálo příliš mnoho kmenů stromů a větví.

Dýchal jsem rychle a přerývaně. Nebyl jsem z formy, takže to muselo být stresem ze všeho, co se dělo. Pronásledoval jsem toho parchanta, který zabil Marii. Nenáviděl jsem ho už déle než deset let a přál jsem si, aby tenhle den nastal. Dokonce jsem se za to modlil.

Ale nevystřelil jsem, když jsem mohl.

„Kde je?“ ozval se Sampson po mém boku. Ani jeden z nás Řezníka neviděl. Teď jsme ho ani neslyšeli utíkat.

Pak jsem zaslechl řev motoru. V lese! Motor? Jaký motor?

Náhle se rozsvítily reflektory – dvě jasné oči namířené přímo na nás.

Rychle se k nám blížilo auto se Sullivanem nebo někým jiným přikrčeným za volantem. Bylo jasné, že řidič zná dobře cestu.

„Vystřel!“ zařval Sampson. „Alexi, vystřel!“

Kapitola 118

SULLIVAN MĚL V LESE ukryté auto, zřejmě pro případ nouzového úniku jako byl tenhle. Rozkročil jsem se a vypálil *jednu, dvě, tři* kulky do předního skla na straně řidiče.

Řezník jel dál!

Blížil se k nám tmavý sedan. Náhle zpomalil. Zasáhl jsem ho snad?

Běžel jsem kupředu, klopýtal přes kameny, hlasitě klel. Nepřemýšlel jsem o tom, co bych měl nebo neměl dělat, soustředil jsem se jen na to, že už to musí skončit.

Pak jsem v autě uviděl sedět vzpřímeného Sullivana – a on zase mě, že se k němu blížím. Zdálo se mi, že se mu ústa zkroutila do úšklebku, když zvedal zbraň. Padl jsem k zemi, právě když vystřelil. Vypálil znovu, ale já byl několik centimetrů mimo jeho palebnou linii.

Auto se znovu rozjelo, motor hlasitě řval.

Chvatně jsem zasunul pistoli do pouzdra a nechal ho projet kolem sebe; potom jsem mu skočil na víko kufru. Chytil jsem se po stranách a pevně se držel, obličej přitisknutý ke chladnému kovu.

„Alexi!“ uslyšel jsem za sebou volat Sampsona. „Seskoč!“

Neposlechl jsem ho – nemohl jsem.

Sullivan šlápl na plyn, ale v lese bylo příliš mnoho stromů a balvanů, takže nemohl jet moc rychle. Auto narazilo na kámen a vyskočilo do vzduchu; obě přední pneumatiky se odlepily od země. Skoro jsem spadl, ale nějakým zázrakem jsem se udržel.

Pak Sullivan dupl tvrdě na brzdu. Zvedl jsem hlavu.

Obrátil se na předním sedadle. Po zlomek vteřiny jsme se na sebe dívali ani ne z dvoumetrové vzdálenosti. Viděl jsem, že má jednu tvář od krve. Možná ho zasáhla některá z mých kulek vypálených na čelní sklo.

Objevila se jeho pistole a plamen z ní vyšlehl v okamžiku, kdy jsem seskočil z kapoty. Tvrdě jsem dopadl na zem a několikrát se převálil.

Vyhrabal jsem se na kolena. Tasil jsem rychle zbraň a namířil na auto.

Dvakrát jsem vystřelil do bočního okénka. Zuřivě jsem na Sullivana – Řezníka – řval. Chtěl jsem, aby zemřel, a přál jsem si být ten, kdo ho zabije.

Tohle musí skončit.

Hned teď' a tady.

Někdo zemře.

Někdo přežije.

Kapitola 119

ZNOVU JSEM VYSTŘELIL na tu zradu, která mi zabila ženu a mnoho dalších lidí obvykle nepředstavitelně kratým způsobem, řeznickými sekerami, pilami a noži. *Michaeli „Řezníku“ Sullivan, zemři! Zdechni, ty hajzle. Zasloužíš si smrt víc než kdokoliv na tomto světě.*

Vystupoval pomalu z auta.

Co se to děje? Co to dělá?

Belhal se směrem ke své ženě a třem synům. Po košili mu stékala krev a vsakovala se do kalhot a do bot. Pak se Sullivan svalil vedle své rodiny a přitiskl je k sobě.

Běželi jsme se Sampsonem pomalu k němu, zmatení tím, co se děje, nejistí, co máme udělat dál.

Na chlapcích a Caitlin Sullivanové jsme viděli cákance od krve. Byla to krev jejich otce, Řezníka. Když jsem se přiblížil, spatřil jsem, že vypadá omámeně, jako by měl omdlít nebo dokonce zemřít. Pak na mě promluvil: „Ona je dobrý člověk. Nevěděla, co dělám, pořád to neví. A tohle jsou hodní kluci. Odveďte je do bezpečí, daleko od mafie.“

Stále jsem ho toužil zabít a bál jsem se, že možná přežije, ale sklonil jsem zbraň. Nemohl jsem mířit na jeho ženu a děti.

Sullivan se zasmál a zničehonic namířil pistoli své ženě na hlavu. Trhnutím ji zvedl ze země. „Zahod’ zbraň, nebo ji zabiju, Crossi. Udělám to bez rozmýšlení. Zabiju ji. I ty kluky. Není to pro mě problém. Jsem už takový.“

Ve tváři Caitlin Sullivanové se nezračilo ani tak překvapení nebo šok, ale spíš hrozný smutek a zklamání tímhle mužem, kterého zřejmě milovala. Nejmladší chlapec srdceryvně křičel na otce: „Ne, tati, ne! Neubližuj mamince! Tati, prosím!“

„Odhod’ zbraň!“ zařval Sullivan.

Co jsem mohl dělat? Neměl jsem jinou možnost. Ani ve své hlavě, ani v celém etickém vesmíru. Upustil jsem glock na zem.

Sullivan se uklonil.

Pak třeskla jeho pistole.

Ucítil jsem tvrdý náraz do hrudi, který mě zpola zvedl ze země. Asi vteřinu jsem stál na špičkách. Tančil? Levitoval? Umíral?

Uslyšel jsem druhou ránu – a pak už toho moc nebylo. Věděl jsem, že umřu, že už nikdy nespátím své blízké, ale že si za to můžu jen a jen sám.

Dostalo se mi mnoha varování. Jenže jsem je vůbec neposlouchal.

Konec drakobijce.

Kapitola 120

MÝLIL JSEM SE. Neumřel jsem té noci před Řezníkovým domem, i když nemůžu říct, že bych před další kulkou uhnul.

Měl jsem ošklivá zranění a strávil jsem následující měsíc v Massachusettské všeobecné nemocnici v Bostonu. Michael Sullivan se uklonil, ale Sampson ho pak střelil dvakrát do prsou. Zemřel přímo před domem.

Nelitoval jsem ho. A to pravděpodobně znamená, že jsem se neměnil tolik, jak jsem chtěl. Pořád jsem drakobijec.

V současnosti si skoro každé dopoledne, poté co ukončím sezení s pacienty, zajdu popovídat s Adele Finalyovou. Pečuje o mě dobře. Jednoho dne jí povím o té konečné přestřelce u Sullivanova domu a o tom, jak jsem toužil po odplatě a spravedlnosti, ale nedočkal jsem se jich. Adele říká, že to chápe, ale necítí žádný soucit ani ke mně, ani k Sullivanovi. Oba vidíme zjevné propojení, které existovalo mezi Řezníkem a mnou. Nakonec jeden z nás zemřel před očima své rodiny.

„Pověděl mi, že Marii nezabil,“ svěčil jsem se Adele během jednoho sezení.

„A co má být, Alexi? Víš, že to byl lhář. Psychopat, vrah a sadista. Obyčejný šmejd.“

„Ano, to všechno a ještě mnohem víc. Ale myslím, že mu věřím. Opravdu. Jenom ještě nevím, co z toho vyplývá. Další záhada k vyřešení.“

Na dalším sezení jsme s Adele probírali cestu do Wake Forestu severně od Raleighu v Severní Karolíně. Podnikl jsem ji v novém rodinném autě, mercedesu R350. Jel jsem tam navštívit Kaylu Colesovou, promluvit si s ní a dívat se jí přitom do očí.

Kayla na tom byla skvěle po duševní i tělesné stránce a prozradila mi, že se jí život na jihu líbí ještě víc, než čekala. Oznámila mi, že v Raleighu zůstane. „Tady v Severní Karolíně je spousta lidí, kteří potřebují moji pomoc, Alexi,“ řekla. „A žije se mi tady mnohem lépe než ve Washingtonu. Chvilí tady pobud' a uvidíš.“

„Myslela to ta tvoje Kayla jako pozvání?“ zeptala se Adele po chvilce mlčení.

„Snad ano. Pozvání, o kterém věděla, že ho nepřijmu.“

„A proč?“

„Protože... Protože jsem Alex Cross.“

„A na tom se nic nezmění, že ne? Jenom se ptám. Nikoli jako terapeutka, Alexi, ale jako tvá přítelkyně.“

„To sám netuším. Chci ve svém životě pár věcí pozměnit. Proto jsem tady. Kromě skutečnosti, že se mi s tebou docela dobře plká. Tak jo, odpověď zní *ne*. Nemám v úmyslu se nějak zásadně změnit.“

„Protože jsi Alex Cross?“

„Ano.“

„Dobře,“ řekla Adele. „To je aspoň začátek. Alexi –“

„Jo?“

„Taky se mi s tebou dobře plká. Jsi jedinečný.“

DALŠÍ ZÁHADA K VYŘEŠENÍ.

Jednoho jarního večera jsme se se Sampsonem jen tak procházeli po Páté ulici. Bylo nám spolu dobře jako vždycky. V papírových sáčcích jsme si nesli několik piv. Sampson měl na nose sluneční brýle značky Wayfarer a na hlavě starý klobouk, který jsem na něm neviděl už léta.

Míjeli jsme domy obložené bílými prkny, které tu stály od našeho dětství a vypadaly pořád stejně, přestože se většina Washingtonu hodně změnila, k dobrému i zlému.

„Tam v nemocnici jsem se o tebe bál,“ svěřil se mi.

„Taky jsem měl o sebe strach. Začal jsem chytat massachusettský přízvuk. Ta jejich široká *a*. A lezla na mě politická korektnost.“

„Musím s tebou o něčem mluvit. Už se na to dost dlouho chystám.“

„Poslouchám. Tahle noc je na rozmluvu jako dělaná.“

„Moc mi to nejde z pusy. Stalo se to dva nebo tři měsíce po tom, co zabili Marii,“ pokračoval Sampson. „Pamatuješ na Clydea Willse, toho kluka ze sousedství?“

„Moc dobře. Drogový dealer s velkými ambicemi. Dokud ho ale nezabili a nehodili do kontejneru za občerstvením Popeyes Chicken, jestli si dobře vzpomínám.“

„Přesně tak to bylo. Wills byl práškač Rakeema Powella, když Rakeem sloužil jako detektiv ve sto třetím obvodu.“

„No jo. Nepřekvapuje mě, že to Wills hrál na dvě strany. Kam tím míříš?“

„To se ti právě snažím povědět. Clyde Wills zjistil nějaké informace o Marii. Jako třeba kdo ji mohl zabít,“ pokračoval Sampson.

Nic jsem neřekl, ale po zádech mi přeběhl mráz. Šel jsem dál, teď už ale na trochu vratkých nohou.

„Takže to neudělal Michael Sullivan?“ zeptal jsem se. „Přesně jak říkal.“

„Míval tenkrát partáka,“ vysvětlil mi Sampson. „Drsnýho chlapa z jeho rodnýho Brooklynu jménem James „Klobouk“ Galati. To Galati zastřelil Marii. Sullivan u toho ani nebyl. Možná tam Galatiho poslal. Nebo Galati mířil na tebe.“

Mlčel jsem. Upřímně řečeno, nedokázal jsem promluvit. Kromě toho jsem chtěl Sampsona nechat, aby došel, kam mířil. Za chůze se díval přímo před sebe a během řeči na mě ani jednou nepohlédl.

„Rakeem a já jsme to prověřovali. Zabralo nám to pár týdnů, Alexi. Pracovali jsme na tom případě tvrdě. Dokonce jsme jeli do Brooklynu. Nemohli jsme proti Galatimu sehnat žádný pořádný důkaz, i když jsme věděli, že to udělal. Mluvil o tý vraždě s kámoši v New Yorku. Galati prošel odstřelovačským tréninkem ve Fort Braggu.“

„A tenkrát ses potkal s Anthonym Mullinem, vid’? Proto si tě pama-toval.“

Sampson přikývl. „Tohle je to tajemství, které jsem celou to dobu nosil v hlavě. I teď mi dá hodně práce ho vyslovit. *My jsme toho hajzla vyřídili, Alexi.* Rakeem a já jsme zabili Galatiho jedné noci v Brooklynu. Nikdy jsem ti to nemohl povědět, až teď. Tehdy jsem se o to pokusil, ale nešlo to. A znovu, když jsme začali pátrat po Sullivanovi, ale povedlo se mi to teprve teď.“

„Sullivan byl vrah, grázl,“ podotkl jsem. „Museli jsme ho zastavit.“

Sampson už nic neřekl a já také mlčel. Ještě kus cesty jsme šli spolu; on pak odbočil a já zamířil domů stejnými ulicemi, ve kterých jsme spolu vyrůstali. Postaral se za mě o Mariina vraha. Udělal, co považoval za správné, ale věděl, že já bych s tím žít nemohl. Proto mi o tom nikdy nepověděl, ani když jsme pronásledovali Sullivana. Tu poslední část jsem moc nechápal, ale člověk nemůže pochopit všechno. Třeba se na to Johna zeptám někdy jindy.

Té noci jsem nemohl usnout a nedokázal jsem ani jasně přemýšlet. Nakonec jsem si vlezl k Alimu. Spal jako andílek a nevěděl o světě.

Ležel jsem tam a přemýšlel o tom, co mi Sampson řekl a jak ho mám rád bez ohledu na to, co se stalo. Pak jsem myslel na Marii a na to, jak moc jsem ji miloval.

Tolik jsi mi pomohla, šeptal jsem své vzpomínce na ni. *Zbavila mě komplexu méněcennosti. Naučila jsi mě věřit v lásku, přestože je to někdy tak těžké. Tak mi pomoz i teď, Marie... Potřebuji jít dál, holčičko. Potřebuji tě nechat za sebou, abych mohl znovu začít žít.*

Náhle jsem uslyšel ve tmě hlas, který mě vylekal, protože jsem byl hluboko ponořený ve své mysli, daleko od přítomnosti.

„Tati, není ti něco?“

Lehce jsem si přitiskl Aliho k hrudi. „Takhle mi je dobře. Jasně že mi nic není. Díky za optání. Mám tě moc rád, kamaráde.“

„Já tebe taky, tati. Jsem tvůj klučina,“ řekl.

Jo. A o tohle jde především.

Epilog

OSLAVA NAROZENIN

Kapitola 122

A TAKHLE ZAČAL MŮJ NOVÝ život, nebo možná jen pokračuje od příběhu k příběhu. Dnes se mi obzvlášť líbí, protože Nana slaví narozeniny, i když odmítá prozradit kolikáté, nebo aspoň o jakém *desetiletí* je řeč.

Jeden by si myslel, že už je ve stadiu, kdy se bude vychloubat svou dlouhověkostí, ale zatím nic.

Každopádně je to jen její večer, její narozeninový *týden*, jak říká, a může si dělat, co je jí libo. *Stejně jako každý jiný den v roce*, myslím si a nechávám si to pro sebe.

Zavelí, že „kluci“ připraví večeři, takže nasedneme s Damonem a Alim do rodinného auta, zajedeme do obchodu a zaplníme dva a půl metru úložního prostoru. Pak strávíme většinu odpoledne pečením dvou druhů kuřat, sušenek ze základních surovin, kukuřičného chleba, fazolí na másle a rajčatového rosolu.

Večeře se podává v sedm a patří k ní dobré bordeaux, kterého dostanou lknout i děti. „Všechno nejlepší ke stovce!“ popřeju a pozvednu sklenici.

„Připravila jsem si vlastní přípitek,“ řekne Nana a vstane ze židle. „Dívám se kolem stolu a musím říct, že mám tuhle rodinu čím dál raději a jsem hrdá a šťastná, že jsem její součástí. Zvlášť ve svém věku, ať už je jakýkoliv, i když stovka rozhodně ne.“

„Slyšte, slyšte!“ voláme všichni a tleskáme rukama jako ty malé opičky na hraní.

„Připíjím na Aliho, který si už sám čte a umí si zavázat tkaničky jako opravdový šampion,“ pokračuje Nana.

„Na Aliho! Na Aliho!“ skanduji. „A na jeho tkaničky!“

„Damon si v životě bude moci vybírat z mnoha možností. Je to fešák, krásně zpívá a výborně se učí, když se snaží. Mám tě ráda, Damoně.“

„Taky tě mám rád, Nano. Zapomněla jsi na NBA,“ připomene jí Damon.

„Na Národní basketbalovou asociaci jsem nezapomněla,“ kývne Nana jeho směrem. „Máš slabou levačku. Musíš na ní pořádně zapracovat, jestli se chceš dostat na vyšší úroveň.“

Potom pokračuje: „Moje holčička Janelle je další skvělá studentka a nedělá to pro mě ani pro svého otce, dělá to jen a jen pro sebe. Pyšně mohu prohlásit, že Janelle vládne Janelle.“

Nana se posadí a všichni jsme trochu překvapení, ale nejvíc já, protože o mně se vůbec nezmínila. Ani jsem nevěděl, že jsem u ní pořád v nemilosti.

Pak opět vyskočí na nohy a po jejím malém, kostnatém obličejí se rozlije poťouchlý úsměv. „Ach, málem bych někoho vynechala.“

„Alex skutečně v uplynulém roce mnohem zásadnější změny než kdokoliv jiný a všichni víme, jak je pro tohoto muže těžké se změnit. Znovu si otevřel soukromou praxi a pečuje o druhé. Pracuje i v kuchyni u svatého Antonína, i když je těžké přinutit ho, aby něco udělal v *mé* kuchyni.“

„Kdo uvažil tuhle večeri?“

„Chlapci odvedli skvělou práci, všichni do jednoho. Jsem tak pyšná na svou rodinu a *vím*, že se opakuju. Alexi, jsem na tebe moc hrdá. Jsi pro mě hádanka, ale neustále mi děláš radost. Odjakživa. Bůh žehnej Crossovým.“

„Bůh žehnej Crossovým!“ zvolali jsme sborem.

Později toho večera ukládám Aliho, jak to v poslední době obvykle dělám, a postojím u jeho postele o pár minut déle. Chlapeček má za sebou rušný den a okamžitě usne.

Pak zazvoní telefon jako na poplach, já vyskočím a běžím na chodbu. Popadnu sluchátko z přístroje na vratkém stolku.

„Rezidence rodiny Crossových,“ ohlásím v dobré náladě.

„Stala se vražda,“ slyším a sevře se mi žaludek.

Na malou chvilku se odmlčím. „Proč voláte zrovna mně?“ zeptám se pak.

„Protože jste doktor Cross a já jsem vrah.“

Poděkování

Mé díky patří Fernu Galperinovi a Mary Jordánové za pomoc při výzkumech a Chrise Tebbettsovi, který mi poskytl cenné informace a načrtl jednu část tohoto příběhu. A konečně Steveu Bowenovi, jemuž se pomalu daří přimět Hollywood, aby viděl věci tak, jak jsou, což není nijak snadné.